

ለማሳሰብ ያህል

ዳህን ሐሳብና መንገድ በመቀመጥ ሲያገዝ የሚችል (With
Wings as Eagles) በክንፎች እንደ ንስፍ የሚሰናድ (The
Holiest of all) የወንድማችን እንደራሴ ሙሉ ትርጉም
መቼጠፍ ታትሞ ስለሚመጣ በቀጣይነት ስንኝተው
እንዲያነቡ እንመክራለን።

ወንድሞች

የመንፈስ መለቀቅ

The Release of the Spirit

ዎች ማን ነው

Watchman Nee

ህጋዊ መብቱ የተጠበቀ ነው

All right Reserved

ትርጉም በወንድሞች

አርትኦት ስለሞን ታደሰ

የአቱ ማጠቃለያ አድራሻ

0923 51 68 29

2004 ዓ.ም

ማውጫ

መቅደም

ምዕራፍ አንድ
የመሰበር አስፈላጊነት..... 10

ምዕራፍ ሁለት
ከመሰበር በፊትና በኋላ..... 27

ምዕራፍ ሦስት
በእጅ ውስጥ ያለውን (የውጭው ሰውነት የያዘውን)
ማወቅ..... 43

ምዕራፍ አራት
ሰው እንዴት ይታወቃል..... 54

ምዕራፍ አምስት
ቤተክርስቲያን እና የእግዚአብሔር ሥራ..... 70

ምዕራፍ ስድስት
መሰበር እና ዲሲፒሊን..... 83

ምዕራፍ ሰባት
መገለጥና መለያየት..... 96

ምዕራፍ ስምንት
ሰዎች ላይ ምን አይነት ተጽዕኖ ይኖረናል..... 113

ምዕራፍ ዘጠኝ
ትህትና የመሰበር ፍሬ..... 125

ምዕራፍ አስር
እውነተኛውን የመታነጽ መንገድ ማወቅ..... 135

መቅደም

ይህን ጽሑፍ ስናነብ በዚህ ዘመን ላሉት ጌታ ለሚጠቀምባቸውና የእርሱ መገለጫ መሆን ለሚፈልጉ ሠራተኞች አስፈላጊ መሆኑን ተረዳን። እንባቢው ብዙም የጽሑፉን ክፍል ሳያዳርስ ጸሐፊው ዎች ማን ኒ ቤተክርስቲያን ክርስቶስን በሙላት እንድታውቅ፣ የጌታ ልጆች ፍሬ ያላቸው እንዲሆኑና ይህ ነው የሚባል ክልካይ ሳይኖርበት ክርስቶስ ዳግም በተወለደው ማንነታቸው እንዲገለጥ ያለውን መቃተትና ፀሎት ይገነዘባል።

በርግጥ ይህ ዘመን የነፍስ ፈቃድ የውጊያ አውድማ የሆነበት ነው። ጌታ ዳግም በተወለደው መንፈሳችን ሊሰራ ሲፈልግ ሰይጣን ግን በመንፈስ ባልተገዛውና ተፈጥሮአዊ ሐሳብ ባለው ነፍስ መስራትን ተያይዞታል።

ከብዙ ዘመን አገልግሎትና ድካም በኋላ ከወንድሞች ጋር በመሆን ወንድማችን የሆነው ዎች ማን ኒ የመሰበርን ጥቅም ተመልክቷል። በአሁኑ ወቅት እንደነበር እንኳን የመሰበርን ዋጋ (ጥቅም) ቀድሞ የተመነ ነበር። ለዚህ ለተሻለና አማራጭ ለሌለው መድኃኒት ብዙዎች ዝግጁ ላይሆኑ ይችላሉ። የሚሆነውን ለሚያይ የመገለጥና የመለየት ጸጋ ላለው የወንድማችን ሐሳብ በዚህ ዘመን የክርስቶስን ሕይወት ለመግለጥ አማራጭ የሌለው እንደሆነ ያውቃል።

የተወደዳችሁ ወንድሞችና እህቶች በዚህ በመጨረሻ ዘመን እውነተኛ የሆነ መሰበር አስፈላጊ መሆኑን እንረዳለን። አንድ ወንድም ሲናገር ጌታ ለአገልግሎቱ የሚጠቀምባቸው ክብሩንም የሚገልጥባቸው በፍፁም የመሰበር ሙላት ላይ የደረሱትን ነው ይላል። ኢሳያስም በትንቢቱ ላይ ሲናገር "The lame that take the prey!" አንካሳው (ሰባራው) ምርኮ ይወስዳል ይላል። በርግጥ የአልባስጥሮስ ጠርሙስ ሲሰበር በውስጡ ያለው የሽታ መዓዛ ቤቱን ያውደው የለ።

በዚህ መልካም ሐሳብ ነው ይህ መልዕክት ወደናንተ የሚደርሰው። የቃሉን መውጣት ለሚጠበቁ ሁሉና ለመላው የክርስቶስ አካል የተባለልንን ግብ ለመምታት የሚያስችለን ይሁን። ዘላለማዊ ክብርና ምስጋና ለርሱ ይሁን።

ዲን ቤከር

ለጥናታችን የሚያግዙ ጥቅሶች

ዮሐ. 12÷24

ዕብ. 4÷12-13

ዮሐ. 4÷23-24

1 ቆሮ. 2÷11-14

2 ቆሮ. 3÷6

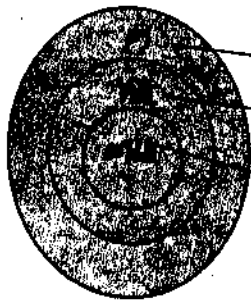
ሮሜ. 1÷9፤ 7÷6 ፤ 8÷4-8

ገላትያ 5÷16፤ 22-23፤ 25

መግቢያ

አንባቢው ከዚህ ጽሑፍ ማግኘት ያለበትን በትክክል እንዲያገኝ መሠረታዊ የሆነ የመነሻ ሐሳብ ያስፈልጋል።

በመጀመሪያ፡- ጸሐፊው አሳቡን የሚገልጥባቸውን ቃላት ማብራራት ተገቢ ነው። ሆኖም ኒ በዚህ ጽሑፍ ውስጥ መንፈሳችንን ውስጠኛው ማንነት፣ ነፍሳችንን የውጭው ማንነት ሲለው ስጋዊ አካላችንን ደግሞ ውጪዊው (የሚታየው) ይለዋል። ይህንንም አሳቡን ከታች ባለው ሥዕላዊ መግለጫ ላይ መረዳት ይቻላል። እግዚአብሔር በመጀመሪያ ሰውን ሲፈጥር ውስጠኛውን ማንነት (መንፈሳችንን) የእርሱ ቤት መግለጫ እንዲሆን በማሰብ ነው። ይህም የሚሆነው መንፈስ ቅዱስ ከመንፈሳችን ጋር በመዋሃድ ያመፀችውን ነፍስ በቁጥጥር ስር በማዋል ነፍስና መንፈስ በሚታየው (በስጋችን) ላይ ያለመከልከል መጠቀም ሲችሉ ነው።

የውጭ (የሚታየው)

ውጪው ማንነት

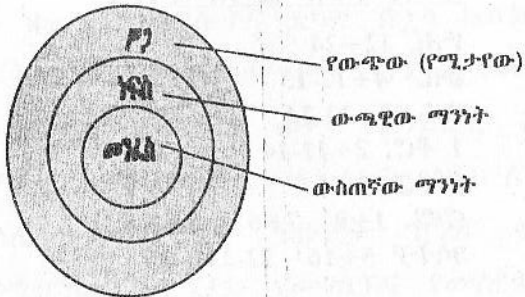
ውስጠኛው ማንነት

በሁለተኛ ደረጃ፡- ወንድማችን ሆኖም ኒ የነፍስን ፈቃድ ስለማጥፋት ሲናገር ጠንክር ያሉ ቃላትን ሲጠቀም ይስተዋላል። በመሠረቱ የጽሑፉ ፍሬ ሐሳብ የሚጓዘው (የሚፈለው) ነፍስ በራሷ ፈቃድ ያላትን እንቅስቃሴ በመሻር

ለመንፈስ ማስገዛት በሚለው ፍሬ ሐሳብ ላይ ነው። ስለሆነም ነፍስ ለብቻዋ የምትወስደውን እርምጃ መግታት አለብን። አንድ ቴ አስቷን ስፓርክስ የተባሉ የእግዚአብሔር ሰው "ሰው ምንድነው?" በሚለው መጽሐፋቸው ውስጥ ስለነፍስ እንዲህ ብለዋል፡-

"ነፍስ ጨልሟል፣ ባሪያ ነው፣ ተመርኳል በሚል ሐሳብ በዚህ ሕይወት ውስጥ ምንም ድርሻ እንደሌለው አድርጎ ማሰብ ከጥቅሙ ይልቅ ጉዳቱ የሚያመዝን ይሆናል። ይህም አንዳንድ የነፍስን ፈቃድ ከማያምኑ የሩቅ ምስራቅ ሃይማኖቶች ጋር ሊያዛምደን ይችላል። የማንነታችን መታወቂያ የሆነችውን ነፍሳችንን ማንነቷን ለማጥፋት መሞከር ተመራሳ በእኛው ላይ ቤቱን እንድታጭር ምክንያት ይሆናል። ይህ ነው ጠቁሞችን ጥፋት ውስጥ የከተተው። በክርስቶስ ሕይወትም የምናየው ለአባቱ የመገዛትና የአገልጋይነት ባህሪው በፍፁም ራሱን ለአባቱ ከማስገዛት የመነጨ ሲሆን በባርነትና በማገልገል (በአገልጋይነት) መካከል ያለውን ልዩነት ያሰምርበታል። ባርነት በመጥፎ ትርጓሜ በነፍሳቸው ፈቃድ የሚኖሩ ማለት ሲሆን ከአገልግሎት ጋር ያለውን ተዛማጅነት ማጥናት አስፈላጊ ነው። መንፈሳዊነት የባሪያ ያህል ፈቃድን በመጣል የተመሰረተ ሳይሆን የተሻለን ክብር የሚናፍቅ አዲስ እመሰክራለንና የኑሮ ዘይቤ ነው።"

በሦስተኛ ደረጃ፡- ክርስቶስ በመስቀል ሲሞት የነፍስን ፈቃድ ምን ያህል እንደመታውና ይህም ለሚመለረተው መንግስት ትልቅ ድርሻ እንዳለው እንመልከት። ያዕቆብ

ከመልእክ ጋር ታግሎ የጭኑን ሹልዳ ሲነካው ዘመኑን ሁሉ በማነከስ እንደጨረሰ! ነፍሳችንም ከዚህ በኋላ እንዳሻት እንዳትፋንን ልንም እንደገባባት ልናስገነዝባት ያስፈልጋል። አሁንም ቲ አስቲን ስፓርክስ ሲፅፉ "እንደ አንድ እንደሚጠቅም መሳሪያ ነፍሳችንን መማረክ፣ መግራትና የሚጠቅመውን ማንነቷን ለእግዚአብሔር ማስገዛት ያስፈልገናል። በቅዱሳት መጻሕፍት ውስጥ ስለፍቃድ እንዲህ የሚል ይገኛል።

"በመታገሳችሁም ነፍሳችሁን ታገኛላችሁ።"

ሉቃ 21:19

"ለእውነት እየታዘዛችሁ ግብዝነት ለሌለው ለወንድማማች መዋደድ ነፍሳችሁን አንጽታችሁ እርስ በርሳችሁ ከልባችሁ አጥብቃችሁ ተዋደዱ።"

1 ጴጥ 1:22

"የእምነታችሁን ፍጻሜ እርሱም የነፍሳችሁን መዳን እየተቀበላችሁ! በማይነገርና ክብር በሞላበት ሐሴት ደስ ይላችኋል።" 1 ጴጥ 1:9

በመጨረሻም ዎችማን ኒ ለምን ነፍሳችን ተሰብራና ማንነቷ ታድሶ ለመንፈሳችን መጠቀሚያ መሆን እንዳለባት አስረድቶ ትምህርቱን ይቋጫል። ቲ አስቲን ስፓርክስ ሲናገሩ

"ተቀበልነውም አልተቀበልነውም የነፍሳችን የሆነው አቅም በሙሉ ተሟጦ ምንም መስራት እስከማይችል ድረስ የሚያበቃበት ሁኔታ ይፈጠራል። ከዚህ በኋላ ብቻ መለኮታዊ የሆነውን ዕውቀት የምንጨበጥበት አቅም! ዘማሪው ዳዊት

በመዝሙሩ እንዳለው (መዝ. 62÷5)
«...ነፍሴ ሆይ አንቺ ለእግዚአብሔር ተገዢ»
ነፍስ ለመንፈስ በመገዛቷ የሚሆነው ደስታና ሐሴት የሚገለጥበት ጥበብ ታላቅ ይሆናል።
«ነፍሴ ፈጣሪዋን (ጌታን) ታከብረዋለች፤ መንፈሴም በእምላኬ በመድኃኒቱ ሐሴት ታደርጋለች» ሉቃ. 1÷46 በጥቅሉ ውስጥ እንደተገለጠው ነፍስ ስታከብር መንፈስ ደግሞ ሐሴት ታደርጋለች። ነፍስ በመከራና በሞት አልፋ የመንፈስን የበላይነት መቀበል የርስታችንን ሙላት ታላቅ ያደርገዋል።"

ወደ ማጠቃለያችን ስንደርስ የፍሬያማ ሕይወት ግብ ለእርሱና ለእርሱ ብቻ መኖር □መሆኑ ምስጢር ይበራልናል። ብዙዎች ሞክረው መጨረሻቸው እንዳማረላቸው የነፍስን ፈቃድ በመተው፣ በመንፈስ በመበርታትና ነፍሳችንን በመንፈስ ስር በማዋል ወደሚያጠግብ ደስታ እንግባ። ለነፍሳችን እረፍትን እንሻ ዘንድ በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ የተሰጠን ቀንበር በመሸከም ወደሚገኝ እረፍት እንድንታመን መጽሐፉ አበክሮ ያሳስበናል። ነፍስም በማገልገል ወደሚገኝ እረፍትና ሰላም ትገባ ዘንድ የገዢነት አስተሳሰቧን መቅረፍ ያስፈልጋል። ይህም ፈቃዷን እስካላጣችና በመንፈስ ላይ እስካልተመሰረተች ድረስ አይታሰብም። መስቀሉ እንቢተኝነቷን በመርታት ታዛዥ አገልጋይ ያደርጋታል።

የመሰበር አስፈላጊነት

ከብዙ ዘመን አገልግሎትና ድካም በኋላ እግዚአብሔርን የሚያገለግል ሰው የሚገነዘበው አንድ ነገር በእርሱ አገልግሎት ውስጥ እንቅፋት ሌሎች ሳይሆኑ ራሱ መሆኑን ነው። የእርሱ ውጫዊው ማንነት እና የውስጡ ማንነት ስምምነት እንደሌላቸው ነው። ምክንያቱም ሁለቱም ወደ ተቃራኒ አቅጣጫ የሚያዘነብሉ ናቸው። አገልጋዩ ውጫዊ ማንነቱ ለእርሱ ውስጣዊ ማንነት ወይም ዳም ለተወለደው ማንነቱ መገዛት እንደተማነው ይሰማዋል። ይህም እርሱን፣ እግዚአብሔር ለእርሱ ያለውን ዓላማ (የእግዚአብሔርን ከፍተኛውን ትዕዛዝ) መፈፀም እንዳይችል ያደርገዋል። አገልጋዩ በፍጥነት ችግሩ ያለው በውጫዊው ማንነቱ ላይ እንደሆነ ይረዳል። ምክንያቱም ውጫዊው ማንነቱ የእርሱን መንፈስ እንዳይጠቀም አግዶታል።

በዚህም ምክንያት ብዙ የእግዚአብሔር አገልጋዮች በጣም ቀላሉን ሥራ እንኳን መሥራት አልቻሉም። ሁልጊዜ መንፈሳቸውን በመጠቀም የእግዚአብሔርን ቃል ማወቅ፣ የሌላውን መንፈሳዊ ሁኔታ መለየት፣ የእግዚአብሔርን መልዕክት በመንፈስ ቅዱስ ማስተላለፍ እና ከእግዚአብሔር

መገለጥን መቀበል መቻል አለባቸው። ነገር ግን ውጫዊው ማንነት ከሚፈጥረው መስክል የተነሣ የእነርሱ መንፈስ በትክክል የማይሠራ ይመስላል። መሠረታዊው ምክንያት የእነርሱ ውጫዊው ማንነት በፍፁም አለመሰበሩ ነው። በዚህም ምክንያት መነቃቃት (revival) ቅናት (zeal) እና ሥራዎች ፍሬ አልባ ይሆናሉ። ወደ ፊት እንደምናየው ሰውን በእግዚአብሔር ፊት ጠቃሚ አገልጋይ የሚያደርገው አንድ መሠረታዊ አሠራር አለ። እርሱም መሰበር ነው።

1.1 የውስጡ ማንነት እና ውጫዊው ማንነት

መጽሐፍ ቅዱስ ሰውን እንዴት ለሁለት እንደሚከፍለው ልብ እንበል። 'ከውስጡ ሰውነቱ በእግዚአብሔር ሕግ ደስ ይለኛል' (ሮሜ 7+22) የእኛ የውስጡ ሰውነት በእግዚአብሔር ሕግ ደስ ይለኛልና "... በመንፈሱ በውስጥ ሰውነታችሁ በኃይል እንደትጠነክሩ..." (ኤፌ. 3+16)። 'የውጭው ሰውነታችን ቢጠፋ እንኳን የውስጡ ሰውነታችን ዕለት ዕለት ይታደማል...' (2 ቶሮ. 4+16)

እግዚአብሔር በመንፈሱ፣ በአይወቁ እና በኃይል ሊያደር ሲመጣ ማደሪያ ያደረገው የውስጡ ማንነት ብለን የምንጠራውን መንፈሳችንን ነው። አላባችን፣ ስሜታችን፣ እና ፈቃዳችን ያሉት በውጪያዊው ማንነት ማለትም በነፍሳችን ውስጥ ነው። የላዩ □ውጫዊው የሚታየው ተክለ ሰውነታችን "ሥጋ" ነው። ስለዚህ የውስጡን ማንነት "መንፈስ" ውጫዊውን ማንነት "ነፍስ" እና የላዩን፣ የውጫዊውን፣ የሚታየውን፣ "ሥጋ" ብለን መጥራት እንችላለን።

የእኛ የውስጥ ማንነት የሰው መንፈስ እንደሆነ ፍፁም መርዛት የለብንም። ይህም እግዚአብሔር ያደረገበትና የእርሱ መንፈስ ከእኛ መንፈስ ጋር ሕብረት በማድረግ አንድ የሆኑበት ነው። እኛ ልብስ እንደምንለብስ የእኛ የውስጥ ማንነት (መንፈሳችን) ውጫዊውን ማንነት (ነፍሳችንን) ይለብሳል። በሌላ አነጋገር መንፈስ ነፍስን ይለብሳል። በተመሳሳይ መንፈስ እና ነፍስ ሥጋን ይለብሳሉ። ብዙ ሰዎች ነፍሳቸውን እና ሥጋቸውን በሚገባ ያውቃሉ። መንፈሳቸውን ግን ፍፁም አያውቁም ወይም አይረዱም።

አንድ ሰው እግዚአብሔርን ማገልገል የሚችለው መንፈሱ ሲፈታ ብቻ እንደሆነ ማወቅ አለብን። የእግዚአብሔር አገልጋይ መሠረታዊ ችግር የውስጥ ማንነት (መንፈስ) ውጫዊውን ማንነት (ነፍስን) ጥሶ መውጣት አለመቻሉ ነው። ስለዚህ በአገልግሎታችን የመጀመሪያው ችግር ሌሎች ሳይሆኑ ራሳችን መሆናችንን በእግዚአብሔር ፊት ማወቅ አለብን። የእኛ መንፈስ በመሸፈኛ የተጠቀለለ ይመስላል፤ ስለዚህ በቀላሉ መሸፈኛውን ጥሶ መውጣት አይቻለውም። የውስጥ ማንነታችን ውጫዊውን ማንነት በመስበር ጥሶ መውጣት እንዳለበት ካላወቅን ማገልገል አንችልም። እንደ ውጫዊው ማንነታችን ማለትም (ነፍሳችን) እንቅፋት የሚሆንብን ሌላ ነገር ምንም የለም። □አገልግሎታችን ፍሬያማ መሆን ወይም አለመሆን የሚወሰነው የእኛ ውጫዊው ማንነታችን በጌታ ተሰብሮ የውስጥ ማንነታችን በተሰበረው በኩል ማለፍ መቻሉ ወይም ባለመቻሉ ላይ ነው። ይህ መሠረታዊ ችግር ነው። የውስጥ

ማንነታችን መውጫ አግኝቶ እንዲለቀቅ ወይም እንዲወጣ ጌታ የእኛን ውጫዊውን ማንነት መስበር ይፈልጋል። የውስጥ ማንነታችን በሚለቀቅበት ጊዜ የዳነም ሆነ ያልዳነ፣ የሚያምንም ሆነ የማያምን ሁሉም ይባረካሉ።

1.2 የመስበር ሕግ ተፈጥሮአዊ መንገድ

ዮሐንስ ወንጌል ምዕራፍ 12 ቁ. 24 እና 25 ላይ ጌታ ሲናገር “የስንዴ ቅንጣት በምድር ወድቃ ካልሞተች ብቻዋን ትቀራለች ብትሞት ግን ብዙ ፍሬ ታፈራለች።” ሕይወት ያለው በስንዴ ቅንጣት ውስጥ ነው፤ ነገር ግን ውጫዊው ልባስ በጣም ጠንካራ ነው። ያ ጠንካራ ልባስ ተሰንጥቶ እስካልተከፈተ ድረስ ሲንዴው መብቀል አይችልም። “የስንዴ ቅንጣት በምድር ወድቃ ካልሞተች ...” ይህ ሞት ምንድር ነው? ይህ ሞት በመሬት ውስጥ መቀት፣ ቅዝቃዜ ... ወዘተ አንድ ላይ በመሆን ውጫዊውን ልባስ የሚከፍቱበት አሠራር ነው። አንድ ጊዜ ውጫዊው ልባስ ተሰብሮ ሲከፈት ስንዴው መብቀል ይጀምራል። ስለዚህ እዚህ ላይ ጥያቄው በውስጡ ሕይወት አለ ወይስ የለም? ሳይሆን ውጫዊው ልባስ ተሰብሯል ወይ? ነው። ቃሉ በመቀጠል «...ነፍሱን የሚወድ ያጠፋታል፤ ነፍሱንም በዚህ ዓለም የሚጠላ ለዘላለም ሕይወት ይጠብቃታል» ይላል። እዚህ ላይ ጌታ የሚያሳየን የእኛ ውጫዊ ልባስ የእኛ ሕይወት (የነፍሳችንን ሕይወት) ሲሆን የውስጡ ሕይወት የሚለው ደግሞ እርሱ ለእኛ የሰጠን የዘላለም ሕይወት ነው። የውስጡ ሕይወት እንዲገለጥ (ወደ ውጭ እንዲወጣ) ውጫዊው ማንነት

መጥፋት የግድ አስፈላጊ ነው። ውጫዊው ማንነት ካልተሰበረ የውስጡ ፈፅሞ ወደ ውጭ ሊገለጥ አይችልም።

በዚህ ውስጥ ራሳችንን የጌታ ሕይወት ካላቸው ሰዎች ውስጥ መመደብ በጣም አስፈላጊ ነው። የጌታ ሕይወት ባላቸው ሰዎች መካከል ሁለት የተለያዩ ወገኖችን እናገኛለን። አንደኛው ወገን የሚይዘው የጌታ ሕይወት የተገደበበት፣ የታሰበበት እና መጠጣት (መገለጥ) ያልቻለበት ሲሆን ሁለተኛው ወገን የሚይዘው ደግሞ ጌታ በእነርሱ ያለውን ሕይወት የሚገልጥባቸው ናቸው። አሁን ጥያቄው ሕይወት እንዴት እናግኝ? አይደለም። ይልቁን ይህ ሕይወት እንዴት በእኛ እንዲገለጥ እንፍቀድ? የሚል ነው። ጌታ እኛን እንዲሰበረን እንፈልጋለን ስንል ይህ ንግግር ወይም አስተምህሮ ብቻ አይደለም። የእኛ በጌታ መሰበር በጣም አስፈላጊ ነው። የጌታ ሕይወት አይደለም ምድርን መሸፈን ያልቻለው፣ የእርሱ ሕይወት በእኛ ውስጥ አስረኛ ስለሆነ ነው። ጌታ አይደለም ቤተክርስቲያንን መባረክ ያልቻለው፣ ነገር ግን የጌታ ሕይወት ከመታሰሩ የተነሣ ወደ ውጭ የሚፈስ ነገር አለመኖሩ ነው። ውጫዊ ማንነታችን እስካልተሰበረ ድረስ ለእርሱ አካል (ቤተክርስቲያን) ፈፅሞ በረከት መሆን ካለመቻላችንም በላይ፣ ቃሉ በውስጣችን በእግዚአብሔር እንዲቀደስ (እንዲባረክ) መጠበቅ አንችልም።

1.3 የአልባስጥርስ ብልቃጥ መሰበር አለበት

መጽሐፍ ቅዱስ ስለ ንፁህ የናርዶስ ሽቶ ይናገራል (ዮሐ 12÷3)። እግዚአብሔር “ንፁህ” የሚለውን ቃል በዚህ

ክፍል ውስጥ እውነተኛ መንፈሳዊነትን ለማሳየት ተጠቅሞበታል። ነገር ግን የአልባስጥርስ ብልቃጥ እስካልተሰበረ ድረስ የናርዶስ ሽቶው ሽታ አይወጣም። በጣም የሚገርመው ብዙዎች እስካሁን የአልባስጥርሱን ብልቃጥ እንደ ትልቅ ሀብት የሚቆጥሩ እና የብልቃጡም ዋጋ ከሽቶው እንደሚበልጥ የሚያስቡ ናቸው። ብዙዎች የእነርሱ ውጫዊው ማንነት ከእነርሱ የውስጥ ማንነት ይበልጥ በጣም የከበረ መሆኑን ያስባሉ። ይህም በቤተክርስቲያኑ ውስጥ ትልቁና ዋነኛው ችግር ሆኗል። አንዱ ብልሃቱን እንደ ትልቅ ሀብት ይቆጥራል፣ ሌላው በራሱ ስሜት በመመካት ካለ እርሱ ነገሮች በሁለት እግራቸው የሚቆሙ አይመስሉም። ለምሳሌ፡- የእርሱ አንደበተ-ርዕቱነት፣ ፍጥነት፣ ግንዛቤ በሌሎች ዘንድ ተደማጭነት ማግኘቱ ለእርሱ እንደ ትልቅ ነገር ነው የሚቆጠረው። ይሁን እንጂ እኛ ቅርሳቅርስ ሰብሳቢዎች፣ የአበባውን ሚስቀመጫ (ጠርመሱና ብርጭቆ) አድናቂዎች አይደለንም። እኛ የቅባቱን (የናርዶሱን) ሽታ ማሸተት እንፈልጋለን። ስለሆነም ውጫዊው ሳይሰበር የውስጡ ወደ ውጭ አይፈስም (አይወጣም)። ለዚህም ነው በግልም ሆነ በማህበር ወደ ውጭ የሚፈስ የክርስቶስ መፃዛ የሌለን። ቤተክርስቲያን ያላትን ሕያው ሥልጣን መጠቀም አልቻለችም። ውጫዊው ማንነታችን ሽታውን (ቅባቱን) በመልቀቅ ፈንታ የሚያፍነው ከሆነ ራሳችንን እንደ ውድ ነገር የምንይዘው ለምንድር ነው?

መንፈስ ቅዱስ መስራቱን አላቆመም። ከአንዱ ሁኔታ ወደ ሌላው፤ ከአንዱ ነገር ወደ ሌላው በተንቀሳቀሰ ቁጥር ወደ እኛ ይመጣል። መንፈስ ቅዱስ በእኛ ላይ የሚሠራው እያንዳንዱ ሥራ ግን ዓላማው አንድ ነው። የእኛን ውጫዊ ማንነት (የነፍሳችንን ፍቃድ) በመስበር የውስጡን ማንነት ዳግም የተወለደውንና ክርስቶስን ለመምሰል የሚታደሰውን መግለጥ (ማውጣት) ነው። የእኛ ችግር እዚህ ላይ ነው። ለማይረባ ነገር እንጨነቃለን፤ ጥቂት ነገር ስናጣ እናገራለን። እግዚአብሔር ግን ይህን ሁሉ የሚያደርገው በእኛ ለመጠቀም መንገድ እያዘጋጀ በመሆኑ ነው። ደስ ባያለኝ ንም፤ እግዚአብሔር ጋር እስከመጣላትና በአካሄዳችን አሉታዊነት እንዲንፀባረቀብን እስከ ማድረግ ቢደርስም ጌታ እኛ ን መስራቱን አያቆምም።

ከዳንን ጊዜ ጀምሮ በተለያዩ መንገድ ጌታ ማንነታችንን ብዙ ጊዜ ነክቶታል፤ ምክንያቱ ደግሞ የእኛን ውጫዊውን ማንነት መስበር ነው። እኛ ይህን ብናውቀውም ባናውቀውም የጌታ ዓላማ ውጫዊውን ማንነት መስበር (ማጥፋት) ነው።

መዝገቡ ያለው በምድራዊው ሽክላ ውስጥ ነው፤ ነገር ግን ምድራዊው ሽክላ ካልተሰበረ በውስጡ ያለውን መዝገብ ማን ሊያይ ይችላል? ጌታ በሕይወታችን የሚገልጠው የመጨረሻው ዓላማ ምንድር ነው? ምድራዊውን ሽክላችንን መስበር፤ የእኛን የአልባስጥሮስ ብልቃጥ መስበር፤ የእኛን ውጫዊ ማንነት መስበር ነው። ጌታ የእርሱ በሆኑት ውስጥ ሆኖ ዓለምን ለመባረክ መንገድ ማግኘት ይፈልጋል። መስበር የበረከት፤ የፍሬአማነት እና የክርስቶስ መዓዛ የሚለቀቅበት

መንገድ ነው። ይህ ብቻ አይደለም በደም የተረጨ መንገድ ነው። እውነት ነው! ከብዙ ቁስል ደም አለ። ራሳችንን ለጌታ አገልግሎት ስንሰጥ በለዘብተንነት ልንሰጥ እንችልም። የእኛን ውጫዊ ማንነት ሙሉ በሙሉ እንዲሰበር መፍቀድ አለብን። እንዲህ ከሆነ እርሱ ለራሱ አሰራር መንገድ ማግኘት ይችላል።

ሁላችንም በሕይወታችን የጌታ ሀሳብ ምን እንደሆነ ማግኘት (ማወቅ) ይገባናል። የሚያሳዝነው ሐቅ ብዙዎች ጌታ ለሕይወታቸው ያለውን ሀሳብ ወይም ፍላጎት አያውቁም። ወደ አነርሱ ሕይወት የሚልከው ማንኛውም ነገር ትርጉም አንዳለው እንዲያዩ ጌታ ዓይናቸውን ሊከፍተላቸው ያስፈልጋል። ጌታ አንድ ነገር እንኳን አያባክንም። የጌታን ዓላማ ለመረዳት እርሱ የውጫዊው ማንነታችን መወገድ (መሰበር) ላይ ብቻ እያነጣጠረ መሆኑን ማየት በቂ ነው።

ይሁን እንጂ ብዙዎች ጌታ አጁን መዘርጋት ሊጀምር መብላጨት ይጀምራሉ። ጌታ የሚልካቸው ሁሉም ልምምዶች፤ ችግሮች እና ፈተናዎች ለእኛ እጅግ የሚበልጥ ጥቅም እንዳላቸው መገንዘብ አለብን። እግዚአብሔር የተሻለ የሚባል ሌላ ነገር እንዲሰጠን መጠበቅ የለብንም፤ ምክንያቱም እነዚህ የእርሱ ምርጥ ስጦታዎች ናቸው። አንድ ሰው ወደ ጌታ ቀርቦ እንዲህ እያለ ቢፀልይ “ጌታ ሆይ እባክህ እኔ ምርጡን ልምረጥ” ቢል ጌታ እንዲህ ብሎ እንደሚናገር አምናለሁ፤ “እኔ የሰጠሁህ ምርጥ ነው። የአንተ የየዕለት ፈተናዎች ወይም ችግሮች የአንተ እጅግ ትልቅ ትርፍ ናቸው።” ከእግዚአብሔር አሠራር በስተጀርባ ያለው ነገር የእኛን ውጫዊ ማንነት

መስበር ነው። አንድ ጊዜ ይህ ከሆነና መንፈስ ወደ ውጭ መውጣት (መፈታት) ከቻለ መንፈሳችንን መጠቀም መጀመር እንችላለን።

1.4 የስብራታችን የጊዜ ርዝመት

ጌታ የእኛን ውጫዊ ማንነት ለመስበር ሁለት መንገዶችን ይጠቀማል፡- አንደኛው በሂደት (ቀስ በቀስ) ሲሆን ሁለተኛው ድንገት (ቅጽበታዊ) ነው። ለአንዳንዶች በሂደት የሚሆንን መስበር ጌታ ያመጣባቸዋል። ለሌሎች ደግሞ የማያቋርጥ የየእለት ፈተና ያዘጋጃላቸዋል። ጌታ ይህንን የሚያደርገው በሙላት ውጫዊውን ማንነት የሚሰብርበት ቀን እስኪመጣ ድረስ ነው። የመጀመሪያው መስበር በቅፅበት (ድንገት) ካልሆነ በሂደት ይሆናል። ጌታ ይህን የመስበር ሥራ ከመጨረሱ በፊት እኛ ላይ ብዙ ዓመታትን የሚፈጅ ይመስላል።

ጊዜው በእርሱ እጅ ውስጥ ነው። እኛ ጊዜውን ማሳጠር አንችልም፤ ግን በእርግጠኝነት ጊዜውን ማራዘም እንችላለን። በተወሰኑ ሰዎች ሕይወት ውስጥ ይህን ሥራ አስቀድሞ ለመጨረስ ተችሎ ይሆናል፤ በሌሎች ሕይወት ውስጥ ደግሞ ከአስር ወይም ከሃያ ዓመታት በኋላም ሥራው ላይጨረስ ይችላል። ይህ በጣም አሳሳቢ ነው። የእግዚአብሔርን ጊዜ ከማባከን በላይ የሚያሳዝን ነገር የለም። ቤተክርስቲያን እንዴት ጊዜ እያባከነች ነው! እኛ አእምሮአችንን በመጠቀም መስበክ እንችላለን፤ ስሜታችንን በመጠቀም ሌሎችን ማነሳሳት እንችላለን፤ ነገር ግን መንፈሳችንን እንዴት መጠቀም እንዳለብን ካላወቅን የእግዚአብሔር መንፈስ በእኛ ውስጥ

ሌሎችን ለመገነት ይቸገራል። አላስፈላጊ በሆነ መንገድ ጊዜውን ማራዘም አለብን? ኪሳራው ይህ ነው የሚባል አይሆንም፤ ወይም የት እየለሌ ነው።

ማንነታችንን አውቀን በሙላት ራሳችንን ለጌታ ካልለየን ዛሬ እናድርገው። እንዲህም እንበል፡- «ጌታ ሆይ ለወደፊቱ ቤተክርስቲያን፤ ለወንጌል መንገድ እና ለራሴ ሕይወት ያለምንም ቅድመ ሁኔታ፤ ምንም ሳልቆጥብ ራሴን በእጆችህ ውስጥ አስቀምጣለሁ። ጌታ ሆይ ራሴን ለአንተ በመስጠቴ ተደስቻለሁ። በእኔ ውስጥ ሙሉ መንገድ ለመስጠት ፈቃደኛ ነኝ።»

1.5 የመስቀሉ ትርጉም

ስለ መስቀል ስምተናል፤ ምናልባትም ለዚህ ቃል እንግዳ አይደለንም። ነገር ግን መስቀል ምንድር ነው? እኛ መስቀልን በትክክል በተገነዘብንበት ጊዜ ውጫዊው ማንነት የሚሰበርበትን መንገድ እናያለን። መስቀል ውጫዊውን ማንነት ወደ ሞት ያመጣዋል። መስቀል የሰውን ውጫዊ ልባስ ይሰብራል። መስቀል በእኛ ውጫዊ ማንነት ላይ ያሉትን አስተያየቶች፤ መንገዶች፤ ብልሃት፤ ራስን መውደድና የመሳሰሉትን ማስወገድ አለበት። መንገዱ ግልፅ ነው፤ በእርግጥም በጣም ግልጽ።

ውጫዊው ማንነት ከተሰበረ፤ የውስጡ ማንነታችን በቀላሉ መውጣት ወይም መገለጥ ይችላል። አንድን ወንድም እንደምሳሌ እንመልከት። እርሱን የሚያውቁት ሰዎች ብሩህ

አእምሮ፣ ጥልቅ ስሜት እና ቆራጥ ፈቃድ እንዳለው ይናገራሉ። ነገር ግን በማንኛውም ጊዜ ሰዎች ከእርሱ ጋር ህብረት ሲያደርጉ የሚገናኙት ከነዚህ የውጪያዊ ማንነት ባህርያት ጋር ሳይሆን ከመንፈሱ ጋር ነው። የእርሱ የነፍሱ ባህርያት ሁሉ (ጥልቅ ስሜት፣ ብሩህ አእምሮ፣ ቆራጥነት) ስለተወገዱ ንፁህ መንፈስ አለውና።

አንዲትን አህት እንደተጨማሪ ምሳሌ እንውሰድ፤ ይህች አህት በወገኖች ዘንድ በፈጣን ባህሪ ተታወቃለች፤ እንቅስቃሴዎቿ ሁሉ በፍጥነት የተሞሉ ናቸው። ነገር ግን ውጫዊ ማንነቷ ከተሰበረ በኋላ ቀድሞ በምትታወቅበት ባህሪ ሰዎች አያውቋትም። ከዚህ በኋላ ሰዎች ከእርሷ ጋር ሲሆኑ የተሰበረው ማንነቷ በግልፅ ስለሚታይ ከመንፈሷ ጋር ይገናኛሉ። ፍፁም የተሰበረችና ማንነቷ የተለወጠ ሴት ሆናለች። የውጫዊው ማንነቷ መሰበር መሠረታዊ ጉዳይ ነው። አሥር ወይም ሃያ ዓመታት ጌታ በሕይወታችን ከሰራ በኋላ አሁንም ተመሳሳይ ሽታን እያመነጨን ከነፍሳችን ደካማ ባህሪ ጋር ተጣብቀን መቅረት የለብንም። ጌታ በሕይወታችን ውስጥ መንገድ እንዲከፍት መፍቀድ አለብን።

1.6 ላለመሰበር ሁለት ምክንያቶች

ከብዙ ጊዜ በኋላ ሰዎች የማይለወጡት ለምንድር ነው? አንዳንድ ግለሰቦች ጋይለኛ ፈቃድ አላቸው፤ አንዳንዶቹ ጠንካራ ስሜት አላቸው፤ ሌሎች ደግሞ ጠንካራ አእምሮ አላቸው። እግዚአብሔር እነዚህን ነገሮች ማስወገድ እየቻለ

ለምንድር ነው አንዳንዶች አሁንም ከብዙ ዓመት በኋላ የማይለወጡት? ሁለት ዋና ምክንያቶች እንዳሉ እናምናለን።

1.6.1 በጨለማ መመላለስ

1.6.2 ራስን መውደድ

1.6.1 በጨለማ መመላለስ

በመጀመሪያ በጨለማ ውስጥ ያሉት ብዙዎቹ የእግዚአብሔርን እጅ እያዩ አይደሉም። እግዚአብሔር በሚለራበት እና በሚሰብርበት ጊዜ የሆነባቸው ነገር ከእርሱ (ከእግዚአብሔር) እንደሆነ አያውቁም። ከብርሃኑ ተለይተዋል። ሰዎች እነርሱን ብቻ መቃወማቸውን ነው የሚያውቁት። የእነርሱ ሁኔታ አስቸጋሪ መሆኑን እያሰቡ ነው የሚኖሩት። ከዚህም የተነሳ ወቃሾች ናቸው። ስለዚህ በጨለማ ውስጥ መመላለሱን ይቀጥላሉ፤ ተስፋ ይቆርጣሉ።

ከእርሱ እጅ የሆነውን እናይ ዘንድ እግዚአብሔር መገለጥን ይስጠን። ያን ጊዜ ተንበርክክን እንዲህ ማለት እንችላለን፤ «የእንተ ስለሆነ እቀበላለሁ» ቢያንስ ከእኛ ጋር የሚሠራው ያ የማን እጅ እንደሆነ ማወቅ አለብን። የሰው እጅ አይደለም። የቤተሰባችን፣ የወንድሞች ወይም በቤተክርስቲያን ውስጥ ያሉ የአሁኖች እጅ አይደለም፤ የእግዚአብሔር እንጂ። እኛ ተንበርክክን እጁን እንዴት መውደድ እና መሳም እንዳለብን መማር ያስፈልገናል። ጌታ የሠራውን የትኛውንም ነገር ለማየት ይህ ብርሃን ሊኖረን ይገባል። ይህ ሲሆን

እንቀበላለን፤ እናምናለን። ጌታ ምንም ስህተት ሊሠራ አይችልም።

1.6.2. ራስን መውደድ

ሁለተኛው ትልቁ እንቅፋት ራስን መውደድ ነው። እግዚአብሔር ከእኛ ውስጥ «ራስን የመውደድ ልብን» እንዲወስድ መጠየቅ አለብን። እርሱ ሲሰራ፤ ለእኛ ፀሎት ምላሽ ሲሰጥ ማመስገን አለብን። እንዲሁም ማለት አለብን። «ጌታ ሆይ ይህ መሆን ካለበት ከልቤ ልቀበለው።» እናስተውል፤ ለሁሉም ግራ መጋባት፤ ብስጭት እና ሀዘን አንዱ ምክንያት ራሳችንን በድብቅ መውደዳችን ነው። ከዚህ የተነሳ እኛ ራሳችን ማምለጥ የምንችልበትን መንገድ እናቅዳለን፤ ለማምለጥ የምንፈልገውም ከመስቀሉ አሠራር ነው። በመስቀል ላይ ወጥቶ ከክርቤ ጋር የተቀላቀለውን ኮምጣጤ ለመጠጣት ያልፈቀደ ያ ሰው ጌታን የሚያውቅ ነው። ብዙዎች እየሆነባቸው ካለው ስቃይ ጥቂት እንዲያሳርፋቸው ከክርቤ ጋር የተቀላቀለውን ኮምጣጤ ለመጠጣት እያሰቡ ወደ መስቀሉ ይሄዳሉ ። «አባቴ የሰጠኝን ፅዋ መጠጣት የለብኝምን?» የሚሉ ሁሉ ከክርቤ ጋር የተቀላቀለውን የኮምጣጤ ፅዋ አይጠጡም። እነርሱ አንድ ፅዋ ብቻ ይጠጣሉ፤ ሁለት አይደለም። ራስን መውደድ የሌለባቸው እነዚህ ናቸው። ራስን መውደድ መሠረታዊ ችግር ነው። እንዲህ ብለን መፀለይ እንድንችል ጌታ ዛሬ ይናገረን፤ «እግዚአብሔር ሆይ ሁሉም ካንተ እንደሆነ አይቻለሁ። እነዚህ አምሰት ወይም አሥር ዓመታት የእኔ ናቸው፤ ዓላማህን እንዳውቅ ብዙ

አድርገህል፤ ለሌላ አይደለም፤ ሕይወትህ በእኔ እንዲታይ (እንዲገለጥ) ነው። ነገር ግን እኔ ሞኝ ነበርኩ፤ አላየሁም። ራሴን ለማዳን ብዙ ነገር አድርጌአለሁ፤ ሰለዚህ ጊዜውን አዘግይቻለሁ። ዛሬ እጅህን አይቻለሁ። ራሴን ለመስጠት ፈቃደኛ ነኝ። እንደገና ራሴን በእጆቼ ውስጥ አስቀምጣለሁ።»

1.7 ቁስሎችን ለማየት ተስፋ ማድረግ

ከተሰበረ ሰው በላይ በጣም ውብ የሆነ ምንም ነገር የለም! ግትርነት እና ራስን መውደድ በተሰበረ ሰው ውስጥ ለውበቱ ሥፍራ ለቀው ሄደዋል። በብሉይ ኪዳን ውስጥ ያዕቆብ በእናቱ ሆድ ውስጥ ከወንድሙ ከሌላው ጋር እንዴት እንደተገፋፋ እናያለን (ዘፍ. 25+22)። እርሱ ብልጥ፤ አጭብርባሪ እና አታላይ ነበር። ነገር ግን የእርሱ ሕይወት በምሬት እና በሀዘን የተሞላ ነበር። ወጣት እያለ ከቤቱ ወጥቶ ሸሸ፤ ለሃያ ዓመታት በላባ ተታለለ (ዘፍ. 29+15 - 33፤ ም. 31)። ከልቡ የሚያፈቅራት ሚስቱ ራሔል ያለጊዜዋ ሞተች። በጣም የሚወደው ልጁ ዮሴፍ ወደ ግብፅ ተሸጠ። ከዓመታት በኋላ ቢንያምም በግብፅ ቆየ። በተከታታይ በእግዚአብሔር ተነክቷል፤ በሀዘን ላይ ሀዘን አጋጥሞታል። በእርግጥ የሀይወት ታሪኩ ሁሉ የመሰበር (የመነካት) ታሪክ ነው ማለት ይቻላል። በመጨረሻም ከእንዲህ ዓይነት ብዙ ስብራት በኋላ ያዕቆብ የተለወጠ ሰው ሆነ። በሀይወት ዘመኑ መጨረሻ አካባቢ በጣም ውብ ነበረ። ለፈርዖን እንኳን ሲመልስ መልሱ እንዴት የከበረ ነበር! (ዘፍ. 47+7-10)። ፍፃሜው እንዴት ያማረ ነበር! ከቤተሰቡ ጋር እግዚአብሔርን በሚያመልክበት

ጊዜ ለእርሱ ዘሮች የሚናገራቸው የበረከት ቃላት እንዴት የሚገርሙ ነበሩ (ዘፍ. 49፡1-28)። የእርሱን የመጨረሻ ታሪክ ካነበብን በኋላ እኛ ራሳችንን ዝቅ አድርገን፤ እግዚአብሔርን ማምለክ ወይም ማመስገን እንፈልጋለን። የበለሰ ሰው፤ እግዚአብሔርን የሚያውቅ ሰው ይህ ነው። የብዙ ዓመታት መከራ በያዕቆብ ውጫዊ ማንነት ላይ መሰበርን አምጥቷል። ያዕቆብ በስተርፎናው መልኩ (መንፈሳዊ ሕይወቱ) የማረ ነበር።

የያዕቆብ ባህሪ ከእያንዳንዳችን ጋር በጣም ተመሳሳይነት አለው። የእኛ ብቸኛ ተስፋ ውጫዊ ማንነታችንን እየሰበረ፤ ውስጣዊውን ማንነት በግልጽ ወደሚታይበት ደረጃ ሲያወጣው ነው። ይህ ድንቅ ነው፤ ጌታን የምናገለግልበት መንገድ ይኼ ነው። ይህ ሲሆን ብቻ ማገልገል አችላለን፤ ሰዎችንም ወደ ጌታ መምራት እንችላለን። ሁሉም ነገር ጥቅሙ ውስን ነው። አስተምህሮ (Doctrine)፤ የሥነ-መለኮት ትምህርት (Theology) ብዙ ጥቅም የላቸውም። አእምሮአዊ የመጽሐፍ ቅዱስ እውቀትን ጥቅሙ ምንድን ነው?

ውጫዊ ማንነታችን በተለያዩ መከራ ከተሰበረ በኋላ በእኛ ላይ ቁስሎ ይኖራል። ያኔ መንፈስ እንዲወጣ (እንዲለቀቅ) ፈቀድን ማለት ነው። እንዳንድ ወንድሞች እና አህቶች ሁለንተናቸው ያልተሰበረ በፍፁም ያልተነኩ እና ያልተለወጡ ሰዎችን መገናኘት እንፈራለን። እግዚአብሔር ይህንን በግልፅ እንዲያሳየን እና ብቸኛ መንገድ መሆኑን ይገልጻል። ዘንድ ምሕረቱ በእኛ ላይ ይሁን። በነዚህ ጥቂት ዓመታት ውስጥ፤

አስርም ይሁን ሃያ፤ የእርሱን አሠራርና ዓላማ ያሳየን። ማንም የእግዚአብሔርን ሥራ እንዳይንቅ። የውጫዊው ማንነት መሰበር ምን ማለት እንደሆነ እርሱ (ጌታ) በእውነት ለእኛ ይገልጻል። የውጫዊው ማንነታችን ሁለንተና ካልተሰበረ ሁሉም ነገር በእኛ አእምሮ ብቻ ይሆናል ብለን ነው የምናስበው። ይህ ምንም አይጠቅምም። ጌታ በእኛ በሙላት እንዲሰራ እንጠብቅ (ተስፋ እናድርግ)።

ከመሰበር በፊትና በኋላ

የውጫዊ ማንነት መሰበር እግዚአብሔርን የሚያገለግሉ ሁሉ መሠረታዊ ልምምድ ነው። ይህ እግዚአብሔር እኛን ውጤታማ በሆነ መንገድ ከመጠቀሙ በፊት የሚሆን ነው።

አንድ ሰው እግዚአብሔርን በሚያገለግልበት ጊዜ ሁለት ነገሮች ሊሆኑ ይችላሉ። የመጀመሪያው የውጫዊ ማንነቱ ያልተሰበረ፣ መንፈሱ ያልተፈታ፣ የማይንቀሳቀስ እና መስራት ያልቻለ ሊሆን ይችላል። አገልጋዩ ብልህ ከሆነ አገልግሎቱን አእምሮው ይመራዋል፤ ሩህሩህ ሰው ከሆነ ደግሞ ስሜቱ ሥራውን ይቆጣጠረዋል። እንዲህ ዓይነት አገልግሎት ውጤታማ (ፍሬያማ) ይመስላል፤ ነገር ግን ሰዎችን ወደ እግዚአብሔር ሊያመጣ አይችልም። ሁለተኛው መንፈሱ በራሱ ሀሳብ እና ስሜት ተሸፍኖ ሊፈታ ይችላል። ውጤቱ የተቀላቀለ እና ንጹህ ያልሆነ ነው። እንዲህ ዓይነት አገልግሎት ሰዎችን ወደ ተቀላቀለ (የተበረዘ) እና ያልጠራ ልምምድ ውስጥ ይከታል። እነዚህ ሁለት ሁኔታዎች በእግዚአብሔር ፊት የምንሰጠውን አገልግሎት ደካማ ያደርጉታል።

ፍሬያማ አገልግሎትን የምንፈልግ ከሆነ አንድ መሠረታዊ ነገር ማስተዋል አለብን። «ህያው የሚያደርገው መንፈስ ቅዱስ ነው»። ፈጥኖም ይሁን ዘግይቶ፣ ድነትን በተቀበልንበት ጊዜ፣ አልያም ከአስር ዓመታት በኋላ ይህን እውነታ ማስተዋል አለብን። ብዙዎች የሰራቸውን የባዶነት ፍፃሜ ለማየት የእነርሱ ብዙ ሐሳብ፣ የተለያዩ ስሜት ምንም እንደማይጠቅም ከማወቃቸው በፊት ወደ አእምሮአቸው መምጣት አለባቸው። ምንም ያህል ሰዎችን በራሱ ሀሳብና ስሜት መሳብ ወይም መማረክ ብትችልም፣ ውጤቱ ፍሬ ቢስ ይሆናል። በመጨረሻም «ሕይወትን የሚሰጠው መንፈስ ቅዱስ ነው» የሚለውን ማመን አለብን። መንፈስ ቅዱስ ብቻ ሰዎችን ህያው ያደርጋል። የአንተ ምርጥ ሀሳብ፣ የአንተ ጥልቅ ስሜት ሰዎችን ህያው ማድረግ አይችልም። ሰው ወደ ህይወት ሊመጣ የሚችለው በመንፈስ ቅዱስ ብቻ ነው። ብዙ የጌታ አገልጋዮች ይህን እውነት የሚያውቁት በተለያዩ ሁኔታዎች ውስጥ ካለፉ በኋላ ነው። በመጨረሻም «ህይወትን የሚሰጠው መንፈስ ነው» የሚለው የጌታ ቃል ለእነርሱም ትርጉም ይኖረዋል። መንፈስ ተፈታ ማለት ኃጢአተኞች ዳግም ይወለዳሉ፣ ቅዱሳን ይታነፃሉ። ሕይወትን በመንፈስ ለአማኞች ስናቀርብ መታነፅን ያመጣል። ያለ እግዚአብሔር መንፈስ መታነፅም ሆነ ዳግም መወለድ የለም።

ይህን ሕይወት በመንፈስ የተቀበሉት ዳግም የተወለዱ ሰዎች ናቸው። ስለዚህ የመንፈስ መፈታት፣ የሰዎች መንፈስ መፈታት እንዲሁም በሰዎች መንፈስ ውስጥ ያለው የመንፈስ

ቅዱስ መፈታት ነው። የአንዱ መፈታት የሁለቱም መፈታት እስከሆነ ድረስ፤ ሌሎች የአንተን መንፈስ በሚነኩበት ጊዜ መንፈስ ቅዱስን መንካት ይችላሉ። እግዚአብሔር ይመስገን ሰዎች መንፈስህን እንዲገናኙ በፈቀድክ መጠን እግዚአብሔርን እንዲገናኙ ፈቅደሃል፤ የአንተ መንፈስ መንፈስ ቅዱስን ወደ ሰዎች አምጥቷል።

መንፈስ ቅዱስ በሰዎች መንፈስ ውስጥ መስራት ይፈልጋል። በአምቦል ውስጥ ያለው ብርሃን እንደ መብረቅ አይጓዝም። የግዴታ በኤሌክትሪክ ሽቦ ውስጥ መተላለፍ አለበት። ብርሃን መጠቀም የምትፈልግ ከሆነ ወደ አንተ የሚያመጣልህ የኤሌክትሪክ ሽቦ ያስፈልግሃል። በዚህ ዓይነት የእግዚአብሔር መንፈስ በሰው መንፈስ በኩል ወደ ሰው ይመጣል።

ፀጋን በተቀበለ በእያንዳንዱ አማኝ መንፈስ ቅዱስ በመንፈሱ አድሯል። አንድን ሰው ጌታ ሊጠቀምበት መቻሉ ወይም አለመቻሉ የሚወሰነው በእርሱ መንፈስ ሳይሆን በውጫዊ ማንነቱ ነው። የብዙዎች ችግር የውጫዊው ማንነታቸው አለመሰበር ነው። የስብራቱ ቁስል ወይም ጠባሳ የላቸውም። ስለዚህ የእግዚአብሔር መንፈስ በሰዎች መንፈስ ውስጥ ታስሯል። ወደ ፊት ጥሶ ለመውጣት አልቻለም። እንዳንድ ጊዜ ውጫዊው ማንነታችን ከውስጣዊው ማንነታችን ይልቅ የበረታ ይሆናል። በዚህ ጊዜ ውስጣዊ ማንነታችንን ቀድሞ ይሄዳል።

2.1 በተግባር የሚታዩ ችግሮች

እስከ አሁን ያየናቸውን ርዕሶች ተግባራዊ በሆነ ሁኔታ እንክልላቸው። ለምሳሌ ስብከትን እንውሰድ። ጥሩ መልዕክት ለማቅረብ ተዘጋጅተናል፤ ነገር ግን የውስጡ ማንነታችን እንደ በረዶ ያለ ቅዝቃዜ ይሰማዋል። በስብከት ሌሎችን ማነሳሳት እንፈልጋለን፤ ነገር ግን እኛ ራሳችን አልተነሳሳንም። በውጫዊው ማንነት እና በውስጡ ማንነት መካከል የመስማማት ችግር አለ። የውጫዊው ማንነት ሞቅ ባለ ሁኔታ ውስጥ ሲሆን የውስጡ ማንነት ግን በቅዝቃዜ ውሽንፍር ውስጥ ነው። እኛ ለሌሎች የእግዚአብሔርን ፍቅር ልናወራ እንችላለን፤ የተነካንበትን ፍቅር ግን አይደለም። የመስቀሉ መከራ እንዴት ከባድ እንደሆነ እናወራለን፤ ወደ ቤታችን ስንመለስ ግን በክፍላችን ውስጥ ልንስቅ እንችላለን። ምን ማድረግ እንችላለን? አእምሮአችን ሊሰራ፤ ለሚታችን ገቁ ሊሆን ይችላል፤ ነገር ግን ሁልጊዜ የውስጡ ማንነት የውጫዊውን ማንነት እንቅስቃሴ በዝምታ ይመለከታል። ውጫዊው ማንነት እና የውስጥ ማንነት አንድ አይደሉም።

ለላውን ሁኔታ ደግሞ እንመልከት። የውስጡ ማንነት በቅናት ተሞልቶ መጮህ ይፈልጋል፤ ነገር ግን ይህን ሁኔታውን የሚገልጽበትን ቃል ማግኘት አልቻለም። ከብዙ ሰዓት ንግግር በኋላም ቢሆን ያው ሽክሙ እንዳልተነሳለት ይሰማዋል። በውስጥ ማንነቱ ላይ ሽክሙ እየከበደ ሲሄድ ውጫዊው ማንነቱ ግን ዝንጉ (ቸልተኛ) ይሆናል፤ መናገር ይፈልጋል፤ ነገር ግን ራሱን መግለፅ አይችልም። ካልጻነ ሰው

ጋር በሚገናኝበት ጊዜ የውስጡ ማንነት ሲያሰቅስ ይሰማዋል፤
አንባውን ማፍሰስ ግን አይችልም። እንዲሁም መናገር
የሚገባው አስቸኳይ ጉዳይ እንዳለ በመንፈሱ ይሰማዋል፤ ወደ
መድረኩ ጠጥቶ በሚናገርበት ጊዜ ራሱን የተምታታ ንግግር
ሲናገር ያገኘዋል። እንዲህ ዓይነት ሁኔታዎች ብዙ ጊዜ
የተለመዱ ናቸው። መሠረታዊ ችግሩ ተመሳሳይ ነው፤ ውጫዊ
የሆነው ማንነት ከእርሱ ጋር ተጣብቋል። ውጫዊ ማንነቱ
ለውስጥ ማንነቱ መልዕክት አይታዘዝም፤ በውስጡ ያለቅሳል፤
የውጭው አይንቀሳቀስም፤ በውስጡ ይሰቃያል፤ ነገር ግን
የውጭው አልተነሳም። በውስጡ ብዙ ሀሳብ አለ፤ ነገር ግን
አእምሮው ስራ ፈት ይመስላል። መንፈስ ውጫዊውን ሽፋን
ጥሶ ለመውጣት ገና መንገድ አላገኘም።

ጌታን የሚያገለግሉ ሁሉ በመጀመሪያ ውጪያዊውን
ማንነት መሰበር ሊማሩ ይገባቸዋል። አንድ ሰው እግዚአብሔር
ሊጠቀምበት የሚችለው ያ ሰው በራሱ ሀሳብ እና ስሜት
የማይመራ ሲሆን ነው። እኛም ይህን ካልተማርን ሙሉ
በሙሉ ማገልገል አንችልም። ጌታ ውጫዊውን ማንነት ሙሉ
በሙሉ ወደሚሰብርበት ነጥብ ያምጣ፤

ውጫዊው ማንነት ሊሰበር የውስጡ ማንነትና የውጪው
ማንነት በተቃራኒ ሁኔታ ላይ መገኘታቸው ያቆማል።
ውስጣዊው ማንነት እያለቀሰ ውጫዊው ማንነት በዝምታ
አይሆንም፤ በውስጡ ማንነት ብዙ ሀሳብ ሞልቶ እያለ ቃላት
በማጣት (ባለመግለፅ) አይቸገርም። በውስጡ ማንነት እና
በውጫዊው ማንነት መካከል ልዩነት አይኖርም። ውጫዊው

ማንነት የሚገልጠው በውስጥ ማንነት እንደተሰማው ይሆናል።
ከሁለት ዓረፍተ ነገር መግለፅ የምትችለውን ሀሳብ ሃያ ዓረፍተ
ነገር መጠቀም አያስፈልገህም። አዕምሮህና ሀሳብህ መንፈስህን
በመጋረድ (አንቅፋት) በመሆን ፈንታ ይረዱታል።

ስሜታችንም ቢሆን የማንነታችን ጠንካራ ሽፋን ነው።
ብዙ ደስተኛ መሆን የሚፈልጉ ሰዎች ደስታቸውን መግለፅ
አይችሉም። ማልቀስ ይፈልጋሉ፤ አንባቸውን ማፍሰስ ግን
አይችሉም። ውጫዊ ማንነታችን የተሰበረ ከሆነ ግን ሃዘናችንን
ሆነ ደስታችንን በመንፈሳችን እንደተሰማን መግለፅ እንችላለን።

የመንፈስ መፈታት በእግዚአብሔር መገኘት ውስጥ
መሆን ያስችለናል። በመፅሀፍ ቅዱስ ውስጥ ያለውን
የመገለጥን መንፈስ እንዳስሳለን። ያለምንም ችግር
በመንፈሳችን መለኮታዊ መገለጥን መቀበል እንችላለን።
ስንመሰክርም ሆነ ስንሰብክ በመንፈሳችን የሌላውን መንፈስ
መንካት እንችላለን። እኛ ባለንበት ስፍራ አንድ ሰው ሲናገር
ምን ዓይነት ሰው እንደሆነ፤ ምን እንደሚፈልግ፤ ምን ዓይነት
ክርስቲያን እንደሆነ ልናውቅ እንችላለን። መንፈሳችን
የሰውዬውን መንፈስ በንግግሩ ወቅት ሊገናኘው ይችላል።
በሚገርም ሁኔታ ወንድሞች (እህቶች) ከመንፈሳችን ጋር
ይገናኛሉ። ከአንዳንድ ወንድሞች ጋር በምንሆንበት ጊዜ
ሀሳባቸውን፤ ስሜታቸውን ወይም ፈቃዳቸውን ብቻ ልናውቅ
እንችላለን። ምንም እንኳን ሁላችንም ክርስቲያን ብንሆንም
እውነተኛውን ማንነታቸውን ማወቅ ግን አንችልም። ሌሎች
ደግሞ ውጫዊው ማንነታቸው ዘመን ወፍራም ከመሆኑ

የተነሳ የውስጥ ማንነታቸውን መንካት ያስቸግራል። ሆኖም ውጫዊው ማንነት ለሌሎችም ሁልጊዜ ከፍት ይሆናል።

2.2 በእር መገኘት ውስ መሆን

ውጫዊው ማንነት ከተለበረ መንፈስ ሁልጊዜ በእግዚአብሔር መገኘት ውስጥ ይሆናል። ወደ ጌታ ከመጣ ከሁለት ዓመት በኋላ አንድ ወንድም «የእግዚአብሔርን መገኘት መለማመድ» በሚል ርዕስ ወንድም ሎውረንስ (Lawrence) የፃፈውን ያነብና አንደ ወንድም ሎውረንስ ሳያቋርጥ በእግዚአብሔር መገኘት (ህልውና) ውስጥ መሆን ስላልቻለ ሀዘን ተሰማው። ይህ ወንድም በዚያን ጊዜ ከሌሎች ወንድሞች ጋር በመሆን በየሰአቱ የፀሎት ጊዜ ነበረው። ለምን? መጽሐፍ ቅዱስ «ሳታጽርጡ ፀልዩ» (1ኛ. ተሰ 5÷17) ይላል። ነገር ግን ይህ ወንድምና አብረውት የሚፀልዩት ወገኖች ቃሉን «በየሰዓቱ ፀልዩ» በማለት ለውጠውታል። ሰዓታቸውን ሞልተው በየሰዓቱ ይፀልያሉ። ያላቸውን ኃይል ሁሉ ተጠቅመው ወደ እግዚአብሔር ይፀልያሉ። ስራ በሚሰሩበት ጊዜ እንኳን ከጌታ ህልውና እንደራቁ ስለሚሰማቸው ፈጥነው በመመለስ ወደ ፀሎት ይገባሉ። እነዚህ ወንድሞች ቅዳሜ ሙሉ ቀን አሁድ ግማሽ ቀን ይፀልያሉ። በእንዲህ ዓይነት ሁኔታ ለሁለት ወይም ለሦስት ዓመታት ቀጥለዋል። በዚህ ልምምድ ቢቀጥሉም በእግዚአብሔር መገኘት የሚደሰቱበት ሁኔታ ግን ከእነርሱ እየራቀ መሄዱ አልቀረም። በእርግጥ እንዲህ ዓይነቱ ትግር የእነርሱ ብቻ አይደለም። የብዙ አማኞች ልምምድም ነው። ይህ የሚያሳየው የእግዚአብሔርን መገኘት (ህልውና) በራሳችን

ማስታወስ እየሞከርን መሆኑን ነው። መገኘቱ (ህልውናው) አንደ እኛ የማስታወስ ሁኔታ ይለዋወጣል (አንዴ ከፍተ ሌላ ጊዜ ደግሞ ዝቅ ይላል)። እኛ ስናስታውስ የእርሱ መገኘት በርግጥ አለ፤ ካልሆነ የለም። ይህ ፍፁም ሞኝነት ነው፤ ምክንያቱም የእግዚአብሔር መገኘት በመንፈስ እንጂ በማስታወስ ትሉታ አይደለምና።

ይህን ትግር ለመፍታት አንድ ጥያቄ ማግለት አለብን። ይኸውም የውጫዊውን ማንነት መለበር ማግለት አለብን። በሰሜታችንም ሆነ በአእምሮአችን ከእግዚአብሔር ጋር ህብረት ማድረግ አንችልም፤ ህብረት ማድረግ የምንችለው በመንፈሳችን ብቻ ነው። (ዮሐ 4÷24) «እግዚአብሔር መንፈስ ነው» ይላል። ይህም የእግዚአብሔርን ማንነት ያሳያል። ከጌታ ጋር ህብረት ማድረግ የምንችለው በመንፈሳችን ብቻ ነው። በአእምሮአችን የእግዚአብሔርን መገኘት (ህልውና) የምንፈልግ ከሆነ ትኩረት ሳናደርግና ሳናስተውል የእግዚአብሔር መገኘት ከእኛ እንደራቀ እናስባለን። እንደገና በሰሜታችን ከጌታ ህልውና ጋር መጣበቅን የምንፈልግ ከሆነ ሰሜታችን በሚቀዝቅዝበት ጊዜ የእግዚአብሔር ህልውና የሌለ ያህል ይሰማናል። አንዳንድ ጊዜ ደስተኛ ስለሆንን ይህን ደስታ እንደ እግዚአብሔር መገኘት ቀጥረን እናውራለን። ስለዚህ ከዚህ በመነሳት ደስታ በማይኖርበት ጊዜ ህልውናው ያቆማል። በሌላ ጊዜ ደግሞ ስናዝን እና ስናለቅስ የእግዚአብሔር መገኘት ከእኛ ጋር እንዳልሆነ እናስባለን። ይህ በጣም ያሳዝናል። ዘመናችንን ሁሉ

ዕንባ ማፍለስ አንችልም። ስለሆነም የእግዚአብሔርን መገኘት ከሰሜቶቻችን ጋር ማገናኘት አያስኬደንም።

አንዳለቀስን ወዲያውኑ ዕንባችን ይደርቃል። ከዛ በኋላ የእግዚአብሔር መገኘት አይኖርም። ሁለቱም የእኛ ስሜት እና አሳባችን የሰው ጥበብ ናቸው። እነዚህ ልምምዶች መቆም አለባቸው። የእግዚአብሔርን መገኘት (ህልውና) በራሳችን ጥበብ መለማመድ የምንፈልግ ከሆነ እንቅስቃሴው (ተግባሩ) ሲቆም የእግዚአብሔር መገኘት ያቆማል። እግዚአብሔር የሚገኘው ወይም የሚገለጠው በመንፈሳችን ነው። መንፈሳችን ከእግዚአብሔር ማንነት ጋር አንድ ነው። እግዚአብሔር መንፈስ ነው። በመንፈሳችን ብቻ ነው የእግዚአብሔርን ህልውና የምናውቀው። ውጫዊው ማንነት በእንቅስቃሴ (በተግባር) ላይ ሲሆን ውስጠኛውን ማንነት ሊረብሸው ይችላል። ስለዚህ ውጫዊው ማንነት ረዳት ሳይሆን እንቅፋት ይሆናል። ውጫዊው ማንነት በሚሰበርበት ጊዜ መንፈሳችን በጌታ ፊት በሰላም ይሞላል።

ከእግዚአብሔር የተሰጠን የእኛ መንፈስ ለእግዚአብሔር ምላሽ እንድንሰጥ ያደርገናል። ውጫዊው ማንነት በውጭ ለሚታየው ነገር ምላሽ ይሰጣል። ይህም ከእግዚአብሔር መገኘት ያርቀናል። በውጭ የሚታዩ ነገሮችን ሁሉ ከዓለም ላይ ማጥፋት አንችልም፤ ውጫዊውን ማንነት ግን መስበር እንችላለን። እንዲሁም በሚሊዮን እና በቢሊዮን የሚቆጠሩ ከእኛ ቁጥጥር በላይ የሆኑ ነገሮችን ማስቆም አንችልም። ማንኛውም ነገር ሲከሰት ውጫዊው ማንነት ምላሽ የሚሰጥ

ከሆነ፤ በእግዚአብሔር ህልውና በሰላም መባረክ አንችልም። የእግዚአብሔርን መገኘት ለመለማመድ መሠረታዊው ነገር የውጫዊው ማንነት መስበር ነው።

ውጫዊው ማንነት በእግዚአብሔር ምህረት ሊሰበር እንዲህ ማለት እንችላለን፡- «ትናንት በብዙ ውጥረት ውስጥ ነበርን፤ ዛሬ ግን መጪነት አንችልም፤ በፊት በትንሿ ነገር ስሜታችን ይነካል፤ ለመውደድም ሆነ ለመጥላት፤ ስሜታችን ስለ ነው። ትዕግስት የሌለን ነበርን። አሁን ግን ምንም እንኳን ብዙ ነገር ቢከበን የውስጡ ማንነታችን አይታወክም። የእግዚአብሔር መገኘት አይለወጥም፤ ስለዚህ ውስጣችን በሰላም የተሞላ ይሆናል።»

የእግዚአብሔርን ህልውና (መገኘት) ለመለማመድ የውጫዊው ማንነት መስበር መሠረታዊና ቀዳሚ ጉዳይ ነው። ወንድም ሎውረንስ የሚሰራው ኩሽና ውስጥ ነበር። ሰዎች የሚፈልጉትን ነገር ሳያድርጡ ይጠይቁታል፤ ምንም እንኳን በሰራው ብዙ ጫጫታ እና ሁከት ቢኖርም መንፈሱ ግን አይረበሽም። በፀሎት ቦታ እንዳለ እንዲሁ የእግዚአብሔር መገኘት ሊለማው ይችላል። ይህ እንዴት ሊሆን ቻለ? ለውጭው ድምጽ ቦታ የለውም። በመንፈሱ ከእግዚአብሔር ጋር ሀብረት ማድረግ እና ነፍሱን መካድ ተለማምዷል።

አንዳንዶች የእግዚአብሔር መገኘት እንዳይሰማቸው ከሚያደርጓቸው ነገሮች ነፃ መሆን ይፈልጋሉ። ከሰዎች ርቀው በአንድ ቦታ ተቀምጠው ቢፀልዩ የእግዚአብሔር መገኘት አሁን ከሚሰማቸው በላይ ሊሰማቸው እንደሚችል ያምናሉ። ችግሩ

ያለው ግን በራሳቸው ውስጥ እንዲከሰቱ ጋር ወይም ስራው ውስጥ አይደለም። እግዚአብሔር ከአካባቢያቸው ወይም ከስራቸው ነፃ እያወጣቸውም። ጌታ ነፃ የሚያወጣን ለነገሩ ምላሽ እንድንሰጥ ከሚያደርገው ነገራችን (responses) ነው። ምንም ያህል የሚያውክ ነገር በውጭ ቢሆንም የውስጡን ማንነት ግን በሰላም ይሞላዋል፤ አይታወክም። እግዚአብሔር ውጫዊውን ማንነት ስለሰበረው ለነገሮች የሚኖረን ምላሽ ሰምተን እንዳልሰማን ማለፍ ዓይነት ይሆናል። በጣም ልንሰማ እንችላለን፤ ፀጋው በህይወታችን ከስራው ስራ የተነሳ ግን በውጫዊ ሁኔታዎች ተፅዕኖ ስር እንወድቅም። በፀሎት ጊዜ በእግዚአብሔር ፊት እንደምንሆን በስራችንም ሰዓት በጌታ ፊት እንሆናለን።

አንድ ሰው ውጫዊው ማንነቱ ከተሰበረ በኋላ ስራውን ጨርሶ ወደ ፀሎት የመሄድ ግዴታ አይኖርበትም። ምክንያቱም እርሱ ሁልጊዜ በእግዚአብሔር መገኘት ውስጥ ነው። ውጫዊ ማንነቱ ላልተሰበረ ከእርሱ ጋር ተጣብቆ ለሚገኝ ግን እንዲህ አይሆንለትም። የተወሰነ መልዕክት ለማድረስ ከሄደ በኋላ ለፀሎት መገኘት ይፈልጋል፤ ምክንያቱም እርሱ ከእግዚአብሔር እንደራቀ ይሰማዋል። የጌታን ሥራ በሚሰራበት ጊዜ እንኳን ከሚያገለግላቸው ሰዎች ይርቃል። ስለዚህ ለእርሱ እጅግ የተሻለ የሚመስለው ነገር ምንም እንቅስቃሴ አለማድረግ ነው። ነገር ግን እግዚአብሔርን የሚያውቁ ሰዎች እንዲህ አያስቡም፤ አያደርጉም። ምክንያቱም ከእግዚአብሔር ፍፁም አልራቁም። ለፀሎት ጊዜ ስጥተው

ሊፀልዩ በእግዚአብሔር መገኘት የሚደሰቱትን ያህል እንዲሁ በዕለታዊ የሥራ ሕይወታቸው ውስጥም በእግዚአብሔር መገኘት ይደሰታሉ። ምናልባት ዘወትር ወደ እግዚአብሔር ስንቀርብ የእርሱ መገኘት ተሰምቶን ይህንን ለምደን ይሆናል። ነገር ግን ሥራ በምንሰራበት ጊዜ ምንም ያህል ንቁ ብንሆን ከእግዚአብሔር በጥቂቱ እንደራቅን ይሰማናል። ለምሳሌ ወንጌል እየሰበክን ወይም ሰዎችን እየመከርን ይሆናል። ከጊዜ በኋላ ግን በጉልበታችን ተገብርክክን መፀለይ እንዳለብን ይሰማናል። ይህ ስሜት የተሰማን መጀመሪያ ወደ እግዚአብሔር መፀለይ እንዳለብን በስሜታችን ስላመንን ነው። ከሰዎች ጋር ስንነጋገር እንዲሁ ከእግዚአብሔር በጥቂቱ እንደራቅን ይሰማናል። ስለዚህ ንግግራችንን ከጨረስን በኋላ በፀሎት ወደ እግዚአብሔር መቅረብ አለብን። የእግዚአብሔር መገኘት ከእኛ እንደተወሰደ ስለሚሰማን ወደ እኛ መልሰን ማምጣት አለብን ብለን እናስባለን። ወይም ዕለታዊ ሥራ ላይ እንሆናለን፤ ለምሳሌ ቤት መጥረግ፤ ሥራችንን ከጨረስን በኋላ ለመፀለይ እንወስናለን። እንደገና ረዘም ያለ መንገድ ሄደን ነፋስ ተቀብለን መመለሱ እንዳለብን ይሰማናል። ለእነዚህ ነገሮች መፍትሔው ምንድነው? የውጫዊው ማንነት መሰበር እንዲህ አይነት ልምዶችን አላስፈላጊ ያደርጋቸዋል። ተገብርክክን ስንፀልይ የእግዚአብሔር መገኘት እንደሚሰማን በንግግራችን ወቅትም የእግዚአብሔር መገኘት ይሰማናል። ዕለታዊ ሥራዎቻችንም ማከናወን ከእግዚአብሔር

አያርቀንም። ስለዚህ ከመሰበር በፊት የነበረው ዓይነት ልምምድ አያስፈልገንም።

አሁን ከበድ ያለውን ምሳሌ እንመልከት። የሰው ኃይለኛ ስሜት ቁጣ ነው። መጽሐፍ ቅዱስ እንዳንቀጣ አይከለክለንም። ምክንያቱም አንዳንድ ቁጣ ከኃጢአት ጋር ስለማይያያዝ። «ተቆጡ! ኃጢአትንም አታድርጉ ...» ይላል (ኤፌ. 4÷26) ቁጣ ኃይለኛ ነው! ኃጢአትንም ያልፋል። በእግዚአብሔር ቃል ውስጥ «ውደዱ ኃጢአትን አታድርጉ» ወይም «ትሑት ሁኑ ኃጢአትን አታድርጉ» የሚል ቃል አናገኝም! ምክንያቱም ፍቅር እና ትህትና ከኃጢአት የራቁ ናቸው። ነገር ግን ቁጣ ለኃጢአት የቀረበ ነው! ወይም ቁጣ የኃጢአት አዋሳኝ ነው።

በመካከላችን አንድ ወንድም ከፍተኛ ስህተት ሊፈፀም ይችላል። ስህተቱ ተራ ሰላሳ ስድስት ቅጣት ሊያስፈልገው ይችላል። ይህን ወንድም ከመቆጣት ይልቅ በፍቅር (በምህረት) ልብ እንድንመልሰው ይሰማናል። ምክንያቱም ቁጣችን በግዴታነት ከሆነ ወደ ሌላ አቅጣጫ ያመራል። ውጫዊው ማንነቱ የተሰበረ ሰው ግን ከእንዲህ ዓይነቱ ወንድም ጋር ከእግዚአብሔር መገኘት ሳይወጣ! የራሱ መንፈስ ሳይረበሽ ሊነጋገር (ሊወያይ) ይችላል። አንዳንድ ወንድሞች ከሌሎች ጋር ሆነው በሚፀልዩበት ጊዜ በእግዚአብሔር ህልውና (መገኘት) ውስጥ እንደሚሆኑ! እንዲሁ ጥፋት ካደረገው ከዚህ ወንድም ጋር ሲነጋገሩ በጌታ መገኘት (ህልውና) ውስጥ መሆን ይችላሉ። ሁኔታዎች በጣም አስቸጋሪ እንደሆኑ እናውቃለን!

ነገር ግን ውጫዊው ማንነት ሲሰበር ሁኔታው ይህን ይመስላል።

2.3 ውጫዊው ማንነት እና የውስጡ ማንነት መለያየት

ውጫዊው ማንነት በሚሰበርበት ጊዜ፣ በውጭ ያሉ ነገሮች ሁሉ ውጭ ሆነው ይቀራሉ። ስለዚህ የውስጡ ማንነት (መንፈስ) ያለማቋረጥ በእግዚአብሔር ፊት ይሆናል። የብዙዎቹ ችግር ውጫዊው ማንነታቸው እና የውስጡ ማንነታቸው የተጣበቁ መሆናቸው ነው። ስለዚህ ውጫዊውን ማንነት የሚነካውና የሚቆጣጠረው ነገር የውስጡን ማንነትም ይካዋል፣ ይቆጣጠረዋል። በእግዚአብሔር የምህረት አሰራር የውስጡ ማንነት እና የውጫዊው ማንነት መለያየት አለባቸው። በዚህ ጊዜ ውጫዊውን ማንነት የሚነካው ነገር የውስጡን ማንነት ሊነካው አይችልም። ውጫዊው ማንነት ንግግር ላይ ቢሆንም እንኳ የውስጡ ማንነት ከእግዚአብሔር ጋር ህብረት ማድረግ ይችላል። ውጫዊው ማንነት የተለያዩ ድምፆችን እየሰማ ይሆናል፣ የውስጡ ማንነት ግን በእግዚአብሔር መገኘት ውስጥ ነው። አንድ ሰው በውጫዊ ማንነቱ ከዓለም ጋር እየተገናኘ ስራዎችን ሊሰራ ይችላል። የውስጡን ማንነት ግን ምንም ነገር ሊነካው አይችልም። ምክንያቱም ምን ጊዜም ቢሆን በእግዚአብሔር ፊት ነው።

በመንገድ ስራ ላይ የተሰማራን አንድ ወንድም እንመልከት። ይህ ወንድም ውጫዊ ማንነቱ እና የውስጡ ማንነቱ የተለያዩና ያልተጣበቁ ከሆኑ የውስጡ ማንነቱ

በውጫዊ ነገር አይረበሽም። በውጫዊ ማንነቱ ስራውን መስራት ይችላል፤ በዚያው ጊዜ በውስጡ እግዚአብሔርን እያመለከተ ነው። ወይም አንድ አባት ተመልከት ውጫዊ ማንነቱ ከልጆቹ ጋር ሊጫወት እና ሊሰቅ ይችላል። ደንገት መንፈሳዊ ጉዳይ ተነሳ። ከልጆቹ ጋር እየተጫወተ እና እየሳቀ የሚፈልገውን ነገር በውስጥ ማንነቱ ሊያገኝ ይችላል። ምክንያቱም ከእግዚአብሔር መገኘት ፍፁም አልወጣምና። ስለዚህ የውስጥ ማንነት እና የውጫዊ ማንነት መለያየት በአንድ ሰው ህይወት እና አገልግሎት ላይ በጣም ወሳኝ ተፅዕኖ አለው። እንዲህ ዓይነት ሰው ብቻ ትኩረቱ ሳይወሰድ ስራውን መስራት ይችላል።

2.4. የተሰበሩና ያልተሰበሩ ለማዕቻ

ለማዕቻን በሁለት መንገድ እንዲህ ብለን ልንገልጽቸው እንችላለን፡- ያልተሰበሩና የተሰበሩ ሰዎች። አንዳንዶች የውስጡ ማንነታቸው እና ውጫዊ ማንነታቸው የተጣበቀ ሲሆን ሌሎች ደግሞ የውስጡ ማንነታቸውና ውጫዊ ማንነታቸው የተለያዩ ነው። አንድ ሰው ያልተሰበረ ከሆነ ሁለንተናው ስራ ላይ ወይም ፅሁት ላይ መሆን አለበት። ሥራ በሚሰራበት ጊዜ እግዚአብሔርን ከጌላ (ከጀርባው) ይተወዋል። ለመፀለይ ከሰራው የግዴታ መመለስ አለበት። ምክንያቱም ውጫዊ ማንነቱ አልተሰበረም፤ ሥራውን አቁሞ ለመፀለይ ይገደዳል። የተሰበረው ሰው በሌላ በኩል በውጫዊ ማንነቱ ሥራውን መስራት ይችላል፤ በውስጡ በእግዚአብሔር ፊት ይሆናል። አንድ ነገር በሚያስፈልግበት ጊዜ የውስጥ ማንነቱ ጥሰ ወደ

ፊት በመውጣት በሌሎች ፊት ራሱን መግለጥ ይችላል። በማያቋርጥ የእግዚአብሔር መገኘት ይደሰታል። እስቲ ራሳችንን የተሰበርኩ ወይስ ያልተሰበርኩ ሰው ነኝ? ብለን እንጠይቅ። የውጫዊ ማንነት መሰበር እና አለመሰበር ሁሉንም ልዩነት ያደርጋል።

በእግዚአብሔር ምህረት የውስጡን ማንነት እና የውጫዊውን ማንነት (መለየት) ከተለማመድን፤ በስራ ላይ ስንሆን ወይም በውጫዊ ነገር ስንጠመድ፤ የውስጡ ማንነታችን በፀጥታ ውስጥ ይሆናል። ውጫዊ ማንነት በስራ ላይ ቢሆንም የውስጡን ሰው አይካውም።

አስደናቂው ምሥጢር ይህ ነው፤ በእግዚአብሔር መገኘት በውጫዊው ማንነት እና በውስጠኛው ማንነት መካከል ያለውን ልዩነት ማወቅ ነው። ከዚህ በፊት ያየነው ወንድም በኩሽና ውስጥ በስራ በጣም የተያዘ ቢመስልም በውስጡ ግን በእግዚአብሔር ፊት የቆመ ነበር። ስለዚህ ከእግዚአብሔር ጋር ባለው ሀብረት ሳያቋርጥ ይደሰታል። የውስጠኛውን ማንነት ከውጫዊው ማንነት መለየት በስጋ እና በደም አሳብ ከመመላለስ ይጠበቀናል።

ይህን ርዕስ ለመደምደም አንድ ነገር እናስታውሳ። መንፈሳችንን መጠቀም መቻል አለመቻላችን የሚወሰነው እግዚአብሔር በሚሰራቸው ሁለት ስራዎች ነው። እነዚህም ስራዎች የመንፈስ እና የነፍስ መለያየት ናቸው። ይሄ ማለት የውስጡ ማንነታችንና የውጫዊው ማንነታችን መለያየት ናቸው። እግዚአብሔር ሁለት ነገሮች በህይወታችን ከሠራ በጌላ

መንፈሳችንን መጠቀም እንችላለን። ውጫዊው ማንነታችን በመንፈስ ቅዱስ ዲስፕሊን ይሰበራል። የውስጥ ማንነታችን ደግሞ በመንፈስ ቅዱስ መገለጥ ይለያያል (ዕብ. 4:12)።

ፖሪፍ ሦስት

በእኔ ውስጥ ያለውን

(ውጫዊው ማንነት የያዘውን) «ማወቅ»

ጀመሪያ ይህንን ርዕስ ላብራራው፡-

ለምሳሌ አባት ልጄን አንድ ሥራ

እንዲሰራ ጠየቀው። ልጄም መልሶ

«አባት ሆይ አሁን አንድ ነገር እየሰራሁ ነው፤ ይህን እንደጨረስኩ አንተ ያዘዝክኝን አደርጋለሁ።» አስተውሎ «በእጁ ያለው ነገር» ከአባቱ ትዕዛዝ ይልቅ ትድሚያ ሰጥቶት እየሠራው ያለ ነገር ነው። እኛን ከእግዚአብሔር ጋር እንዳንራመድ የከለከለን «በእጃችን ውስጥ ያለ ነገር» እንዳለን ወዲያውኑ እናውቃለን። ማንኛውም አስፈላጊ ወይም አላስፈላጊ የሚመስል ነገር እኛን እና አላባችንን ወስዶ ሊሆን ይችላል። ውጫዊው ማንነታችን እስካልተሰበረ ድረስ በእጃችን ብዙ ነገር ጥልቶ ማግኘታችን የማይቀር ነው። የእኛ ውጫዊ ማንነት የሀይማኖት ፍላጎት፣ ትኩረት፣ ሥራ እና ምኞት አለው። በላዚህ የእግዚአብሔር መንፈስ በመንፈሳችን ውስጥ ሊንቀሳቀስ፣ የእኛ ውጫዊ ማንነት በእግዚአብሔር ጥሪ

መመለስ አይችልም። «በእጅ ያለው ነገር» የመንፈስን የአገልግሎት መንገድ ይዘጋል።

የውጫዊው ማንነት ውስን አትም

የእኛ ሰብአዊ አትም ውስን ነው። አንድ ሰው 50 ኪሎ ብቻ መሸከም የሚችል ከሆነ፤ አንተ ተጨማሪ 10 ኪሎ እንዲሸከም ከፈለገህ ይህን ማድረግ አይችልም። ምክንያቱም ውስን ሰው ስለሆነ። ውስን የሌለውን ሥራ መሥራት አይችልም። የእኛ ለካላዊ አትም (የውጭው/የሚታየው) ውስን እንደሆነ፤ የውጫዊው ማንነታችን አትምም ውስን ነው።

ብዙዎች ይህን መርህ አይገነዘቡም። በግድየለሽነት የውጫዊ ማንነታቸውን አትም ያባክናሉ። ለምሳሌ፡- አንድ ሰው ያለውን ፍቅር ሁሉ ወላጆቹ ላይ ካባከን የእርሱን ወንድሞች ለመውደድ የሚቀር አትም አይኖረውም። ሌላውን ሊያስተውልም። የእርሱን የነፍስ አትም መሉ በመሉ ሲጠቀም፤ ለሌሎች የሚሆን ቀሪ አትም አይኖረውም።

የእኛ የአእምሮ አትምም ቢሆን ውስን ነው። የአንድ ሰው ትኩረት በአንድ ነገር ላይ ካረፈ፤ ጊዜውን ሁሉ ትኩረቱን በያዘው ጉዳይ ላይ ካደረገ ስለሌሎች ጉዳዮች ለማሰብ አትም አይኖረውም። እግዚአብሔር በቃሉ ውስጥ ችግራችንን ገልጾታል። «በክርስቶስ ያለው የሕይወት መንፈስ ህግ ከጋጢአት እና ከሞት ህግ አርነት አውጥቶኛል» (ሮሜ 8:2)። ነገር ግን ለምንድር ነው ይህ የሕይወት መንፈስ ህግ በእንዳንዶች ላይ ተፈላጊውን ውጤት የማያስገኘው? ቀጥለን ስናነብ «አንደ መንፈስ ፈቃድ እንጂ አንደ ሥጋ ፈቃድ

በማንመላለስ በእኛ የህግ ትዕዛዝ ይፈፀም ዘንድ...» (ሮሜ 8:4)። በሌላ አነጋገር የሕይወት መንፈስ ሕግ በውጤታማነት የሚሰራው ለመንፈሳዊ ሰዎች ብቻ ነው፤ ያሉ ማለት የመንፈስን ነገር ለሚያስቡ ማለት ነው። «አሳብ» የሚለው ቃል እንዲህ ሲተረጎም ይችላል። «በአንድ ነገር ላይ ትኩረት ማድረግ፤ ትኩረት መስጠት።» ለምሳሌ፡- አንድ እናት ወደ ገበያ በምትሄድበት ጊዜ ልጇን ጉረቤት እንዲጠብቅላት አስቀምጣው ሄደች እንበል። ልጇን መጠበቅ ማለት ልጇን በማስተዋል መከታተል ማለት ነው። አንተ ልጇን በአደራ በምትጠብቅበት ጊዜ ያንተ አሳብ ወደ ሌላ ቦታ መሄድ የለበትም። በተመሳሳይ የሥጋን ነገር የማያስቡ (ትኩረት የማይሰጡ) ለመንፈሳዊ ነገር ትኩረት መስጠት ይችላሉ። በመንፈሳዊ ነገሮች ላይ የሚያተኩሩ (የመንፈስን ነገር የሚያስቡ) በመንፈስ ቅዱስ ሕግ እና ኃይል ስር ይሆናሉ። የእኛ የአእምሮአችን አትም ውስን ነው። የአእምሮአችንን አትም በስጋዊ ነገር ላይ ለሚጠን ከጨረሰን ለመንፈስ ቅዱስ ነገር ብቁ ሳይሆን ቀርቶ እናገኛለን።

ለካላዊ አትማችን ውስን እንደሆነ ሁሉ እንዲሁ የውጫዊ ማንነታችን (የነፍሳችን) አትምም ውስን ነው። «በእጃችን ውስጥ (በውጫዊ ማንነታችን) አንድ ነገር» እስከያዝን ድረስ የእግዚአብሔርን ሥራ መስራት አንችልም። በእጃችን ውስጥ የያዘናቸው ነገሮች መጠን እግዚአብሔርን የማገልገል አትማችንን ይጨምራሉ ወይም ይቀንሳሉ። ስለዚህ

በእድ ውስጥ ያለ ነገር በእርግጥ እንቅፋት ሊሆን ይችላል ግለት ነው።

አንድ ሰው በውጫዊ ግንኙነት ብዙ ነገሮችን በስሜታዊነት ሊይዝ ይችላል። እነዚህ የሚወዳቸው ወይም የማይወዳቸው፣ ዝንባሌዎች ወይም ተስፋዎች፣ ወይም ሌሎች ልዩ ልዩ ነገሮች የእርሱን ውጫዊ ግንኙነት ይቆጣጠራሉ። እጁ ውስጥ ብዙ ነገር አለ። ስለዚህ እግዚአብሔር የእርሱን ስሜት ለመጠቀም ሲጠይቅ ምላሽ መስጠት አይችልም። ምክንያቱም እሱ ስሜቱን ሁሉ አሟጦ (ጨርሶ) ተጠቅሟል። ሁለት ቀን ስሜቱን የሚጠይቅ ሥራ ላይ ቢውል፣ ስሜቱ ተነቃቅቶ እንደገና ለመናገር ጊዜ ሊወስድበት ይችላል። ስለዚህ ስሜት ተገቢ ባልሆነ ነገር ላይ ሲባክን ለእግዚአብሔር ያለ ገደብ መጠቀም አይቻልም።

ፈቃዱ እንደ ብረት ብርቱ የሆነ፣ ጠንካራ ስብዕና የተሰባሰበ እና የፍላጎቱ ጋይል ወሰን የሌለው የሚመስል ሰው አለ። ነገር ግን በእግዚአብሔር ነገር ላይ የእርሱን እእምሮ ማሠራት የማይችል ይመስላል። ጠንካራ ቢሆንም በእግዚአብሔር ፊት በውሳኔው ይወላውላል። ይህ ለምንድር ነው? ከመመለሳችን በፊት ሌላ ወንድም እንመልከት። ይህ ወንድም በአሳብ የተሞላ ሰው ነው። ምንም እንኳን አዳዲስ አሣቦችን ማመንጨት የሚችል ቢመስልም፣ በመንፈሳዊ ነገሮች ላይ ግን የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለመለየት ሙሉ በሙሉ ከብርሃኑ የጉደለ ነው። ይህ ለምን ሆነ? ውጫዊ ግንኙነት ብዙ ነገር ሲሸከም እና ሲደክም ለማንኛውም መንፈሳዊ

ልምምድ የሚሆን ትንሽ አትም አይኖረውም። የውጫዊ ግንኙነታችንን ውስን አትም ግዮት አስፈላጊ ነው። ውጫዊ ግንኙነታችን የተሰበረ ቢሆንም እንኳ ይህን አትም ለንጠቀም በጥበብ መሆን አለበት። “ባዶ እጆች” ሊኖሩን ያስፈልጋል።

የእግዚአብሔር መንፈስ የተሰበረውን

ውጫዊ ግንኙነት ይጠቀማል

እግዚአብሔር ከሰው ጋር ባለው አሠራር መንፈሱ ፍፁም የሰውን መንፈስ አይቀድምም። የእኛም መንፈስ ውጫዊውን ግንኙነታችንን አይቀድምም። መንፈስ ቅዱስ በሰው ውስጥ ሲሰራ የሰውን መንፈስ ሳይጠቀም እንደማይሰራ፣ የእኛም መንፈስ ውጫዊውን ግንኙነታችንን ቸል ብሎ (ሳይጠቀም) በተጥታ አይሠራም። ስለዚህ የውጫዊ ግንኙነት አትም በብዙ ሃጂ በሚባክንበት ጊዜ፣ እግዚአብሔር በእኛ ውስጥ አልፎ የእርሱን ስራ መስራት አይችልም። ለሰው መንፈስም ሆነ ለእግዚአብሔር መንፈስ መውጫ (Out let) የለም። የውስጡ ግንኙነት ወደ ውጭ መውጣት አልቻለም። ምክንያቱም ውጫዊው ግንኙነት ዘግቶታል። ውጫዊው ግንኙነት መሰበር አለበት ብለን ደጋግመን አሳብ የምናቀርበው ለዚህ ነው።

እግዚአብሔር ሥራ ከመጀመሩ በፊት በራሱ ነገር ተይዘሃል፣ በራሱ መንገድ ተሂዳለህ፣ የራሱን ወገን ትወዳለህ። እግዚአብሔር የአንተን ፍቅር ሰዎችን ለመውደድ መጠቀም ቢፈልግ፣ በመጀመሪያ የአንተን ውጫዊ ግንኙነት

መስበር አለበት። ይህም የአንተን ፍቅር ሰፊ ያደርገዋል። መውደድ ያለበት የውስጡ ማንነት ነው። ነገር ግን እርሱ የሚወደው በውጭው ማንነት በኩል አልፎ ነው። ውጫዊው ማንነት በብዙ ነገር የተያዘ ከሆነ የውስጡ ማንነት ለመውደድ የሚጠቀምበት መንገድ ተነፍሯል ማለት ነው።

እንደገና የውስጡ ማንነት የውጫዊውን ማንነት ፈቃድ መጠቀም በሚፈልገበት ጊዜ ውጫዊው ማንነት ያለ እርሱ ፈቃድ (የውስጡ ማንነት) በራሱ ነገር ተይዞ ያገኘዋል። ፈቃዳችንን ለመስበር እግዚአብሔር በከባድ መስበር እኛን መስበር አለበት። ራሳችንን በእመድ ላይ እስከናዋርድ ድረስና እንዲህ እስክንል “ጌታ ሆይ ማሰብ አልደፍርም! እኔ መጠየቅ አልደፍርም! እኔ በራሴ መወሰን አልደፍርም! በእያንዳንዱ እና በእያንዳንዱ ነገር እኔ አንተን አፈልጋለሁ።” በሰብራታችን ውስጥ የእኛ ፈቃድ በራሱ መንቀሳቀስ እንደሌለበት መማር አለብን። ፈቃዳችን ለውስጡ ማንነት የተዘጋጀ መሆኑን አለበት።

ያለ ውጫዊ ማንነት ትብብር የውስጡ ማንነት እጅግ በጣም ጎደሉ ነው። ለምሳሌ አንድ ወንድም ቃል ሊሰብክ ነው። እርሱ መንፈስ ውስጥ ሽክም አለ። ይሁን እንጂ ሽክሙን የሚገልጥበት አሳብ ማግኘት ከተሳነው ሽክሙን ማስተላለፍ (መልቀቅ) አይቻልምና ወዲያውኑ ይጠፋበታል። ምንም እንኳን ሽክሙ የእርሱን መንፈስ በጥላም! አእምሮው ከመንፈሱ ሽክም ጋር መገናኘት ካልቻለ ፍሬ ቢሰ ነው።

በመንፈስ ሽክም ብቻ ሰዎችን ማዳን አንችልም። ይህ ሽክም በእኛ አእምሮ ውስጥ መብራራት (ግልፅ) መሆን

አለበት። በውስጣችን ያለው ሽክም በውጭ ካለው አፍ ጋር መተባበር አለበት። ያለንግግር ለሌሎች የእግዚአብሔርን ቃል ማሳወቅ አይቻልም። የሰው ቃል የእግዚአብሔር ቃል አይደለም። ነገር ግን የእግዚአብሔር ቃል በሰው ቃል መተላለፍ አለበት። ሰው የእግዚአብሔር ቃል ባለው ጊዜ እግዚአብሔር መናገር ይችላል፤ ከሌለው ግን መናገር አይቻልም። የእግዚአብሔርን ሽክም መቀበል ይቻላል። ነገር ግን ውጫዊ ማንነታችን በብዙ የጭንቀት አሣቦች ከጠዋት እስከማታ የሚነዳ ከሆነ፤ የእኛ መንፈስ መውጫ ማግኘት አይቻልም።

የእኛን ውጫዊ ማንነት መስበር ያለበት በርግጥ እግዚአብሔር ነው። በፈቃዳችን “እጅ” ውስጥ ያሉትን ነገሮች አየውሰደ እግዚአብሔር ፈቃዳችንን ይሰብራል። ስለዚህ ፈቃዳችን በራሱ አይንቀሳቀስም። አናስብም ማለት አይደለም። ነገር ግን እንደራሳችን ምኞት በሥጋ አሳብ እንመላለስም፤ ስሜታችንንም አናስወግድም፤ ነገር ግን ስሜቶቻችን በውስጡ ማንነት ቁጥጥር እና ገደብ ውስጥ ይሆናሉ። ለውስጡ ማንነት የሚጠቅም ፈቃድ፤ ስሜት እና አእምሮ (አሳብ) መስጠት ይችላሉ። እግዚአብሔር የእኛን መንፈስ በማሰብ ውስጥ፤ በመውደድ ውስጥ፤ በውሳኔ ውስጥ በአጠቃላይ በእኛ ውጫዊ ማንነት በኩል መጠቀም ይፈልጋል። የእኛን ውጫዊ ማንነት መደምሰስ (ከሕልውና ማስወገድ) የእግዚአብሔር አሳብ አይደለም። እግዚአብሔርን ውጤታማ በሆነ መንገድ

ለማገልገል ከተነሣሣን ይህን መሠረታዊ የመሰበር አሠራር መቀበል አለብን።

ይህ እስኪሆን ድረስ የውስጡ ማንነት እና ውጫዊው ማንነት እርስ በእርስ የማይስማሙ (የሚቃረኑ) ናቸው። አንዱ ሌላውን ሳይፈልግ በራሱ ይንቀሳቀሳል። እኛ በምንሰበርበት ጊዜ ውጫዊው ማንነት በውስጡ ማንነት ቁጥጥር ስር ይሆናል፤ ይሄ ስብዕናችንን አንድ አይነት (unified) ያደርገዋል። ስለዚህ የተሰበረው ውጫዊ ማንነት ለውስጡ ማንነት መተላለፊያ (channel) ሊሆን ይችላል።

የማያምኑ ሰዎች አንድ ዓይነት ስብዕና ሊኖራቸው ይችላል። ነገር ግን የውስጡ ማንነት በውጫዊ ማንነት ቁጥጥር ሥር መሆኑ መታወቅ አለበት።

የሰው መንፈስ ቢኖርም በውጫዊ ማንነት ስለተሸነፈ እንዳንድ የሥነ-ምግባር ተቃውሞ ብቻ እንደ ምንም ታግሎ በእርሱ ህሊና ውስጥ ተቃውሞ ማንሳት ይችላል። የውስጡ ማንነት ሙሉ በሙሉ በውጫዊ ማንነት ግዛት ስር ነው። ይሁን እንጂ፤ አንድ ሰው ከዳነ በኋላ ይህን ተቃራኒ አካሄድ እንዲለማመድ የእግዚአብሔር አሳብ ነው። አንድ ሰው ከመዳኑ በፊት ውጫዊ ማንነቱ የውስጡን ማንነቱን እንደተቆጣጠረው፤ አሁን ደግሞ የውስጥ ማንነቱ ውጫዊ ማንነቱን ፍፁም በመማረክ መያዝ አለበት።

የእግዚአብሔር እጅ

(The person Broken, not just taught)

አንድ ሰው አንድን የተወሰነ ትምህርት መማሩ ለአገልግሎት የተዘጋጀ እና ብቁ አያደርገውም። ከአገልጋይ ጋር በተያያዘ ሊጠየቅ የሚገባው አንድ ጥያቄ አለ። ጥያቄውም «እርሱ ምን ዓይነት ሰው ነው?» የሚል ነው። ውስጣዊ ማንነቱ የተስተካከለ፤ ስራን መስራት የማይችል፤ ነገር ግን ትክክለኛ ትምህርትን ማስተማር የሚችል የቤተክርስቲያንን ፍላጎት ማርካት ይችላል? ቤተክርስቲያንን ማርካት የሚቻለው የተሰበረ ውጫዊ ማንነት ሊኖረን ብቻ ነው።

እግዚአብሔር በሕይወታችን ሳያቋርጥ በስራ ላይ ነው። በብዙ ዓመታት መከራ፤ ፈተና፤ ዕንቅፋት እኛን እየሰበረ በየዕለቱ የእርሱን ሥራ ለመሥራት የሚፈልግ የእግዚአብሔር እጅ ነው። በእነዚህ መጨረሻ በሌላቸው ችግሮች ውስጥ እግዚአብሔር ምን እየሠራ እንደሆነ አንተ አይታይህም? የማይታይህ ከሆነ፤ አንተ እግዚአብሔርን መጠየቅ አለብህ «አ እግዚአብሔር ሆይ እጅህን እንዳይ ዓይኖቼን ክፈት።» የአሁያዊ ዓይኖች ከነብዩ ዓይኖች ይልቅ የሚያዩ ነበሩ።

የጌታን መልእክ አሁያው ቢያይም የአሁያው ጌታ ግን አላየውም። አሁያው የሚከላከለውን የእግዚአብሔር እጅ አውቋል፤ ነገር ግን ዕብዱ ነብይ አላወቀም። እኛ መንቃት አለብን፤ መሰበር በእኛ ሕይወት ውስጥ የእግዚአብሔር መንገድ ነው። እንዳንዶች ብዙ ትምህርት ስለተማሩ፤ የሰብከት መጽሐፍት ስላከማቹ እና ብዙ የመጽሐፍ ቅዱስ ማብራሪያ

በለያዙ ሰእግዚአብሔር እንደሚጠቅሙ አድርገው ሲያሰቡ እንዴት የሚያሳዝን ነው። እንደ አንተ ፈቃድ ሳይሆን እንደ እርሱ ፈቃድ፤ እንዳንተ አሳብ ሳይሆን እንደ እርሱ አሳብ፤ እንዳንተ ውሳኔ ሳይሆን እንደ እርሱ ውሳኔ የእግዚአብሔር እጅ ሊሰብርህ በአንተ ላይ ነው። የእኛ ችግር እግዚአብሔር ሲቋቋመን ሌሎችን እንወቅሳለን። ሰእግዚአብሔር እጅ ዕውር እንደሆነው፤ እንደ ዕብዱ ነብይ እንሆናለን፤ አህያዋ የእርሱን ትዕዛዝ ስላልተቀበለች ወቅሷታል።

ወደ እኛ የሚመጣው ሁሉ በእግዚአብሔር የተዘጋጀ ነው። ለክርስቲያን ምንም ነገር አጋጣሚ አይደለም። እግዚአብሔር በሁሉ ነገር ውስጥ ሙሉ የሕይወት ክፍላችንን እየካን መሆኑን ለማየት የእኛን ዓይኖች እንዲከፍት እግዚአብሔርን መጠየቅ አለብን። አንድ ቀን በእኛ ላይ ባለው የእግዚአብሔር ፀጋ በእኛ አካባቢ ያለውን የእግዚአብሔር እሠራር ለመቀበል እንችላለን። የእኛም መንፈስ ይፈታል፤ ለሥራም ይዘጋጃል።

በፀሎት የማይለወጥ ህግ

እግዚአብሔር በእኛ ውስጥ ሲሠራ የማይለወጥ ህግ አለ፤ የእርሱ ዋና ዓላማ እኛን እየሰበረ፤ ለነፃ ልምምድ የእኛን መንፈስ መፍታት ነው። የእኛ የትኛውም ፀሎት፤ አቤቱታ፤ ምክንያት ወይም ቃልኪዳን ይህን ዓላማ እንደማይለወጥ መረዳት አለብን። እንደ እርሱ ህግ በእኛ ውስጥ መሰበር እና መፈታት እየተከናወነ ነው፤ የእኛ ፀሎት ይህን ህግ አይለውጠውም። አውቀህ እጅህን እሳት ውስጥ ብታስገባ፤

ተፃምር ካልሆነ በቀር ፀሎትህ አንተን ከመቃጠል ይጠብቅህልን? አንተ በእሳቱ መቃጠል ካልፈለግህ፤ እጅህን ወደ እሳቱ ውስጥ አትከተት፤ ፀሎትህ ያድነኛል ብለህ አታስብ። ፀሎት ፍፁም የእግዚአብሔርን ህግ መለወጥ አይችልም።

እኛ ይህን ለእንዴ እና ለመጨረሻ ጊዜ ማወቅ አለብን። የመንፈሳዊ ሥራ ወይም የእገልግሎት መንገድ ስኬታማነት መሠረቱ የእግዚአብሔር በእኛ ሕይወት መታየቱ ነው። ይህ እግዚአብሔር ያዘጋጀው ብቸኛ መንገድ ነው። ያልተሰበረ ሰው፤ በእርሱ ሕይወት ውስጥ ወንጌል የተከለለና ወደ ውጭ መውጣት የማይችል ነው። ራሳችንን በእግዚአብሔር ፊት ዝቅ እናድርግ። ለእግዚአብሔር ህግ መታዘዝ ብዙ ፀሎት ከመፀለይ የተሻለ ነው። ንስሐ እንግባ «እግዚአብሔር ሆይ እኔ ራሴን በፊትህ አዋርዳለሁ» አዎ፤ በእርግጥ የእኛ ለበረከት መፀለይ ችግሮችን እያስነሳ ነው። እኛ ለበረከት ፀልየናል፤ ነገር ግን የእግዚአብሔር ምህረት ያገኘን ይመስላል። እኛ አብርሆትን፤ ለእጁ መገዛትን መማር እና ለእርሱ ህግ መታዘዝን የምንፈልግ ከሆነ ውጤቱ ለብዙ ጊዜ የጠበቅነውን ብዙ በረከት ማግኘት ነው።

ሰው እንዴት ይታወቃል?

የሰውን ማንነት ማወቅ ለአገልጋይ እጅግ አስፈላጊ ነው። አንድ ሰው ወደ እኛ ሲመጣ የእርሱን መንፈሳዊ ሁኔታ፣ ባህሪውንና መንፈሳዊ ዕድገቱን ጭምር መለየት አለብን። የተናገረው በእውነት በልቡ ያለውን እንደሆነና ሳይናገር ያስቀረውንም ጭምር ማወቅ አለብን። በተጨማሪ ባህሪውን መገንዘብ አለብን። ኩሩ ወይም ትሁት እንደሆነ፣ የእርሱ ትህትና የእውነት ወይም የወሽት መሆኑን መገንዘብ አለብን። ውጤታማነታችን የሰውየውን መንፈሳዊ ሁኔታ ከመለየታችን ጋር የተቆራኘ ነው። የእግዚአብሔር መንፈስ በመንፈሳችን የሰውን ሁኔታ ለማወቅ ካስቻለን፣ ትክክለኛውን የፀጋ ቃል ማክፈል እንችላለን።

በወንጌላት ውስጥ በማንኛውም ጊዜ አንድ ሰው ወደ እኛ ሲመጣ ጌታ ለዚህ ሰው ትክክለኛ ቃል እንዳለው እንረዳለን። ይህ የሚያስደንቅ ነገር ነው። ጌታ ለሳምራዊቷ ሴት ስለዳግም መወለድ አልተናገረም፤ እንዲሁም ለኒቆዲሞስ ስለ ሕይወት ውሃ አልተናገረም። የዳግም መወለድ እውነት

ለኒቆዲሞስ ነበር፤ የሕይወት ውሃ እውነት ለሳምራዊቷ ሴት ነበር። ቃሎቹ እንዴት ትክክል ነበሩ፤ እርሱን ያልተከተሉ እንዲመጡ ተጋብዘው ነበር፤ ነገር ግን እርሱን ለመከተል የፈለጉ መስቀሉን እንዲሸከሙ ተጋብዘዋል። ፈቃደኛ ለሆነ፣ እርሱ ብድራቱንም ስለ መቁጠር ተናግሯል፤ ወደጊላ ለሚመለከትም፤ እንዲህ ብሎአል «ሙታን ሙታንን እንዲቀብሩላቸው ተወላቸው» ብሏል። የእኛ ጌታ ቃሎች በጣም ትክክልና እቅጩን የሚናገሩ ናቸው። እግዚአብሔር ለእኛ ምሕረት ያድርገልን ከእርሱ ሰዎችን እንዴት ማወቅ እንዳለብን እንማራለን። ስለዚህ ከሰዎች ጋር ባለን ግንኙነት ውጤታማ እንሆናለን።

ያለዚህ የፀጋ ዕውቀት አንድ ሰው በራሱ ግንዛቤ ብቻ ሰዎችን ያገለግላል። አንድ ቀን የተለየ ስሜት ከተሰማው፣ የሚወደውን ርዕስ ሲያነብ ሰው ካጋጠመው፣ ወደ እርሱ ለሚመጡ ሰዎች ሁሉ ይህንኑ ስሜቱን ነው የሚነግራቸው። እንዲህ ዓይነት አገልግሎት እንዴት ውጤታማ ሊሆን ይችላል? ማንም ሐዚም ለሁሉም በሽተኞች ተመሳሳይ የመድኃኒት ትዕዛዝ (Prescription) መጠቀም አይችልም። አንዳንድ እግዚአብሔርን የሚያገለግሉ ሰዎች አንድ የመድኃኒት ዓይነት ብቻ ነው ያላቸው። ምንም እንኳን መጀመሪያ የሰዎችን ህመም መመርመር ባይችሉም፣ ህመምተኞችን ግን ለማዳን እየሞከሩ ናቸው።

የሰውን ውስብስብነት የአለማወቅ እና ሁኔታውንም የመረዳት ጉድለት ቢኖርባቸውም፣ ሁሉንም በሽተኞች ለማከም

በጣም የተዘጋጁ ይመስላሉ። አንድ መንፈሳዊ የመድኃኒት ትዕዛዝ ይዞ ሁሉንም አይነት መንፈሳዊ ህመም ለማከም መሞከር እንዴት ሞኝነት ነው!

ሰውን ለማወቅ የአንተን አእምሮ ወይም ስሜት ብቻ መጠቀም አትችልም። ምንም ያህል አእምሮህ ብልህ ቢሆን የሰውን ጥልቀት መንካት እና የእርሱን ሁኔታ መግለጥ አትችልም።

ማንኛውም የእግዚአብሔር አገልጋይ ሰዎችን ካገኘ በኋላ የሰዎችን እውነተኛ ፍላጎት በእግዚአብሔር ፊት መለየት አለበት። በእርግጥ እርሱ በሚናገረው ላይ መመስረት አትችልም። እርሱ በትክክል «ራስዎታት» እንዳለው ቢናገር እንኳ ምናልባት የሌላ ህመም ምልክት ሊሆን ይችላል። ምክንያቱም እርሱ መቀት ስለተሰማው «ትኩሳት» አለው ማለት አይደለም። እርሱ ከህመሙ ጋር ተያያዥነት የሌለው ብዙ ነገር ሊነግርህ ይችላል። «ህመምተኛ ሰው» የራሱን እውነተኛ ችግር ይረዳል። ስለዚህ አንተ እንድትመረምረው እና መፍትሔ እንድትሰጠው ይፈልጋል። አንተ ፍላጎቱን እንዲነግርህ ፈልገህ ይሆናል፤ ነገር ግን ሊላሳት ይችላል። የሰለጠነ መርማሪ (Trained Diagnostician) ብቻ መንፈሳዊ ህመሞችን የማወቅ ችሎታ አለው፤ «የህመምተኛውን» እውነተኛ ፍላጎት መለየት ይችላል። በእያንዳንዱ ምርመራ እርግጠኛ መሆን አለብን። ምክንያቱም ስሜታዊ የሆነ ሰው በመላ ምት (በደመ ነፍስ) ሰዎችን መጉዳቱ የማይቀር ነው።

በግትርነት ይሄ ወይም ያ ማለት ሰዎችን የሚያስጨንቅና ችግር ውስጥ የሚከት ነው።

የተወሰኑ ችግሮችን መረዳት ከእኛ ችሎታ በላይ እንደሆነ እናውቃለን። እያንዳንዱን ተቆጣጥሮ ሰዎችን ሁሉ መርዳት እችላለሁ ብለህ በማሰብ በጣም ሞኝ አትሁን። አንተ መርዳት ከማትችላቸው ሰዎች ጋርም ማሳለፍ አለብህ። መርዳት በማትችልበት ጊዜ ለጌታ ተናገር። «ይህ ከእኔ ችሎታ በላይ ነው፤ እኔ ይህን በሽታ መለየት አልችልም፤ ይህን ገና አልተማርኩም። ጌታ ሆይ ምህረት አድርግልኝ።» ሁሉንም አገልግሎት ለመያዝ ወይም ብቻችንን ለመቆጣጠር መሞከር በፍፁም የለብንም። እዚህ ላይ የአካሉን የተለያዩ ክፍሎች (ብልቶች) አገልግሎት ማየት የእኛ ፋንታ ነው። አንድ ወንድም ወይም እህት ችግሩን ሊፈቱት እንደሚችሉ ከተሰማህ ፈልገህ ከሁለት አንዱን አግኝተህ እንዲህ በል፤ «ይህ ከእኔ አቅም በላይ ነው፤ ምናልባት ይህ በአንተ (በአንቺ) እጅ ስር ነው።» በአካሉ ውስጥ በዚህ መንገድ እየሠራን አንድ ላይ እንማራለን እንጂ ብቻችንን አይደለም።

እያንዳንዱ አገልጋይ በጌታ ፊት ሰውን እንዴት ማወቅ እንዳለበት መማር አለበት። በእግዚአብሔር ፊት ባልተማሩ፤ በሚፈጥኑ ወንድሞች፤ ለገህዳዊው ሁኔታ ስሜታዊ ምላሽ በሚሰጡ ሰዎች እጅ ከተነካኩ በኋላ የሰንቱ ሰው ሕይወት ተበላሽቷል፤ ሰዎች በእኛ የአስተሳሰብ ግምት ይኖርባቸዋል ብለን ባሰብነው ህመም መጉዳት የለባቸውም። የእኛ ኃላፊነት የሰዎችን እውነተኛ መንፈሳዊ ሁኔታ መለየት (ማወቅ) ነው።

መጀመሪያ እኛ መንፈሳዊ መረዳት ከሌለን የቀሩትን የእግዚአብሔር ልጆች ለመረዳት እንዴት ተስፋ ማድረግ እንችላለን?

እኛ የጌታ መሣሪያዎች ነን

በምርመራ ወቅት ሐኪም ብዙ አጋዥ የሕክምና መሣሪያዎች አሉት። የሕክምናው አገልግሎት እኛ እንደምንሰጠው አገልግሎት አይደለም። እኛ የሰዎችን ህመም ለመለየት በቴርሞሜትር ወይም በኤክስራይ (X-ray) ወይም በሌላ መሣሪያ መረዳት እንችልም። ታዲያ የአንድ ወንድም መንፈሳዊ ሕይወቱ ጤናማ እንደሆነ ወይም እንዳልሆነ፣ የእርሱን ችግርና ባህሪ እንዴት ነው የምናውቀው? የሚገርም ነው። እግዚአብሔር እኛን እንደ «ቴርሞሜትር» ሠርቶናል። እርሱ በሕይወታችን እየሠራ የሰውን «ህመም» እንድናውቅ ያዘጋጀናል። ጌታ እንደ መንፈሳዊ «ዶክተሮች» ሠርቶናል። በሙላት ውሳጣዊ ዝግጅት ሊኖረንና የጋላፊነታችንን ከብደትና ጥልቀት በሚገባ ልናውቅ ይገባናል።

ለምሳሌ ቴርሞሜትር ሳይፈጠር ዶክተር በሽተኛውን ትኩሳት እንዳለው ወይም እንደሌለው በእጁ በመንኳት ያውቅ ነበር የእርሱ እጅ እንደ ቴርሞ ሜትር ያገለግል ነበር። እጁ እንዴት ትክክለኛ እና ንቁ መሆን ይገባዋል! ለመንፈሳዊ ሥራ ይህ ትክክለኛ ምሳሌ ነው።

እኛ መንፈሳዊ ቴርሞ ሜትሮች ነን። እኛ በስልጠናና በጥበቅ ዲስፕሊን ውስጥ ማለፍ አለብን። ምክንያቱም ማንኛውም በእኛ ውስጥ ያልተነካ በሌሎች ሕይወት ውስጥም

ሳይነካ ይቀራል። ከዚህም በላይ እኛ ከእግዚአብሔር ያልተማርነውን ትምህርት ሌሎች እንዲማሩ መርዳት እንችልም። ስልጠናችን ሙሉ በሆነ መጠን፣ በእግዚአብሔር ሥራ ውስጥ ጠቃሚ መሆናችንን ይጨምራል። በተመሳሳይ መልኩ ራሳችንን ባተረፍን መጠን ይህም ማለት ትዕቢታችንን፣ ትምክህታችንን፣ ደስታችንን ባተረፍን ቁጥር ጠቃሚ መሆናችን ይቀንሳል። እነዚህ ነገሮች በእኛ ላይ ካሉ ከሌሎችም ላይ ማንሳት እንችልም።

ኩራተኛ ሰው ኩራተኛውን ሊረዳ፣ ትዕቢተኛው ሰው ትዕቢተኛውን፣ ትምክህተኛ ሰው ትምክህተኛውን ሊረዳ አይችልም። ግብዝ ሰው በሌላ ውስጥ ያለውን ግብዝነት ሊነካ አይችልም። በሕይወቱ የባከነ ሰው እንደ እርሱ የባከነውን መርዳት አይችልም። ይህ ባህሪ በእኛ ውስጥ እንዳለ እያወቅን፣ ራሳችንን እንወቅስም፣ ይህን በሌሎች ላይ እንዳለ በተላሉ ማወቅ እንችላለን። ዶክተር እራሱን ሳያድን ሌሎች ማዳን ይችላል። ነገር ግን ይሄ መንፈሳዊ ዓለም ውስጥ እውነት አይሆንም። መጀመሪያ ሠራተኛው (አገልጋዩ) ራሱ በሽተኛ ከሆነ፣ ሌሎችን ከመፈወሉ በፊት ራሱ መፈወስ አለበት። እርሱ ያላየውን ለሌሎች ማሳየት አይችልም፤ እርሱ ያላሄደበትን መንገድ ሌሎችን ሊመራበት አይችልም፤ እርሱ ያልተማረውን ለሌሎች ማስተማር አይችልም።

እኛ ሰውን ለማወቅ በእግዚአብሔር የተዘጋጀን መሣሪያዎች መሆናችንን ማየት አለብን። ስለዚህ ትክክለኛውን ምርመራ (አገልግሎት) ለመስጠት ብቁ እና የታመንን መሆን

አለብን። ያኔ የእኛ ስሜት የታመነ ሊሆን ይችላል። መፀለይ አለብን፤ «ጌታ ሆይ ሳትካካን፤ ሳትሰብረን እና ሳልዘጋጅ አትተወን።» በህልሜ እንኳን አስቤ የማላውቀውን ነገር በእኔ ውስጥ እንዲሰራ ለእግዚአብሔር መፍቀድ አለብን። ያኔ እርሱ ሊጠቀምብን የሚችል የተዘጋጀ ሽክላ አሆናለሁ። ዶክተር የተባለሽ ቴርም ሜትር አይጠቀምም፤ ታዲያ መንፈሳዊ ሁኔታን መለየት ሥጋዊ ህመምን ከመለየት በጣም የሚከብድ ነው። አሁንም የራሳችንን አላቦች፤ የራሳችንን ስሜቶች እና አስተያየቶች፤ የራሳችንን መንገዶች ከያዘን፤ ይህንንም ያንንም መሥራት የምንፈልግ ከሆነ እኛ ገና አልተረጋጋንም (አልሰክንም)። ያልታመንን ከሆነ እንዴት ልንጠቅም እንችላለን? በእግዚአብሔር አሠራር ውስጥ ማለፍ አለብን። ካልሆነ ግን ትጋቶቻችን ግብዝነት ናቸው። ስለዚህ እንደገና ይህን ጥያቄ መጋፈጥ አለብን።

በእውነት የጋላፊነታችንን ክብደት አውቀናል? የእግዚአብሔር መንፈስ በሰዎች ውስጥ በቀጥታ አይሰራም፤ እርሱ የእርሱን ስራ በሰው ውስጥ ይሰራል። የሰዎችን ፍላጎት በአንድ በኩል በመንፈስ ቅዱስ ዲስፐሲን የእነርሱን ሁኔታዎች በማመቻቸት፤ በሌላ በኩል ደግሞ በእግዚአብሔር ቃል አገልግሎት ያሟላል። ያለ እግዚአብሔር ቃል አገልግሎት የቅዱሳን መንፈሳዊ ችግር ሊፈታ አይችልም። ምን ዓይነት ጋላፊነት ነው በእርሱ ሠራተኞች ላይ የወደቀው፤ በጣም ከባድ ነው። አንድ ሰው የሚጠቅም ወይም የማይጠቅም መሆኑ የቤተክርስቲያንን አገልግሎት ይወስነዋል።

ለምሳሌ የአንድ በሽታ ባህሪው መቀጠል 103°F (ጻግሪ ፋራናይት) ነው። ነገር ግን እንተ ትክክለኛውን የመቀት መጠን ካላወቅህ ምርመራህ እርግጠኛ ሊሆን አይችልም። በእጅህ በሽተኛውን በመንካት የመቀጠል መጠን 103°F (ጻግሪ ፋራናይት) መሆኑን ማወቅ አትችልም። በመንፈሳዊ አገልግሎትም ቢሆን ስሜቶቻችን እና አስተያየቶቻችን ሁሉ ተሳስተው፤ መንፈሳዊ መረዳታችንም በቂ ሳይሆን ሌሎችን ለመርዳት መሞከር የከፋ አደጋ ይኖረዋል። ትክክል እና የታመንን ከሆንን ብቻ ነው የእግዚአብሔር መንፈስ በእኛ ውስጥ የሚለቀቀው።

የመንፈሳዊ ሥራ መነሻ ነጥብ በእግዚአብሔር ፊት በብዙ ቅኝት የተቃኘ ነው። ቴርም ሜትር የተሰራው በተወሰነ መስፈርት ግልጥ የሆነ ዝርዝሮችን በጥንቃቄ ለመፈተን ነው። እኛ ቴርም ሜትር ከሆንን ወደ እግዚአብሔር ትክክለኛ መስፈርት ለመምጣት ዲስፐሲን ጥብቅ መሆን አለብት! በእግዚአብሔር ሥራ ውስጥ እኛ «ዶክተሮች» እንዲሁም «የህክምና መሣሪያዎች» ነን። የእርሱን ፈተና ማለፍ ለእኛ አስፈላጊ ነው።

የሕመምተኛውን መንፈስ የመለያ ቁልፍ

የሕመምተኛውን መንፈስ በማወቅ ውስጥ የእኛን እና የበሽተኛውን ሁኔታ መመልከት አለብን። የሰው ሕመም ምን እንደሆነ ማወቅ ከፈለገህ መጀመሪያ በግልጥ የሚታየውን ማንነት ማወቅ ያስፈልገሃል። በግልጥ የሚታየውን ነገር ለመደበቅ በሽተኛው የትኛውንም ያህል ጥረት ቢያደርግ

አይሳካለትም። ኩራተኛ ሰው ኩራትን ይገልጣል። ሐዘንተኛው ሰው ቢስት እንኳን ሐዘኑ ይታወቃል። የሰው ባህሪ ዓልፅ የሆነ የተወሰነ ግንዛቤ መስጠቱ የማይቀር ነው።

በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ የተለያዩ የመንፈስ ባህሪ የሚገልጡ ክፍሎች አሉ። እንዳንድ ሰዎች ችኩል መንፈስ ሲኖራቸው፣ ሌሎች ደግሞ የደነደነ መንፈስ አላቸው። መራራ መንፈስ ያላቸውም አሉ። እንዲሁም ኩሩ መንፈስ፣ ሌላው የተጨቀነ መንፈስ... አለው ማለት እንችላለን። ይህ የተለያየ የመንፈስ ባህሪ ከየት መጣ? ለምሳሌ ደንዳና መንፈስ፣ ድንዳኔው ከየት መጣ? ትዕቢተኛ መንፈስ ውስጥ የትዕቢቱ ምንጭ ምንድር ነው? ወይም በኩሩ መንፈስ ውስጥ ኩራቱ ከየት መጣ? በእርግጥ የሰው መንፈስ በተፈጥሮው ከምንም ነገር ጋር የማይቀላቀል ነው። የእግዚአብሔርን መንፈስ ለመግለጥ የተዘጋጀ ነው። ታዲያ እንዴት መንፈስ ኩራተኛ፣ ትዕቢተኛ፣ ቀናተኛ ወይም ይቅር የማይል ነው ተብሎ ይፈረዳል? መልሱ ይሄ ነው። የውስጡ ማንነት እና ውጫዊው ማንነት አልተለያዩም። ስለዚህ የውጫዊውን ማንነት ባህሪ ለብሏል። ስለዚህ የአንድ ሰው መንፈሱ ትዕቢተኛ ነው። ምክንያቱም ትዕቢተኛ የሆነውን ውጫዊ ማንነት ለብሏል። መንፈሱ ቀናተኛ ነው። ምክንያቱም የለበሰው ውጫዊው ማንነት ቀናተኛ ነው። መንፈስ ሲፈጠር ብክለት የለበትም፤ ነገር ግን ውጫዊው ማንነት ካልተሰበረ በውጫዊው ማንነት ሊበክል ይችላል።

መንፈሳችን ከእግዚአብሔር የመጣ ነው። ስለዚህ በውጫዊ ማንነት ከመበክሉ በፊት በተፈጥሮው ገፁ ነው። ነገር ግን ፍፁም ደንዳና ወይም ትዕቢተኛ ይሆናል፤ ምክንያቱም ውጫዊ ማንነት ስላልተሰበረ። ውጫዊው ማንነት መንፈስን ይበክላል። እናም ከመንፈስ ጋር ወደ ውጭ ይወጣል፤ መንፈሱን ለማንፃት አንድ ሰው መጀመር ያለበት ከውጫዊው ማንነቱ ነው። ችግሩ ያለው መንፈስ ላይ ሳይሆን ውጫዊ ማንነት ላይ መሆኑን መገንዘብ አለብን። ከሚገለጠው የመንፈሱ ባህሪ ተነስተን ሰውየው የቱ ጋር እንዳልተሰበረ ማወቅ እንችላለን። የውጫዊው ማንነት የተለየ ባህሪ አንተ ከምትገናኘው መንፈስ ጋር በግልፅ ይገለጣል። የአገልግሎት መንገድ በመሰበር እና የመንፈስ ቅዱስን ዲስፕሊን በመቀበል ውስጥ ይመሠረታል። የአንተ የአገልግሎት መጠን የሚወሰነው በስብራትህና በምታልፍበት የመንፈስ ቅዱስ ዲስፕሊን መጠን ነው። እርግጠኛ ሁን የሰው ስሜት እና ብልሃት ምንም ሲረዳህ አይችልም።

አንድ ጊዜ የሰውን መንፈስ መንካት ከተማርን የሰውየውን ትክክለኛ ፍላጎት እናውቃለን። ሰውን የማወቅ ምስጢር መንፈሱን በመንካት እና በመረዳት ነው። እንደገና አጥብቀን ለመናገር ሌላን ሰው ለማወቅ የእርሱን መንፈስ ማዳመጥ፣ መዳሰስ፣ መሠረታዊ መርህ ነው። መንፈስ ሲፈታ (ሲለቀቅ) የውጫዊው ማንነት ባህሪ ይገለጣል። ምክንያቱም መንፈስ ሲፈታ ባህሪውን ከውጫዊ ማንነት ላይ ይወስዳል።

አንድ ሰው በተለየ ነገር ላይ ጠንካራና ልክ በፊትህ
እንደሚቆም ነገር ሲሆን ምክንያቱን ለማወቅ ያን ሰው
በመንፈስህ መንካት አለብህ። ያኔ ታውቃለህ። ያ ነገርም
ያልተሰበረው ውጫዊ ማንነት እንደሆነ ትገነዘባለህ። መንፈሱን
ማዳመጥ ከቻልህ የእርሱን ሁኔታ ታውቃለህ። ምን ለመሰወር
እንደሞከረ ወይም በእርሱ ምን እንደተገለጠ ታውቃለህ።
ስለዚህ እንደገና እንናገራለን። አንተ ሰውን ማወቅ ከፈለግህ
እርሱን በእርሱ መንፈስ ማወቅ አለብህ።

ሰውን ለማወቅ የእኛ ዝግጅት

አሁን ሰውን ለማወቅ የእኛን ድርሻ እንመልከት።
ዲስፐሊን የሚለካው እግዚአብሔር በሰጠን ትምህርት ውስጥ
መንፈስ ቅዱስ እኛን ከአንዱ ምዕራፍ ወደ ሌላው ሲወስድን
ነው። የምንጠቅም አንድንሆን ብዙ መሰበር በእኛ ሕይወት ላይ
ይሆናል። ሌላውን በመንፈስ መንካት እንችላለን ስንል
ሁሉንም ሰው ወይም የሌላውን ሰው መንፈሳዊ ሁኔታ
ማወቅ እንችላለን ማለት አይደለም። ይህ ማለት በቀላሉ
በመንፈስ ቅዱስ ዲስፐሊንድ በሆንበትና በጌታ በተሰበረው
ማንነታችን ሌላውን መንካት እንችላለን ማለት ነው።
በሕይወታችን አንድ ቦታ ላይ በጌታ ክልተሰበርን ለወንድማችን
ፍላጎቱን ለማቅረብ (ለመስጠት) ምንም ጥበብ አይኖረንም።
በጣም ወሳኝ ነጥብ ላይ መንፈሳችን ደካማ እና ንቃት የሌለው
ይሆናል።

ይህ የማይለወጥ መንፈሳዊ እውነት ነው። መንፈሳችን
የሚፈታው በተሰበርነው መጠን ነው። ብዙ ቅጣት የተቀበለ

የበለጠ ማገልገል የሚችል ነው። አንድ ሰው ሲሰበር ጉዳ
ይሆናል። ብዙ ያጣ ሰው ብዙ የሚሰጠው አለው። ራሳችንን
ማዳን በምንፈልግበት ጊዜ ወሳኝ (በጣም አስፈላጊ) በሆነው
ነገር ላይ በመንፈሳዊ ሕይወት ወይም ዓለም ጥቅም አልባ
እንሆናለን። ይህን መርህ ትቶ ማንም ፍሬያማ መሆን
እችላለሁ ብሎ አያስብ።

የአስር ዓመት ትምህርት በአንድ ዓመት የሃያ
ወይም የሠላሳ ዓመት ትምህርት በአንድ ዓመት ልትወስድ
ትችላለህ። ለትምህርት መዘግየት ለአገልግሎት መዘግየት
ነው። እግዚአብሔር እርሱን ለማገልገል ፍላጎቱን በልብህ
ካስቀመጠ በሕይወትህ ምን እንደተከናወነ መረዳት አለብህ።

በእውነት አንተ የምትችለው እግዚአብሔር በአንተ
ሕይወት በሰራው መጠን ነው። ስለዚህ በተሰበርህ መጠን
ሰውን የማወቅ ችሎታህ ከፍተኛ ይሆናል። በመንፈስ ቅዱስ
በብዙ ዲስፐሊን ውስጥ ስትሆን መንፈስህ ሌላውን ይበልጥ
በፍጥነት መንካት ይችላል።

የእግዚአብሔር መንፈስ ለአማኞች አንዴ ከተሰጠን
መንፈሳችን በሕይወት ዘመናችን ሁሉ መማር እንዳለበት
ማስታወስ አስፈላጊ ነው። ስለዚህ ብዙ በተማርን መጠን ብዙ
መለየት እንችላለን። በጌታ ያሉ ወንድሞች እና እህቶች
መንፈሳዊ መለየትን መለማመድ አለማወቃቸው የሐዘን
ምንጭ ነው። ብዙዎች በጌታ እና በሰው መካከል ያለውን ባህሪ
ማወቅ ወይም መለየት ተስኖአቸዋል። የእግዚአብሔርን ጥበቅ
አስራር ከተለማመድን አስፈላጊው ነገር በሌሎች ውስጥ ገና

ብቅ ሲል (በበቀልት ደረጃ) ልንለየው እንችላለን። ፍሬውን መጠበቅ አያስፈልገንም፤ ከመኸሩ በፊት መሰየት እንችላለን።

የእግዚአብሔርን እጅ ስንለማመድ በሂደት መንፈሳዊ ንቃታችን ይጨምራል። ለምሳሌ አንድ ሰው በእስክምናው ትዕቢትን ሲያወግዝ ይችላል። አዎ ትዕቢትን አውግዞ ይሰብክ ይሆናል። ነገር ግን በራሱ መንፈስ ውስጥ የትዕቢት ኃጢአት አልተሰማውም። ስለዚህ በወንድሙ ላይ ትዕቢትን ሲያይ የእርሱ መንፈስ አያዝንም፤ የሀዘንም “ሰሜት” ሊኖረው አይችልም። እግዚአብሔር በእርሱ ሕይወት የሚሠራበት ቀን ይመጣል። ስለዚህ ትዕቢት ምን እንደሆነ በእውነት ያያል። ምንም እንኳን ትዕቢትን ተቃውሞ የሚሰብክበት መልዕክት እንደ በፊቱ ተመሳሳይ ቢሆንም ነገር ግን አሁን ሁልጊዜ ትዕቢትን በወንድሙ ውስጥ ሲያይ የትዕቢት አስቀያሚነት ይሰማዋል። ስለዚህ የሚያዝን ሰው ነው። ከእግዚአብሔር የተማረው እና ያገኘው መንፈሳዊ መረዳት እንዲያዝን እና እንዲሰማው አድርጎታልና። (“ማዘን” ውስጣዊ ስሜትን የሚገልጥ ነው) አሁን ይህን ሕመም (ችግር) አውቋል፤ እርሱ ወንድሙን ማገልገል ይችላል። አንድ ወቅት በተመሳሳይ የትዕቢት ችግር ይጠቃ ነበር። አሁን እርሱ ድኗል (ይህ እርሱ ሙሉ አርነትን ማወጅ እንደአለበት አያመለክትም፤ በቀላሉ እርሱ አንዳንድ የመዳኛውን መንገድ ያውቃል ማለት ነው)። ወደ መንፈሳዊ ዕውቀት የምንመጣው እንዲህ ነው።

መንፈሳዊ ንቃት በብዙ መንገድ ውስጥ ይመጣል። ራሳችንን የምናድን ከሆነ ትርፋማ ነን። “ነፍሱን የሚያድን

ያጠፋታል” ጌታን እጁን ከእኛ ላይ እንዳያገኝ መጠየቅ አለብን። ጌታ ምን እየሰራ እንደሆነ አለማወቅ እንዴት የሚያሳዝን ነው። የእርሱን እጅ ሳናቋርጥ ልንቋቋም እንችላለን። መንፈሳዊ መረዳት የማይኖርበት ምክንያት የመንፈሳዊ እውቀት (ትምህርት) ጉድለት ነው። ስለዚህ ብዙ በተሰበርን መጠን ይበልጥ ሰውን እና ሁኔታን እንደምናውቅ እንገነዘባለን። የሌሎችን ፍላጎት ይበልጥ ማሟላት (መስጠት) እንችላለን። የአገልግሎትን ክልል ለማስፋት ከዚህ ውጭ ሌላ መንገድ የለም። የመሰበሩን ክልል ማስፋት አለብን።

ይህን በተግባር መማር (መለማመድ)

እንደ ይህን መሠረታዊ ትምህርት ከተማርን፤ መንፈሳዊችን የሌለውን እውነተኛ ሁኔታ በትክክል ማወቅ ሲችል እናገኛለን። ይህን መተግበር እንዴት እንችላለን?

የሰውን መንፈስ ለመንካት እርሱ እፉን እስኪከፍት ወይም እስኪያወራ መጠበቅ አለብን። ጥቂቶች ሰውዬው የተናገረውን መጀመሪያ ሳይሰሙ የሰውን መንፈስ መንካት የሚችሉበት ደረጃ ላይ ደርሰዋል። የእግዚአብሔር ቃል ሲናገር «በልብ ሞልቶ ከተረፈው አፍ ይናገራል።» (ማቴ 12.34) የአንድ ሰው መንፈስም ሆነ የትኛውም አሳብ እንደበቁ በሚናገረው የተገለጠ ነው። እርሱ ከሩ ከሆነ ከሩ መንፈስ ራሱኝ ይገልጣል፤ ግብዝም ከሆነ የግብዝነት መንፈስ ግልፅ ይሆናል። ቀናተኛም እንዲሁ። ሲናገር ካደመጥከው የእርሱን መንፈስ መንካት ትችላለህ። ሆኖም ለሚናገረው ብቻ ትኩረት

አትስጥ፤ የመንፈሱን ሁኔታ ልብ በል። ሰውን በቃሉ ብቻ አናውቅም ነገር ግን በመንፈስም ጭምር እንጂ።

በአንድ ወቅት ጌታ ኢየሱስ ወደ ኢየሩሳሌም ሲሄድ ሁለት ደቀ መዛሙርቱ ሳምራውያን እንዳልተቀበሉት አዩ። ደቀ መዛሙርቱም ጌታን እንዲህ ብለው ጠየቁት “ጌታ ሆይ ሌሊያስ ደግሞ እንዳደረገ እሳት ከሰማይ ወርዶ ያጥፋቸው አንል ዘንድ ትወዳለህን?” (ሉቃ 9:54)። ደቀመዛሙርቱ ሲናገሩ መንፈሳቸው የተገለጠ ነበር። የጌታ መልስ ግን እንዲህ ነበር “ምን ዓይነት መንፈስ እንደሆነላችሁ አታውቁም?” (ሉቃ 9:55) እዚህ ላይ ጌታ የሰውን ንግግር በመስማት የሰውን መንፈስ ማወቅ እንደሚቻል ያሳያል። እንደሚናገረው ቃል ነው መንፈሱ የሚገለጠው። “በልብ ከሞላው አፍ ይናገራል” ነገር ግን ሌላ ማስታወስ የሚገባን ነጥብ አለ። ሰዎች በሚነጋገሩበት ጊዜ የሚነጋገሩበት ርዕሰ-ጉዳይ ከመንፈስህ ላይ ትኩረትህን እንዲወሰድ አትፍቀድ። ለምሳሌ ሁለት ወንድሞች ተጣልተዋል እንበል። አንዱ ሌላውን እየወቀሰ ወደ አንተ ቢመጣ እንዴት ነው ጉዳዩን የምትፈታው? ምንም ሁቁን የምታረጋግጥበት ተጨባጭ መረጃ ባይኖርህም ሁለቱንም አግኝተህ ስታወራቸው መንፈሳቸውን (ውስጣቸውን) ታውቃለህ። ችግሩን የምትፈታው በዚህ መንገድ ማወቅ ከቻልክ ነው።

በክርስቲያኖች መካከል ትክክል የሆነውና ያልሆነው የሚለየው በድርጊት ብቻ ሳይሆን በመንፈስ ጭምር ነው። አንድ ወንድም መናገር ሲጀምር ወዲያውኑ የእርሱ መንፈስ ስህተት እንደሆነ መረዳት ትችላለህ፤ ምንም እንኳን

የሚያወራው ነገር ላይ እርግጠኛ መረጃ ባይኖርህም። አንድ ወንድም ሌላው ስለተቆጣው ቅር ሊለው ይችላል፤ ነገር ግን ወዲያውኑ አንተ የእርሱ መንፈስ ትክክል እንዳልሆነ ትረዳለህ። ቁም ነገሩ መንፈሱ ላይ ነው።

አንድ ነገር በእግዚአብሔር ፊት ትክክል ወይም ስህተት መሆኑ የሚታወቀው በድርጊቱ ብቻ ሳይሆን በመንፈስ ጭምር ነው። በቤተክርስቲያን ውስጥ የተሳሳተ ድርጊት በተሳሳተ መንፈስ ይከናወናል። በድርጊት ብቻ የሚለይ ከሆነ ቤተክርስቲያንን ወደ ሌላ አቅጣጫ (ልምምድ) ይወስዳል። በመንፈሳዊ ዓለም ውስጥ መሆን አለብን፤ በውጫዊ ድርጊት መወሰድ የለብንም።

አንድ ጊዜ መንፈሳችን ከተፈታ የሌላውን የመንፈስ ሁኔታ መለየት እንችላለን። መንፈሱን የዘጋ ሰው ቢያጋጥመን ነገሩን ለመለየት እና ያን ሰው ለማወቅ መንፈሳችንን መጠቀም አለብን። ከጳውሎስ ጋር እንዲህ እንበል፤ “ስለዚህ ከአሁን ጀምሮ ማንንም ቢሆን በስጋ አናውቅም” “ስለዚህ እኛ ከአሁን ጀምሮ ማንንም በሥጋ እንደሚሆን አናውቅም፤ ክርስቶስንም በሥጋ እንደሆነ ያወቅነው አሁን ግን ከእንግዲህ ወዲህ እንደዚህ አናውቀውም።” (2ቆሮ 5:16) ሰውን በስጋ አናውቅም በመንፈስ እንጂ። ይህንን መሠረታዊ ትምህርት ከተማርን እርሱ ዓላማውን እንዲፈፅም ለእግዚአብሔር መንገድ እናዘጋጃለን።

ቤተክርስቲያን እና የእግዚአብሔር ሥራ

በእውነት የእግዚአብሔርን የሥራ ባሕርይ የተገነዘብን ከሆነ፣ ውጫዊው ማንነት ለእግዚአብሔር ሥራ ትልቅ እንቅፋት እንደሆነ ወዲያውኑ እንቀበላለን። እግዚአብሔር በሰው በእጅጉ ተወስኗል ማለት እውነት ነው። የእግዚአብሔር ህዝብ የቤተክርስቲያንን የመጨረሻ ዓላማ እንዲሁም የእግዚአብሔር ኃይልና የእግዚአብሔር ሥራ ከቤተክርስቲያን ጋር ያላቸውን ተያያዥነት ማወቅ አለባቸው።

የእግዚአብሔር መገለጥ እና የእግዚአብሔር መወሰን

እግዚአብሔር ራሱን በሰው መልክ በናዝሬቱ ኢየሱስ የሚገልጥበት ዘመን መጣ። ቃል ሥጋ ከመሆኑ በፊት፣ የእግዚአብሔር ሙላት ውሱንነት እንደሌለው ይታወቃል። ይሁን እንጂ ቃል ሥጋ ከሆነ በኋላ በዚህ ሥጋ ውስጥ የተወሰነ ነበር። ይህ ሰው፣ ኢየሱስ ክርስቶስ እግዚአብሔርን ይገልጠዋል፣ ወይስ ይወስነዋል? መፅሐፍ ቅዱስ እንደሚያሳየን እግዚአብሔርን አልገደበውም፣ ከዚያ ይልቅ የእግዚአብሔርን ሙላት በሚደንቅ

ሁኔታ ገልጦታል ። የእግዚአብሔር ሙላት ማለት የዚህ ሥጋ ሙላት ማለት ነው። በእኛ ዘመን እግዚአብሔር ራሱን ለቤተክርስቲያን ሰጥቷል። የእርሱ ሥራ እና የእርሱ ኃይል በቤተክርስቲያን ውስጥ ናቸው። በወንጌል ውስጥ ሁሉም የእግዚአብሔር ሥራ ለልጁ ተሰጥቶ እንደምናገኝ፣ ዛሬ ደግሞ ሥራውን ሁሉ ለቤተክርስቲያን አደራ ሰጥቷል፤ ያለ እርሷም ምንም አይሰራም። ከበዓለ ሃምሳ ቀን (መንፈስ ቅዱስ የወረደበት) ጀምሮ እስከአሁን ድረስ እግዚአብሔር ራሱን ያለምንም ስስት ወይም ገደብ ለቤተክርስቲያን ሰጥቷል። ስለዚህ ቤተክርስቲያን የእግዚአብሔርን ሥራ ልትወስን ወይም ልትገድብ ትችላለች። የናዝሬቱ ኢየሱስ ራሱ እግዚአብሔር ነው። የእርሱ ሁለንተናዊ ማንነት ከውስጥ እስከ ውጭው እግዚአብሔርን የሚገልጥ ነው። የእርሱ ስሜት የእግዚአብሔርን ስሜት ያንፀባርቃል፤ የእርሱ እሳብ የእግዚአብሔርን እሳብ ይገልጣል። በምድር በነበረበት ወቅት እንዲህ ብሎ መናገር ችሎ ነበር።

«..... ፈቃዴን ለማድረግ አይደለም እንጂ የላከኝን ፈቃድ ለማድረግ።» (ዮሐ. 6÷38)

«...አብ ሲያደርግ ያየውን እንጂ ወልድ ከራሱ ሊያደርግ ምንም አይችልም...» ዮሐ. 5÷19)

«እኔ ከራሴ አልተናገርሁምና ነገር ግን የላከኝ አብ እርሱ የምለውን የምናገረውንም ትዕዛዝ ሰጠኝ...» (ዮሐ 12÷49)

በእነዚህ ክፍሎች ውስጥ እግዚአብሔር ራሱን የሰጠውን ሰው እናያለን። አዮሱስ ሥጋ የሆነው ቃል ነው። በአዮሱስ ውስጥ እግዚአብሔር የሰውን ማንነት ተላብሷል፤ እርሱ ፍፁም ነው። እግዚአብሔር ሕይወቱን ለሰዎች ሁሉ የሚሰጥበት ጊዜ ሲመጣ ያ ሰው እንዲህ ብሎ አወጀ «...የሰንዴ ቅንጣት በምድር ወድቃ ካልሞተች... በቻዋን ትቀራለች ብትሞት ግን ብዙ ፍሬ ታፈራለች።» (ዮሐ. 12፡24)። ስለዚህ እግዚአብሔር ቤተክርስቲያንን የእርሱ የሽክላ ዕቃ እንድትሆን መርጧታል፤ ስለሆነም የእርሱ ኃይልና ሥራ የሚገልጥባት ናት።

የወንጌላት (አራቱ ወንጌል) ዋና ትምህርት የእግዚአብሔር መገኘት በአንድ ሰው ውስጥ መሆኑን ማሳየት ሲሆን፤ የመልዕክቶች ትምህርት ግን (ሮሜ፤ ተሰሎንቄ፤ ቆሮንቶስ... ወዘተ) የእግዚአብሔርን መገኘት በቤተክርስቲያን ውስጥ መሆኑን መግለጽ ነው። ለከበረው ህቅ ዓይኖቻችን ይክፈቱ። ቀድሞ እግዚአብሔር በአዮሱስ ክርስቶስ ውስጥ አድሯል፤ አሁን ግን እግዚአብሔር በቤተክርስቲያኑ ውስጥ ነው። በሌሎች ድርጅቶች ውስጥ አይደለም።

ይህ ብርሃን ለእኛ ሲበራልን፤ ዓይኖቻችንን በፍጥነት ወደ ሰማይ አንስተን እንዲህ እንላለን፤ «እግዚአብሔር ሆይ ምን ያህል ዕንቅፋት ሆንንብህ!» በክርስቶስ ውስጥ ሁሉን ቻይ የሆነው እግዚአብሔር አሁንም ያለምንም ገደብ ወይም መስመር ሁሉን ቻይ ነው። እግዚአብሔር ዛሬም የሚጠብቀው ይህን ተመሳሳይ ኃይል በእርሱ ቤተክርስቲያን ውስጥ እንዲኖር

ነው። እግዚአብሔር በክርስቶስ ራሱን እንደገለጠ እንዲሁ በቤተክርስቲያን ውስጥ ራሱን ለመግለጥ ነፃ ነው። ማንኛውም ገደብ፤ በቤተክርስቲያን ውስጥ ያለ እንቅፋት ያለጥርጥር እግዚአብሔርን ይወስነዋል። ይህ በጣም አላሳቢ ነገር ነው፤ እንደቀላል የምናየው አይደለም። በእያንዳንዳችን ውስጥ ያለ ዕንቅፋት ለእግዚአብሔር እንቅፋትን ይፈጥራል።

የመንፈስ ቅዱስ ዲስፕሊን አስፈላጊነቱ ለምንድር ነው? ነፍስ እና መንፈስን የመለየት አስቸኳይነቱን ምክንያቱም እግዚአብሔር በእኛ ውስጥ መንገድ ሊኖረው ይገባል። ትኩረታችን በተናጠል በሚታዩ መንፈሳዊ ልምምዶች ላይ አድርጎ እንደሆነ ማንም አያስብ። ምክንያቱም የእኛ ትኩረት የእግዚአብሔር መንገድ እና የእርሱ ሥራ ነው። እግዚአብሔር በሕይወታችን ነፃ ነውን? እኛ በዲስፕሊን ውስጥ አልፈን ካልተሰበርን እግዚአብሔርን እንገድባለን። ያለውጫዊው ማንነት መሰበር ቤተክርስቲያን ለእግዚአብሔር መንገድ መሆን አትችልም።

መሰበር - የእግዚአብሔር የሥራ መንገድ

የውጫዊ ማንነት መሰበር እንዴት የእኛን የእግዚአብሔር ቃል ንባብ እንደሚወስነው እናያለን። የቃሉ አገልጋይ እና የወንጌል ሰባኪ እስከሆንን ድረስ ይህን ነጥብ ማየት አለብን።

1. መጽሐፍ ቅዱስ ማንበብ!

የእኛ ማን መሆን ከመፅሐፍ ቅዱስ የምናገኘውን መወሰን ጥያቄ የሌለው ነገር ነው። ሰው እንዴት በችሎታው ተደግፎ ባልታደሰ እና ግራ በተጋባ እእምሮ መጽሐፍ ቅዱስን ያነባል። ፍሬ የለውም። የሚያገኘው የእርሱን የእራሱን ሀሳብ ነው። እርሱ የመንፈስን የተቀደሰ ቃል አልነሳም። እኛ እግዚአብሔርን በእርሱ ቃል ውስጥ እንድናገኘው ከፈለግን በመጀመሪያ የእኛ አሳብ በእግዚአብሔር መሰበር አለበት። እኛ ምናልባት ስለራሳችን ብልህነት በጣም ልናስብ እንችላለን፤ ግን ትልቅ እንቅፋት ነው። ወደ እግዚአብሔር አሳብ ፍፁም ሊመራን አይችልም።

መፅሐፍ ቅዱስን ለማንበብ ቢያንስ ሁለት ዋና መሠረታዊ መስፈርቶች አሉ። በመጀመሪያ፣ የእኛ አሳብ ወደ መፅሐፍ ቅዱስ አሳብ መግባት አለበት፤ ሁለተኛው፣ የእኛ መንፈስ ወደ መፅሐፍ ቅዱስ መንፈስ መግባት አለበት። እርሱ እንዳስፋው ማስፋት (ማሳደግ) አለብን። አንተ ምክንያት ስትሰጥ ፀሀፊው ምክንያቱን በሰጠበት ዓይነት መስጠት፣ ምክርም ቢሆን እንደ እርሱ መምከር መቻል አለብህ። በሌላ አነጋገር የአንተ አሳብ ከእርሱ (ከፀሐፊው) ሀሳብ ጋር መስማማት አለበት። ይህ አካሄድ መንፈስ ቅዱስ ለአንተ የቃሉን ግልፅ ትርጉም እንዲሰጥህ ያስችለዋል።

እእምሮው በራሱ አሳብ ተይዞ መፅሐፍ ቅዱስን የሚያነብ ሰው አስብ። መፅሐፍ ቅዱስን የሚያነበው እርሱ

አስቀድሞ የሚያምንበትን አስተምህሮ የሚደግፍለትን ለማግኘት ነው። እንዴት ያሳዝናል! በእግዚአብሔር ቃል እውተኑ ልምድ ያለው ሰው የእንዲህ ዓይነቱን ሰው ንግግር ለእምስት ወይም ለአሥር ደቂቃ ከሰማ በኋላ፣ ተናጋሪው መፅሐፍ ቅዱስን የሚጠቀመው ለእርሱ ዓላማ ማስፈፀሚያ፣ ወይስ የእርሱ አሳብ ወደ መፅሐፍ ቅዱስ አሳብ ገብቶ እንደሆነ መለየት ይቻላል። እዚህ ላይ በሁለት ለዎች መካከል የልዎምድ፣ የዕውቀት ልዩነት አለ። አንድ ሰው ቆሞ የእግዚአብሔርን ቃል የሚመስል አስደሳች መልዕክት ሊሰጠን ይችላል። ነገር ግን የእርሱ አሳብ ከመፅሐፍ ቅዱስ አሳብ የሚቃረን ነው። ወይም አንድ ሰው አሳቡ የመፅሐፍ ቅዱስን አሳብ ሲገልጥ ልንሰማ እንችላለን፤ ስለዚህ ከመፅሐፍ ቅዱስ ጋር የተሰማማ እና የተዋህደ ነው። ይህ ሁኔታ ልማድ መሆን ቢገባውም ሁሉም እዚህ ላይ አልደረሱም። የእኛ አሳብ ከመፅሐፍ ቅዱስ አሳብ ጋር እንዲስማማ የተሰበረ ውጫዊ ማንነት ሊኖረን ያስፈልጋል። የመፅሐፍ ቅዱስ ንባባችን ደካማነት የመመሪያ ጉድለት ነው ብለህ አታስብ። ይልቁኑ ችግሩ እኛ ውስጥ ነው። ምክንያቱም የእኛ አሳብ በእግዚአብሔር አልተዛዘመ። ስለዚህ መሰበር ከራሳችን ሥራ እና ለሚታዊ አስተሳሰብ በመለየት፣ በሃደት የጌታን አሳብ መዝነት መጀመርና የመፅሐፍ ቅዱስን አሳብ መከተል ነው። ውጫዊ ማንነታችን እስካልተሰበረ ድረስ ወደ መፅሐፍ ቅዱስ አሳብ መግባት አንችልም። ይህ አስፈላጊ ነው። ዋናውን ነገር ገና አላነሳም መፅሐፍ ቅዱስ ከአሳብ በላይ ነው።

የመጽሐፍ ቅዱስ የተለየ ባህሪው የእግዚአብሔር መንፈስ በእርሱ በኩል የሚለቀቅበት መሆኑ ነው። ጸሐፊው ጳውሎስ ይሁን ጴጥሮስ ወይም ሌላ፣ በመንፈስ ቅዱስ ሊኸና ሲነጻ የታደሰ አእምሮውም በመንፈስ ቅዱስ ይከተለዋል። ስለዚህ የእርሱ መንፈስ ከመንፈስ ቅዱስ ጋር ይለቀቃል። ዓለም የእግዚአብሔርን መንፈስ መኖር እንደማይቀበልና መረዳት እንደማይችል የእግዚአብሔር ቃል ይነግረናል። ይሁን እንጂ ያ መንፈስ በነቢያት አገልግሎት ውስጥ እንደተገለጠ ሊለቀቅ ይችላል። ዛሬ የትንቢት መልዕክት እየሰማህ ከሆነ ከአሳብ እና ከቃል ያለፈ ጠለቅ ያለ ነገር መኖሩን ትገነዘባለህ። ይህ አንተን በግልጽ ሊሰማህ ይችላል። በእግዚአብሔር ቃል ውስጥ ያለ መንፈስ ብለን ልንጠራው እንችላለን።

በመፅሐፍ ቅዱስ ውስጥ አሳብ ብቻ ሳይሆን መንፈስም ራሱን ይገልጣል። ስለዚህ የአንተ መንፈስ በሚፈታበት ጊዜ እና በመፅሐፍ ቅዱስ መንፈስ ስትነካ ያን ጊዜ መፅሐፍ ቅዱስ ምን እንደሚል መረዳት ትችላለህ። ይህን ለመግለፅ የጎረቤቱን መስታወት አውቆ ስለሰበረ አንድ አስቸጋሪ ልጅ እናሰብ። የልጁ እናት ጥፋቱን ስትሰማ በጣም ትቀጥጣለች። ነገር ግን በጥቂቱም ቢሆን በጎረቤቱ ቁጣ እና በእናቱ ቁጣ መካከል የመንፈስ ልዩነት አለ። አንደኛው ትፅግላት ከማጣት የተነሳ የተከናወነ ቁጣ ነው። ሁለተኛው ፍቅርን ተስፋን እና ተግሳፅን ይገልጣል። ይህ ቀላል ምሳሌ ነው። መፅሐፍ ቅዱስ እንዲፃፍ ያነሳሳው ዘላለማዊ መንፈስ፣ አሁንም በመፅሐፍ

ቅዱስ ውስጥ አለ። የእኛ ውጫዊ ማንነት የተሰበረ ከሆነ፣ መንፈሳችን ተፈቶ የእግዚአብሔር ሰዎች መጽሐፍት እንዲጽፉ የነዳቸውን ያን መንፈስ መንካት እንችላለን። ይህ ካልሆነ ሕይወት የሌለው መፅሐፍ ሆኖ በእጃችን ይኖራል።

2. የእግዚአብሔር ቃል አገልግሎት

የቃሉ አገልግሎት፣ እግዚአብሔር ቃሉ እንዲገባን ይፈልጋል። ምክንያቱም ይህ የመንፈሳዊ አገልግሎት መነሻ ነጥብ ነው። በቤተክርስቲያን አገልግሎት እንድንጠቀምበት እግዚአብሔር ቃሉን እንደ ሽክም በመንፈሳችን ውስጥ ያስቀምጣል። ሐዋ. 6+4 ላይ ያለውን ቃል እናንብብ «ነገር ግን ለፀሎት እና ቃሉን ለማገልገል እንተጋለን...»። ማገልገል ማለት መስጠት ማለት ነው። ስለዚህ የቃሉ አገልግሎት ማለት ሰዎችን በእግዚአብሔር ቃል ማገልገል ማለት ነው።

በአገልግሎት ወቅት በመንፈሳችን ያለው ቃል እንዳይለቀቅ የሚከለክል ምንድር ነው? አንድ ሰው ለአንድ ወንድም ማስተላለፍ የሚገባው ከባድ ሽክም (ቃል) እንዳለ ሊሰማው ይችላል። ይሁን እንጂ እርሱ ለመናገር ሊቆም፣ ከዐረፍተ ነገር ወደ ዐረፍተ ነገር ሲሄድ የውስጡ ሽክም እንደ ከበደው ይቀራል። አንድ ሰዓት ካለፈም በኋላ የነፃነት ስሜት የለውም። በመጨረሻም ይዞት የመጣውን ሽክም ይዞት ስለሚወርድ የዐረፍት ስሜት አይሰማውም። ለምን? ምክንያቱም የእርሱ ውጫዊ ማንነት አልተሰበረም። እርሱን በመርዳት ፈንታ የነፍሱ ክፍሎች ለውስጡ ማንነት እንቅፋት

ሆነዋል። ነገር ግን ውጫዊው ማንነታችን አንዴ ከተሰበረ መናገር መቼም ቢሆን ቸግር አይሆንም። አንድ ሰው የውስጡን ስሜት ለመግለፅ የሚያስችለውን ትክክለኛ ቃል መፈለግ ይችላል። በመናገር ውስጥም ውስጣዊው ሽኩቻ ይቀላል። ቤተክርስቲያን የእግዚአብሔርን ቃል ለማገልገል ያላት መንገድ ይኸው ነው። ስለዚህ እንደግጥሞች፤ ውጫዊው ማንነታችን ለቃሉ አገልግሎት ትልቅ ዕንቅፋት ነው።

ብዙዎች ብልህ ሰዎች በጣም መጥቀም ይችላሉ የሚል የተሳሳተ ግንዛቤ አላቸው። አንዴት ያለ ስህተት ነው! ምንም ያህል ብልህ ብትሆን፤ ውጫዊ ማንነትህ በፍፁም የውስጥ ማንነትህን መተካት አይችልም። ውጫዊ ማንነትህ ከተሰበረ ግንኙነት ነው የውስጥ ማንነትህ በቂ አሳብ እና ትክክለኛ ቃል ማግኘት የሚችለው። የውጫዊ ማንነት ልባሉ (ሽፋን) የግዴታ በእግዚአብሔር መሰበር አለበት። የውጫዊው ማንነት በተሰበረ መጠን በመንፈስ ውስጥ ያለው ሕይወት ይበልጥ ይለቀቃል። ውጫዊው ማንነት ተጣብቆ እስከቀረ ድረስ በመንፈስ ውስጥ ያለው ሽኩቻ መለቀቅ አይችልም፤ የእግዚአብሔር ሕይወት እና ኃይል ከአንተ ወደ ቤተክርስቲያን ሊፈስ አይችልም። ብዙ ጊዜ የእግዚአብሔር ሕይወት እና ኃይል የሚለቀቀው በቃሉ አገልግሎት ውስጥ ነው። የውስጡ ማንነትህ ካልተፈታ፤ ሰዎች ድምፅህን ብቻ ሊሰሙ ይችላሉ፤ ሕይወትን ግን መንካት አይችሉም።

ቸግሩ በውስጥ ያለው ሕይወት ወደ ውጭ መውጣት (መፍለስ) ተስፍታል። በአንተ ውስጥ ቃል አለ፤ ነገር ግን ቃሉን መናገር አልቻልክም። የእግዚአብሔር ሥራ በውስጥህ እየተከናወነ ነው፤ ነገር ግን መግለጥ አልቻልክም። ምክንያቱም ውጫዊ ማንነትህ ዕንቅፋት ሆኗል። እግዚአብሔር በአንተ ውስጥ ነፃ መንገድ የለውም።

3. ወንጌልን መስበክ፤

ሰዎች ወንጌልን የሚያምኑት በአስተምህሮው ትክክለኛነት ወይም በአቀራረቡ ስሜታቸው ስለተነሳ ነው የሚል የተሳሳተና የተለመደ አመለካከት አለ። በእርግጠኝነት ዘሚታየው ነገር፤ ለወንጌል ምላሽ የሚሰጡ ሰዎች የመስጠታቸው ምክንያት ከተጠቀሱት ሁለት ምክንያቶች አንዱ ከሆነ ስር ሰደው ብዙ ጊዜ አይቆዩም። ዕውቀት እና ስሜት ሰዎችን ለመድረስ ያስፈልጋል፤ ነገር ግን እነዚህ ብቻ በቂ አይደሉም። አእምሮ አእምሮን፤ ስሜትም ስሜትን ሊደርስ ይችላል፤ ነገር ግን ድነት (ደህንነት) ከዚህ የሚጠልቅ ነው። መንፈስ መንፈስን መንካት አለበት። የሰባዚው መንፈስ ሲያበራ እና ሲፈካ ብቻ ኃጢአተኞች ወድቀው ለእግዚአብሔር እጅ ይሰጣሉ። ወንጌልን ለመስበክ የሚያስፈልገው ትክክለኛ መንፈስ ይህ ነው።

እግዚአብሔር በሰፊው የተጠቀመበት አንድ ማዕድን የሚያወጣ ሰው፤ ወንጌልን በሚሰብክበት ጊዜ ካሳለፈው ልምድ ጋር የተያያዘ «ማየት እና መስማት» የሚል መፅሐፍ ፅፏል። ይህን መፅሐፍ በምናነብበት ጊዜ በጣም ተነክተናል። ምንም

እንኳን ተራ ወንድም ቢሆንም፤ በትምህርቱ የመጠቀሙ ባይሆንም፤ የተለየ ተሰጥኦ ባይኖረውም፤ እርሱን እንደ ነገር ይገልፀዋል። የተሰበረ ሰው ነበር፤ የእርሱ መንፈስ ንፁህ ነበር። በጉባኤ ውስጥ ለባዚውን በሚሰማበት ጊዜ፤ የነፍሳት ሽክም በውስጡ ስለነበር ለባዚውን ለመናገር ፍቃድ ጠየቀው። ወደ መድረክም ወጣ፤ ነገር ግን ምንም ቃል አልወጣውም። የእርሱ የውስጥ ማንነት በነፍሳት ሽክም በጣም ተሞልቷል፤ ፅንግዳው እንደ ጉርፍ ይፈላል። ከጥቂት ደቂቃ በኋላ ለመናገር ራሱን ተቆጣጠሮ በሥርዓት ያልተያያዙ ጥቂት ዐረፍተ ነገሮችን ተናገረ። የእግዚአብሔርም መንፈስ ጉባኤውን ሞላው፤ ሰዎች በኃጢአታቸው እና ስፍራቸውን በመልቀቃቸው ይወቀሱ ነበር።

ይህ ወጣት የተሰበረ ሰው ነበር፤ ጥቂት ቃላት ያሉት፤ መንፈሱ በሚፈታበት ጊዜ ሰዎች በጣም ይንቀሳቀሱ ነበር። የእርሱን ግለ-ታሪክ (Autobiography) በምናነብበት ጊዜ መንፈሱ ሙሉ በሙሉ የተለቀቀ እንደነበር አውቀናል። በሕይወት ዘመኑ ብዙዎችን ለማዳን መሳሪያ ሆኗል።

ወንጌል ለመስበክ መንገዱ ይህ ነው። እንደ ያልዳነ ሰው በምታይበት ጊዜ፤ ወንጌል መናገር እንዳለብህ ይሰማህል። መንፈስህ እንዲለቀቅ አንተ መፍቀድ አለብህ። ወንጌልን ለመስበክ የተሰበረ ውጫዊ ማንነት ያስፈልገናል። ያን ጊዜ የውስጥ ማንነታችን ወደ ውጭ መውጣት እና ሌሎችን መገነት ይችላል። የአንተ መንፈስ የሌሎችን መንፈስ

በሚገነቡት ጊዜ የእግዚአብሔር መንፈስ በጨለማ ውስጥ ያለውን መንፈስ ህያው ያደርገዋል። ከዚህም የተነሳ እንደ ሰው በሚገርም ሁኔታ ሊድን ይችላል። ይሁን እንጂ የአንተ መንፈስ በውጫዊ ማንነት የታሰረ (የታጠረ) ከሆነ እግዚአብሔር በአንተ ውስጥ መውጫ (Out let) የለውም፤ ስለዚህ ወንጌል ይታሰራል። የውጫዊው ማንነት መሰበር ላይ በጣም ትኩረት የምንሰጠው ለዚህ ነው። ይህ ከጉደለን፤ ምንም እንኳ ሁሉንም አስተምህሮ ሽምድደን ብናውቅም ነፍሳትን ለመማረክ ኃይል የለንም።

ድነት የሚከናወነው የእኛ መንፈስ የሌላውን ሰው መንፈስ ሲሄድ ነው። ከዚህ በኋላ ነፍስ መቆም አትችልም፤ ነገር ግን አራሷን በእግዚአብሔር አገር ሥር ታዋርዳለች። ወገኖች የእኛ መንፈስ በአውነት በሚለቀቅበት ጊዜ፤ ነፍሳት በእርግጠኝነት ይድናሉ።

ሰው አንዴ ከዳነ በኃጢአት ሥራ ውስጥ እንዲቆይና ጌታን እንዲከተል ለሚቀርብለት ጥሪ ምላሽ ሳይሰጥ እንዲቆይ እግዚአብሔር አይፈልግም። ሰዎች እንዳመኑ ከኃጢአታቸው በፍጥነት መመለስ፤ ራሳቸውን ሙሉ ለሙሉ ለጌታ መለየት (መስጠት) እና የገንዘብን የጣኦት ኃይል መስበር አለባቸው። ታሪካቸው በወንጌል እና በሐዋርያት ሥራ ውስጥ የተመዘገበውን ወገኖች መምሰል አለበት። ወንጌሉን ወደ ክብሩ ለመመለስ ጌታ በወንጌል መልእክተኞች ህይወት ውስጥ መንገድ ሊኖረው ይገባል!

በእነዚህ ዓመታት ውስጥ ጌታ የተሃድሶን ሥራ እየሠራ መሆኑን እኛ ሙሉ በሙሉ እምነናል። የፀጋው ወንጌል እና የመንግሥት ወንጌል (የእግዚአብሔር መንግሥት) አንድ ላይ መሆን አለባቸው። በወንጌል ውስጥ ሁለቱ ፍፁም አልተለያዩም። ከጊዜ በኋላ ግን የፀጋውን ወንጌል የሰሙ ሰለእግዚአብሔር መንግሥት ጥቂት ወይም ምንም የማያውቁ መስለው ተገኙ። ስለዚህ ከጊዜ በኋላ ሁለቱ ተለያይተዋል። ነገር ግን አሁን ሁለቱ አንድ የሚሆኑበት ጊዜ መጥቷል፤ ሰዎች ሁሉን ነገር ጥለው ራሳቸውን ለጌታ በመለየትና በመቀደስ ይዋሃዳሉ።

ራሳችንን በእግዚአብሔር ፊት ዝቅ እናድርግ፤ ወንጌል እና የወንጌል መልዕክተኞች ሕይወት መታደስ እንዳለበት እንወቅ፤ ወንጌል ወደሰዎች እንዲገባ እግዚአብሔር በእኛ ውስጥ እንዲገለጥ እንፍቀድ። ወንጌል በሚገባ እንዲሰበክ የእግዚአብሔር ኃይል ያስፈልጋል፤ ስለዚህ የወንጌል መልዕክተኞች ትልቁን ዋጋ መክፈል አለባቸው፤ እኛም ሁሉን ነገር በመሰዊያው ላይ ማስቀመጥ አለብን። ይህንን እንፀልይ «ጌታ ሆይ ሁለንተናዬን በመሰዊያው ላይ ጣልኩ፤ በእኔ ውስጥ መንገድ አግኝ፤ ቤተክርስቲያን በእኔ ትጠቀም ዘንድ የሚያስችላትን ማንነት ጥረግና ግለጠው። ከዚህ በኋላ ለአንተ ስራ በቤተክርስቲያን ውስጥ እንቅፋት አልሆንም።»

ጌታ ኢየሱስ እግዚአብሔርን በምንም መንገድ አልገደበውም። ቤተክርስቲያን የማትገድበው እንድትሆን

ለማድረግ እግዚአብሔር ላለፉት ሁለት ሺህ ዓመታት በቤተክርስቲያን ውስጥ እየሰራ ይገኛል። ኢየሱስ እግዚአብሔርን በሙላት እንደገለጠው፤ ከቤተክርስቲያንም እንዲሁ ይጠበቃል። ዛሬ ወደ ጌታ እንመለስ፤ ንስሐ እንገባ፤ «ጌታ ሆይ እኛ አፍረናል፤ ስራውን አዘግይተናል፤ ሕይወትን አፍነነዋል የወንጌልንም መስፋት ዘግተናል፤ ኃይልህን ወስነናል።» በግል፤ በልባችን ውስጥ ራሳችንን ለእርሱ እንሰጥ። እንደገናም እንዲህ እንበል፤ «አንተ በእኔ ውስጥ መንገድ እንድታገኝ ሁለንተናዬን በመሰዊያው ላይ አስቀምጣለሁ።» እኛ ወንጌል ሙሉ በሙሉ እንዲታደስ የምንጠበቅ ከሆነ፤ እንደመጀመሪያዋ ቤተክርስቲያን ራሳችንን በሙላት ለእግዚአብሔር መለየት አለብን። ወንጌል እንዲታደስ መለየትና መመለስ አለብን። እግዚአብሔር በእኛ ውስጥ መውጫ እንዲኖረው ሁለቱም በሙላት መገለፅ አለባቸው።

መስበር እና ላስተሊን

ውጭ ማንነታችን እንዲሰበር፤ የእኛ ሙሉ በሙሉ መለየት አስፈላጊ ነው። ነገር ግን ይህ ብዙም ያልተለመደ ድርጊታችን ብቻውን እኛ በአገልግሎት ውስጥ ያለብንን ችግር እንደማይቀርፍ (መፍትሔ እንደማይሰጥ) መረዳት አለብን። መለየት በእግዚአብሔር እጅ ውስጥ ለመሆን ያለንን ፈቃደኝነት የሚገልፅ ነው። በጥቂት ደቂቃ ውስጥ ሊከናወን የሚችልም ነው። ይሁንና እግዚአብሔር በሕይወታችን የሚሰራውን ሥራ በእጭር ጊዜ ውስጥ ሊጨርስ ይችላል ብለን አናስብ። ሁለንተናችንን ሙሉ በሙሉ ለእግዚአብሔር ለመስጠት ስንፈቅድ መንፈሳዊ ጉዳዩን ጀመርን፤ በርግጥ ልንሰበር ወደምንቸልበት ስፍራ ገባን ማለት ነው። ከዚያ በኋላ የመንፈስ ቅዱስ ዲስፐሪን ይኖራል። መለየት ሲደመር የመንፈስ ቅዱስ ዲስፐሪን ለጌታ አገልግሎት ብቁ ያደርገናል። ያለ መለየት መንፈስ ቅዱስ እኛን ዲስፐሪንድ ለማድረግ (ለመምራት ለመቆጣጠር...) ችግር ይገጥመዋል። መለየትም ለመንፈስ ቅዱስ ዲስፐሪን ምትክ ሆኖ መሰራት አይችልም።

ትልቁ ልዩነት እዚህ ላይ ነው። የእኛ መለየት እንደ መንፈሳዊ ዕይታችን እና መረዳታችን መጠን ሊሆን ይችላል። የመንፈስ ቅዱስ ዲስፐሪንም እንደ ራሱ ሀሳብ ነው። እኛ በእውነት መለየታችን ምን ያህል እንደሆነ አናውቅም። መረዳታችን በጣም ውስጥ ነው። ስለዚህ ለእኛ እጅግ ትልቅ ሲመስለን፤ በእግዚአብሔር እይታ ግን በጨለማ ውስጥ እንዳለ የብርሃን ብልጭታ ነው። የእግዚአብሔር መስፈርት እኛ መለየት ከምንችለው በላይ በጣም ይርቃል። ያህል ማለት ከእኛ ውስጥ መረዳት በላይ ነው። በሌላ በኩል የመንፈስ ቅዱስ ዲስፐሪን የእኛን ፍላጎት በራሱ የብርሃን እይታ ይገድበዋል። እርሱ የእኛን ፍላጎት ያውቃል። ስለዚህ በእርሱ መንፈስ የእኛን ሁኔታ ያመቻቻል። በዚህ መንገድ ውስጥ የውጭውን ሰውነት ለመስበር የመንፈስ ቅዱስ ዲስፐሪን የእኛን መለየት እንደሚያልፍ መገመት ያስፈልጋል።

መንፈስ ቅዱስ እንደ እግዚአብሔር አሳብ ስለሚሰራ፤ የእርሱ ዲስፐሪን ያለቀለትና ሙሉ ነው። እኛ ላይ በሚሆኑ ነገሮች እንደነቃለን። ነገር ግን ለራሳችን አሳብ ብንተው በእኛ ምርጥ ምርጫ ልንሳሳት እንችላለን። እርሱ የሚያዘጋጀው እኛን የሚያስተምርበት መንገድ ከእኛ ግንዛቤ ያልፋል። ሳንዘጋጅ ስንት ጊዜ ተይዘናል? በእርግጥ እንዲህ ዓይነት አጣብቂኝ ነገር የእኛ ፍላጎት አይደለም ብለን ይምድመናል። የትኛውንም ነገር ቀድመን ባናስተውለው እንኳ የእርሱ ዲስፐሪን ድንገት ወደ እኛ ይመጣል። እኛ «ብርሃን» እየተመላለስን ነው ልንል እችላለን። ነገር ግን መንፈስ ቅዱስ

ከእኛ ጋር የሚሠራው እንደ እግዚአብሔር አሳብ (ብርሃን) ነው።

እርሱን ከተቀበልንበት ጊዜ ጀምሮ በእርሱ ዕውቀት መሠረት ለእኛ ጥቅም ሁኔታዎችን እያመቻች ነው። መለየት እና ለመንፈስ ቅዱስ መገዛት (ዲስፕሊንድ መሆን) ሁለት ፍፁም የተለያዩ ነገሮች ናቸው፤ አይተካኩምም። መንፈስ ቅዱስ በሕይወታችን የሚሠራው ሥራ አምንታዊና አሉታዊ ጎን አለው። ያማለት ሁለቱ የማነፅ እና የማፍረስ ደረጃዎች ናቸው። ማንም ከተወለደን በኋላ መንፈስ ቅዱስ በእኛ ውስጥ አድሯል፤ ነገር ግን ውጫዊው ማንነት ነፃነቱን ነፍጉታል። «አዲስ ጠባብ ጫማ አድርጉ ለመሄድ እንደመሞከር ነው።» ምክንያቱም የእኛ መንፈስና ነፍስ (ውጫዊው እና የውስጡ ማንነት) በተቃራኒ መስመር ላይ ናቸው። እግዚአብሔር በውስጡ ማንነት ቁጥጥር ሥር ያልሆነውን ማንኛውንም ጠንካራ ምሽግ ለመስበር ውጤታማ ነው ብሎ ያስበውን መንገድ ሁሉ ይጠቀማል።

መንፈስ ቅዱስ የውጫዊውን ማንነት የሚሰብረው ለውስጡ ማንነት ፀጋን በመስጠት አይደለም። በእርግጥ፤ እግዚአብሔር የውስጡ ማንነት ጠንካራ እንዲሆን ይፈልጋል፤ ነገር ግን የእርሱ አሠራር የእኛን ውጫዊ ማንነት ለማዳከም ውጫዊ ነገሮችን መጠቀም ነው። ለውስጡ ማንነት ይህን ጭንቀት በጣም የማይቻል ነው። ሁለቱ በተፈጥሮ የተለያዩ ስለሆኑ አንዱ በአንዱ ላይ የማይፈልገውን እንዲቀበል ማድረግ አይቻልም። እንዲሁም የውጫዊው ማንነትና

የውጫዊ ነገሮች ባህርይ አንድ ዓይነት ነው። ስለዚህ የመጀመሪያው (ውጫዊ ማንነት) በኋለኛው (ውጫዊ ነገር) በቀላሉ ሊነካ (ሊቆስል) ይችላል። ውጫዊ ነገሮች የውጫውን ማንነት ሊያሳምሙት ይችላሉ። ስለዚህ የእኛን ውጫዊ ማንነት ለመስበር ውጫዊ ነገሮችን የሚጠቀመው እግዚአብሔር ነው።

መፅሐፍ ቅዱስ በማቴ. 10÷29 ላይ «ሁለት ድንቢጦች በአምስት ሳንቲም ይሸጣሉ።» ይላል። በሌላ ስፍራም (ሉቃ. 12÷6) «አምስት ድንቢጦች በአስር ሳንቲም ይሸጡ የለምን?» የሚለውን ታስታውሳላችሁ። በእርግጥ አምስት ድንቢጥ በአሥር ሳንቲም መግዛት ርካሽ ነው። አምስተኛው ድንቢጥ በነፃ ነው። ይሁን እንጂ አንዳቸውም ያለ እግዚአብሔር ፈቃድ በምድር አይወድቁም። የእኛም የራስ ፀጉራችን የተቆጠረ ነው (ማቴ. 10÷30)። እያንዳንዱ ፀጉራችን የተቆጠረ (Counted) ብቻ ሳይሆን አንድ በአንድ ተመዝግቧል (Numbered)፤ ወይም እንደ መኪና ታርጋ አለው። ስለዚህ የምናልፍባቸው ሁኔታዎች ሁሉ በእግዚአብሔር እንደተዘጋጁ እርግጠኛ መሆን እንችላለን። የትኛውም የምናልፍበት ነገር አጋጣሚ አይደለም።

የእግዚአብሔር አሠራር እርሱ ስለእኛ ፍላጎት ባለው ዕውቀትና የእኛን ውጫዊ ማንነት ለመስበር ባለው ዕይታ ላይ ይመሰረታል። አንድ ውጫዊ ነገር እኛን እንደሚያቆስለን ካወቀ፤ ጌታ ያን ነገር አንዴ፤ ሁለቱ ከዚያም በላይ እንዲያጋጥመን ሁኔታዎችን ያመቻቻል። በሕይወታችሁ

ላለፉት አምስት ወይም አሥር ዓመታት የነበሩ ሁኔታዎች (ከስተቶች) ለትምህርት በእግዚአብሔር የተዘጋጁ እንደነበሩ አልተገነዘባችሁም? የምታገራረመው እና የምታገዙ ከሆነ በሚያሳዝን መልኩ የእርሱን እጅ ማወቅ ተስኖአችኋል። ዕድሉ ቢስ እንደነበራችሁ የምታስቡ ከሆነ የመንፈስ ቅዱስን አሰራር ቸል ብላችሁ ነበር ማለት ነው። አስተውሉ በእኛ ላይ የሆነው ማንኛውም ነገር በእግዚአብሔር እጅ ለእኛው ጥቅም ሲባል የተዘጋጀ ነው። ምንም እንኳን እኛ የምንመርጠው ባይሆንም፤ እግዚአብሔር ለእኛ የተሻለውን ያውቃል። እግዚአብሔር ሁኔታዎችን አያስተካክል እኛን ባይመራን ኖሮ ዛሬ ምን ይውጣን ነበር? ይህ ድንቅ አሠራር ነው በእርሱ መንገድ እንድንሄድ እና ንፁህ እንድንሆን የጠበቀን። በመንፈስ ቅዱስ ላይ የሚያገረመርሙና በልባቸው የሚያምፁ ምጽኖ ሞቾች ናቸው።

እኛ ጌታን ተቀብለን የመጻገን መንገድ መከተል ስንጀምር ወዲያውኑ መንፈስ ቅዱስ መስራት ይጀምራል፤ ነገር ግን መለየታችን ሙሉ እስኪሆን ድረስ በነፃነት መሥራት አይችልም። አንድ ሰው ከጻገ በኋላ እራሱን ለእግዚአብሔር ካልሰጠ፤ ካልተለየ፤ አሁንም ራሱን ከጌታ ይበልጥ የሚወድ ከሆነ፤ መንፈስ ቅዱስ ሳያደርግ የእርሱን ውጫዊ ማንነት ለመስበር እና በቁጥጥር ሥር ለማድረግ ይሠራል። ከዚህ በኋላ መንፈስ ቅዱስ ያለ ዕንቅፋት መሥራት ይችላል።

በመጨረሻም ለራስ እና በራሱ እንደማትኖር የምታውቅበት ደረጃ ላይ ትደርሳለህ። በጥቂቱ በተገለጠልህ

ብርሃን ወደ እግዚአብሔር መጥተህ እንዲህም ትላለህ፤ «ራሴን ለአንተ እሰጣለሁ፤ ሕይወት ወይም ሞት ቢመጣ ራሴን በእጆችህ አኖራለሁ።» ይህ የመንፈስ ቅዱስን ሥራ በሕይወትህ ያጠናክረዋል። እዚህ ላይ የመለየት አስፈላጊነት ይሰመርበታል። መለየት መንፈስ ቅዱስ ያለ ገደብ እንዲሠራ ያደርገዋል። ስለዚህ ራሱን ለእግዚአብሔር ከሰጠህ፤ ከለየህ በኋላ ያልተጠበቀ ነገር በሕይወትህ ላይ ሲሆን ነገሩን ያልተለመደና እንግዳ አድርገህ አታስብ።

ለጌታ ተናግረሃል፤ «ጌታ ሆይ በሕይወቴ ለእኔም ላንተም የሚጠቅመውን ነገር ሥራ።» አሁን ራሱን ያለ ምንም ቅድመ ሁኔታ በእርሱ እጆች ውስጥ አስቀምጠሃል፤ መንፈስ ቅዱስ በነፃነት በሕይወትህ ውስጥ መሥራት ይችላል። በሙሉ ልብ ወለኖ ጌታን ለመከተል ለመንፈስ ቅዱስ ስራ ትኩረት መስጠት ያስፈልጋል።

እጅግ የሚበልጠው የፀጋ መንገድ

ከጻገበት ቀን ጀምሮ እግዚአብሔር ፀጋውን በእኛ ላይ ሲያኖር ፀጋን የምንተበልበት መንገድ «የፀጋው መንገድ» ይባላል። ፀሎት እና መልዕክት መስማት ሁለቱ ምሳሌዎች ናቸው፤ ምክንያቱም በሁለቱም ውስጥ ወደ እግዚአብሔር በመቅረብ ፀጋን መተበል እንችላለን። ይህ «የፀጋው መንገድ» የሚለው ቃል በዘመናት ሁሉ በቤተክርስቲያን ታሪክ ውስጥ ተቀባይነት አግኝቷል። እኛ በጉባኤ፤ በፀሎት እና በመልዕክት ፀጋን እንከፋፈላለን። ነገር ግን እጅግ የሚበልጠውን የፀጋ መንገድ ቸል ብለን ማለፍ የማይገባን የመንፈስ ቅዱስን

አሰራር ነው። ከዚህ የፀጋ መንገድ ጋር ምንም ሊነፃፀር አይችልም። ይሁንና ፀሎት፣ መዕሐፍ ቅዱስ ጥናት ወይም አምልኮ እግዚአብሔር ከሰጠን ከእነዚህ የፀጋ መንገድ ክፍሎች ሁሉ የመንፈስ ቅዱስ ዲሲፕሊን በጣም አስፈላጊ ነው።

እነዚህ የፀጋ መንገድ እና ለመንፈስ ቅዱስ ዲሲፕሊን ትኩረት ስንሰጥ ከጌታ ጋር ምን ያህል እንደተጓዘን ሊያሳየን ይችላል። በየዕለቱ በቤታችን የምንለማመዳቸው፣ በትምህርት ቤት፣ በመሥሪያ ቤት ወይም በመንገድ የሚያጋጥሙን ለእኛ ትልቅ ትርፍ የሚያስገኙት በመንፈስ ቅዱስ የተዘጋጁ መሆናቸውን ከተረዳን ብቻ ነው። በዚህ እጅግ በሚበልጠው የፀጋው መንገድ ከመንፈስ ቅዱስ ዲሲፕሊን ምንም ካላተረፍን ኪሳራ ውስጥ እንወድቃለን። ይህን የትኛውም የፀጋ መንገድ ሊተካው አይችልም። ሁሉም የፀጋ መንገዶች ጠቃሚ ቢሆኑም፣ ፀሎት ያድሰናል፣ መልዕክትም ያጠነክረናል፣ የእግዚአብሔርም ቃል ያነቃቃናል፣ ያን ጊዜ ሌሎችን ለመርዳት (ለማነፅ) መንፈሳችን ይፈቃል። ነገር ግን የእኛ ውጫዊ ማንነት ጠንካራ (ያልተሰበረ) ከሆነ ከእኛ ጋር ለሚገናኙ ሰዎች የምናስጨብጠው ግንዛቤ የተቀላቀለ እና ያልነፃ ነው። ሰዎች ቅናታችንን፣ ኸንጉርጉር የሆነ የመንሻ አሳባችንን፣ እንዲሁም ያለንን ፍቅር ብቻ ሳይሆን ራስ ወዳድ መሆናችንን ያውቃሉ። እነርሱ እኛ መልካም (ጠቃሚ) ወንድም እንደሆንን ይለማቸዋል፣ ነገር ግን ችግሩ ውጫዊ ማንነታችን አልተሰበረም። በመልዕክት፣ በፀሎት እና በእግዚአብሔር ቃል ብንታነፅም እጅግ የሚበልጠው የመታነፅ መንገድ ግን የመንፈስ ቅዱስ ዲሲፕሊን ነው።

መለየት የእኛ ድርሻ (ኃላፊነት) ነው። ያን ጊዜ ለመንፈስ ቅዱስ ትዕዛዝ እንገዛለን። እንዲህ ዓይነት መገዛት ለእኛ በረከትን ያመጣል። ከዚህ ይልቅ ከእግዚአብሔር ጋር የምንጣላ፣ የራሳችንን መንገድ የምንከተል ከሆነ ከመንገዱ እንወጣለን። ሁሉም የእግዚአብሔር አሠራር ለእኛ ክብር እና ጥቅም እንደሚሰሩ ከተገነዘብን፣ አስቸጋሪ ነገሮች እንኳን ወደ እኛ ቢመጡ ከእርሱ የተላኩ የማስተካከያ እርምጃዎች አድርገን ለመቀበል ከፈቀድን፣ መንፈስ ቅዱስ እኛን ለመሥራት እንዴት በነገሮች እንደሚጠቀም እናያለን።

የምናልፍባቸው ልምዶች

አንተ የተያዘከበትን እያንዳንዱን ነገር እግዚአብሔር በየተራ ይመጣበታል። ሌላው ቀርቶ እንደ አለባበስ፣ አመጋገብ፣ አጠጣጥ የመሳሰሉትን ትኩረት የማይሰጣቸው የሚመስሉ ነገሮች እንኳን በመንፈስ ቅዱስ ይተኮርባቸዋል። መንፈስ ቅዱስ በአንተ የሕይወት ክፍል ውስጥ ቸል የሚለው ነገር አይኖርም። አንተ ምናልባት ከራስህ ጉዳዮች አንዱን ልትረሳው ትችላለህ፣ ነገር ግን መንፈስ ቅዱስ ያውቃል፣ በሙሳት በዚህ ጉዳይ ላይ ይሰራል። ሁሉ ነገር የሚወገድበት ጊዜ እስኪመጣ ፍፁም አርነት አትወጣም። በእነዚህ ሁኔታዎች ውስጥ የመንፈስ ቅዱስን ጥንቁቅነት ታውቃለህ። ለረዥም ጊዜ የተረሱ ነገሮችን ጌታ ወደ አእምሮህ ያመጣቸዋል። የእግዚአብሔር ሥራዎች ፍፁም ናቸው፣ ከፍፁምነት ያነሰ የትኛውም ነገራችን እርሱን አያረካውም፣ ስራውንም ሳይጨርስ መቆም አይችልም። አንዳንድ ጊዜ መንፈስ ቅዱስ በተለያዩ

መንገዶች በአንተ ሕይወት ውስጥ ይሠራል። በተጣላሽው ወይም በምትገባው፤ በምትቀናበት ወይም በጣም በምትወደው ሰው ሕይወት ሊጠቀም ይችላል። ከዚህ በፊት ያልጠራህ ወይም ገፁህ አለመሆንህን አታውቅም ነበር፤ ነገር ግን ከጊዜ በኋላ በአንተ ውስጥ ብዙ «ቆሻሻ» መኖሩን ትገነዘባለህ። ለእግዚአብሔር ሙሉ በሙሉ እንደተለየህ ታስብ ነበር። የመንፈስ ቅዱስን ዲሲፕሊን ከተቀበልህ በኋላ ግን ውጫዊ ነገሮች በአንተ ላይ ያላቸው ተፅእኖ በጣም እየራቀ ሲሄድ ማየት ትጀምራለህ።

በሌላ በኩል ደግሞ የእግዚአብሔር እጅ የእኛን የሕይወት አስተሳሰብ ሊቆራረጥ ይችላል። አሳባችን ምን ያህል ግለኛ፤ ከእርሱ አሳብ ጋር የተጣረሰ እና ያልተገራ እንደሆነ አውቀናል። ከሌሎች ይልቅ አዋቂ እንመስላለን። ስለዚህ ጌታ አሳባችንን ያለአግባብ እንዳንጠቀም ከግድግዳ ጋር እንድንላተም መራቱንም እንድንፈታል ይፈቅዳል። አንድ ጊዜ ይህ ነገር ከበራልን (አብርሃትን ካገኘን) የራሳችንን አሳብ እንደ እሳት እንፈራለን። እጁን ከእሳቱ ነበልባል በፍጥነት እንደሚያነሳ፤ የማንቆጣጠረው የራሳችን አሳብ ሲገጥመን በፍጥነት ከአሳባችን እንመለሳለን። «እኔ ይህን ማሰብ የለብኝም። በዚህ መቀጠል ያስፈራኛል።» ብለን በድንገት ከአሳባችን እንነቃለን።

ከዚህም በላይ እግዚአብሔር ስሜታችንን ለመግራት የእኛን ሁኔታ ሊጠቀምበት ያዘጋጀዋል። አንዳንድ ሰዎች በጣም ስሜታዊ ናቸው። ሲደሰቱ ራሳቸውን መግዛት፤ ሲያገዙ ደግሞ መፅናናት አይችሉም። ጠቅላላ ሕይወታቸው በስሜታቸው

ዙሪያ ያጠነጥናል። ደስታቸው ለብክነት፤ ሐዘናቸው ደግሞ ለሥራ-ፈትነት ይዳርጋቸዋል። እግዚአብሔር እንዲህ ዓይነት ሰዎችን እንዴት ያስተካክላቸዋል? በጣም ሲደሰቱ የማይባርቁበት፤ ሲያገዙ ደግሞ ተስፋ የማይቆርጡበት ቦታ ያስቀምጣቸዋል። በእግዚአብሔር ፀጋ ብቻ ተደግፈው በምሕረቱ እንዲኖሩ እንጂ በእነርሱ ተለዋዋጭ ስሜት እንዳይኖሩ ያደርጋቸዋል።

በአሳባችን እና በስሜታችን ውስጥ ያሉት ችግሮች የተለመዱ ናቸው። ትልቁና ዋናው ችግር በፈቃዳችን ውስጥ ያለው ነው። የእኛ ስሜት ይፈጥናል፤ ምክንያቱም ፈቃዳችን አልተሰበረም፤ ሥሩ ፈቃዳችን ውስጥ ነው። አሳባችንም ቢሆን እውነታው ይሄ ነው። በአንደበታችን «የአንተ ፈቃድ እንጂ የእኔ አይሁን» የሚለውን መናገር እንችላለን። ነገር ግን ሁኔታዎች ሲከሰቱ እግዚአብሔር ኃላፊነትን እንዲወስድ በእውነት እንፈቅዳለን? በትንሹ ራሳችንን ስናውቅ እንዲህ ዓይነት ቃል መናገር ይቀላል። ጥቂት ነገር ሲበራልን፤ ለእግዚአብሔር መግዛት ቀላል ይመስላል። ይህን የሚናገር ሰው እርሱ ዋጋውን እንዳልከፈለ አረጋግጧል።

በእግዚአብሔር ከተሰበርን በኋላ በእውነት ጠንካራና የራሳችንን አመለካከት የያዘን መሆኑን እናያለን። እግዚአብሔር ፈቃዳችንን ለስላሳ እና ታዛዥ እንዲሆን በእኛ ላይ መስራት ያስፈለገው ፈቃዳቸው ያልተሰበረ ሰዎች ስሜታቸው፤ መንገዳቸው እና ውሳኔያቸው ሁልጊዜ ትክክል እንደሆነ ስለሚያምኑ ነው። ጳውሎስ ይህን ፀጋ እንዴት

እንደተቀበለ ዕድል። «በሥጋ የማንታመን» (ፈሊጽ 3:3)። እኛ በራሳችን አሳብ ወደማንታመንበት ደረጃ በእግዚአብሔር ልንመራ ይገባል። እግዚአብሔር በስህተት ላይ ስህተት እንድንሰራ ሊተወን ይችላል፤ ይህ ሁኔታ ወደፊትም የሚቀጥል መሆኑን እስከምናውቅ ድረስ። በእርግጥ የጌታ ፀጋ ያስፈልገናል። ሁልጊዜ ጌታ በእያንዳንዱ እርምጃችን ከዘራነው ዘር ያለማቋረጥ እንድናጭድ ያደርጋል።

በመጨረሻም በውድቀትህ እዝነህ እንዲህ ትላለህ፤ «እኔ የራሴን ውሳኔ የሲኦልን አሳት እንደምፈራ አፈራዋለሁ፤ ስህተትም ላይ እወድቃለሁ። በእጅህ አንተ ካልከለለክኝ በምሕረትህ አንተ ካልደገፍክኝ እኔ እንደገና አሳባታለሁ።» ይህ የውጫዊ ማንነት መሰበር ጅማሬ ነው። መቼም ቢሆን በራስህ አትተማመንምና በእግዚአብሔር በተደጋጋሚ እስከምትሰበር በብዙ ውድቀት ውስጥ አሳልፎ የአንተን አሳብ በቀላሉ ይገልጣል። ከዚህ በኋላ «እግዚአብሔር ሆይ ማሰብም ሆነ መወሰን አይገባኝም» ትላለህ። ነገሮች ሁሉ፤ ሰዎችም ከተለያዩ አቅጣጫ ሲገፉህ (ሲጫኑህ)፤ ይህ የመንፈስ ቅዱስ ዲስፕሲን ነው።

ከዚህ ትምህርት ቸል የሚባል ነገር እንዳለ አታስብ፤ ብዙ የእግዚአብሔር ቃል አገልግሎት አጥረት፤ ወይም ሌላ የፀጋ መንገድ በቂ ላይሆን ይችላል፤ ነገር ግን ይህ የተለየ የፀጋ መንገድ፤ የመንፈስ ቅዱስ ዲስፕሲን ሁልጊዜ ከእኛ ጋር ነው። የእግዚአብሔርን ቃል የምስማበትና የማገለገልበት ዕድል የለም ልትል ትችላለህ፤ ነገር ግን ይህ ለመንፈስ ቅዱስ

ዲስፕሲን እውነት መሆን ፍፁም አይችልም። በየዕለቱ እንድትማር መንፈስ ቅዱስ ከበቂ በላይ ዕድሎችን ሊያዘጋጅልህ ይችላል።

አንድ ጊዜ ራስህን በእግዚአብሔር ከሰጠህ ይህ የመንፈስ ቅዱስ ዲስፕሲን ከቃል ባለፈ የአንተን ፍላጎት ያሟላል። ይህ የመንፈስ ቅዱስ ዲስፕሲን ለተማሩ፤ ለብልሆች፤ ተሰጥኦ ላላቸው ተብሎ ሳይሆን ለሁሉም የእግዚአብሔር ልጆች የተዘጋጀ መንገድ ነው። የቃሉ አገልግሎት፤ የቅዱሳን ሕብረት፤ የፀሎት ፀጋ፤ አንዳቸውም የመንፈስ ቅዱስን ዲስፕሲን መተካት አይችልም። አንተ መታነፅ ብቻ ሳይሆን የሚያስፈልገህ ወደ ዘላለም ሕይወት መሻገር ነው። አንተ በሕይወትህ ውስጥ ካሉ ከማትችላቸው ብዙ ነገሮች አርነት ለመውጣት መሰበር ያስፈልገሃል የምንልበት ምክንያት ይህ ነው።

የመስቀሉ ተግባራዊ ስራ

መስቀል ከእስተምህሮ በላይ ነው። ወደ ተግባር መለወጥ አለበት። የትህትና መንገድ ሳያቋርጡ «ትሁት ነህ» እያሉ ለራስ ማሳሰቢያ የሚነገርበት መንገድ አይደለም። እኛ ደጋግመን መሠራት አለብን፤ ሃያ ጊዜም እንኳን ቢሆን። እጅ እስክንሰጥ እና ጻግም ትዕቢተኛ እስከማንሆን ድረስ ማንነታችን መንኮታኮት አለበት። ይህን ዓይነት መለወጥ የአንድ ሰው ትምህርት ብቻ በመከታተል ይመጣል ብለን አናስብ፤ ምክንያቱም የእኛ ትዕቢት የሚሰበረው በእግዚአብሔር እሠራር ነው።

በመስቀሉ አሠራር በራሳችን አእምሮና ችሎታ ሳይሆን በእግዚአብሔር ፀጋ መደገፍንና መታመንን እንማራለን። አስተዋልነውም አላስተዋልነው አውነታው አይለወጥም። እርሱ እንደ ሁኔታው የሚቀጥልና የማያቋርጥ ሥራውን እየሠራ ነው። በፊት ውጫዊ ማንነታችን እና የውስጡ ማንነታችን እጅ ለእጅ መያያዝ አይችሉም ነበር። አሁን ግን ውጫዊ ማንነት በእግዚአብሔር ፊት በትህትና፣ በፍርሃትና በመንቀጥቀጥ ይጠበቃል።

እያንዳንዳችን ይህ ዲሲፕሊን ከጌታ ያስፈልገናል። ያስፈውን የሕይወታችንን ታሪክ እንዳየነው እኛ አልቻልንም። አሁን ግን የእግዚአብሔር እጅ የውጫዊውን ማንነት ትፅቢት፣ ራስን ወዳድነት ሲቀጣው አይተናል። ስለሆነም በእኛ ላይ የሆኑትን የእነዚህን ነገሮች ትርጉም አውቀናል።

ምዕራፍ ሰባት

«መገለጥ እና መለያየት»

እግዚአብሔር የውጫዊውን ማንነት መስበር ብቻ ሳይሆን የሚፈልገው በውስጣዊው ማንነት እንቅስቃሴ ውስጥ ጣልቃ እንዳይገባ መከልከልንም ጭምር ነው። ወይም ይህን አሳብ እንዲህ ብለን ልንገልፀው እንችላለን። እግዚአብሔር የእኛን መንፈስ እና ነፍስ መለየት ይፈልጋል (ዕብ 4+12)።

የተበረዘ መንፈስ

በዚህ ዘመን ገፁህ መንፈስ የምናገኘው በጥቂቱ ነው። ሁልጊዜ የእኛ መንፈስ በሚፈታበት ወይም በሚለቀቅበት ጊዜ ነፍሳችንም አብሮ ይፈታል፤ ሁለቱም የተቀላቀሉ ናቸው። በእግዚአብሔር ሥራ ውስጥ የመጀመሪያው መስፈርት ገፁህ መንፈስ እንጂ ኃይለኝነት አይደለም። ይህን ችላ የሚሉ ምንም እንኳን ታላቅ ስራን ቢሰሩ በንጹህ መንፈስ በላልሰሩት ሲበላሽ ያዩታል። ምንም እንኳን እነርሱ በአውነት በእግዚአብሔር ኃይል የተሞሉ ቢሆንም በንጹህ መንፈስ የእግዚአብሔርን ስራ ስለማይሰሩ የገንቡትን ሲያፈርሱ፣ ለፍቶ መና ሲሆኑ

ይስተዋላሉ። መረዳት የምንችል ከሆነ ይህ እንዴት እንደሚሆን እንይ።

አንዳንዶች ከእግዚአብሔር ጋራ እስከተቀበሉ ድረስ ያላቸው ተፈጥሮአዊ ችሎታ ከእርሱ እንደሆነ ያስባሉ። እንዲህ አይደለም! ይበልጥ እግዚአብሔርን ባወቅነው መጠን ያልተበረዘን መንፈስ እናውቃለን፤ ያልተበረዘንም መንፈስ እንወዳለን። የውስጡ ማንነት ከውጫዊ ማንነት ጋር በምንም መንገድ መቀላቀልን አይፈቅድም። ውጫዊ ማንነቱ ያልተሰበረ ሰው ከውስጡ የሚወጣው ጋራ የተቀላቀለ እና ከማንነቱ ስለሆነ፤ ውጤቱ ጥሩ ቢመስልም፤ በእግዚአብሔር ፊት ጋጢአት ነው።

በዙ ወጣት ወንድሞች፤ ወንጌል የእግዚአብሔር ጋራ እንደሆነ እያወቁ ወንጌልን በሚሰብኩበት ጊዜ በራሳቸው ቀልድ፤ ጥበብና፤ የግል ስሜት ላይ ይታመናሉ። ስለዚህ ሰዎች የእነርሱንም የእግዚአብሔርንም ጋራ በአንድ ላይ ይካሉ። ምንም እንኳን ራሳቸውን ባይገነዘቡም፤ መንፈሳዊውን ነገር የሚለዩ ሰዎች በፍጥነት ይህ የጠራ አገልግሎት እንዳልሆነ ያውቃሉ። በዚህ አገልግሎት ውስጥ ምን ያህል ጊዜ የእኛ ቅናት ከግል ደስታ ጋር ተቀላቅሎብን ይሆን? የእግዚአብሔርን ፈቃድ የምናደርገው የእግዚአብሔር አሳብ ከአሳባችን ጋር ከተስማማ ብቻ ነው። በፅናት በእግዚአብሔር የቆምን አስመስለን ግን በተጨማሪ የእኛን ብርታት እየገለጥን ነው።

የእኛ አጅግ ትልቁ ችግራችን ይህ የንፅህና ጉድለት እስከሆነ ድረስ፤ እግዚአብሔር ውጫዊ ማንነታችን እንዲሰበር በእኛ ሕይወት ውስጥ መሥራት አለበት። ያኔ እኛም ከአድፈታችን እንነፃለን። እግዚአብሔር ውጫዊውን ማንነት በሚሰበርበት ጊዜ፤ የማንነትም ሥራ እየሰራ ነው። በእኛ ላይ የሚከናወነውን የእርሱን ሁለት ዓይነት ሥራ እናያለን። የውጫዊው ማንነት መሰበር ሌላው የነፍስ እና የመንፈስ መለያየት ይሆናል። የመጀመሪያው የውጫዊው ማንነት መሰበር የሚከናወነው በመንፈስ ቅዱስ ዲስፐሲን ውስጥ ሲሆን፤ ሁለተኛው የውጫዊው ማንነት (ነፍስ) ከመንፈስ መለየት የሚከናወነው በመንፈስ ቅዱስ መገለጥ ነው።

የመሰበር እና የመለያየት አስፈላጊነት

መንፈሳችን እንዲለቀቅ ውጫዊው ማንነታችን መሰበር አለበት። ነገር ግን መንፈስ በሚለቀቅበት ጊዜ፤ በውጫዊው ማንነት ጥላ መታጠር፤ መከበብ የለበትም። ይህ ጉዳይ እኛን ከመንፈስ መፈታት ባሻገር እንድናይ ያደርገናል። ምክንያቱም ይህ ጉዳይ የመንፈስ ንፅህናን ያጠቃልላል።

አንድ ሰው የውጫዊው ሰው ባህሪ ካልተገለጠለትና ካልተፈረደበት፤ ያ ውጪያዊ ማንነት ከዛ ሰው መንፈስ ጋር ይገለጣል። እርሱ በእግዚአብሔር ፊት በሚያገለግልበት ጊዜ፤ ራሱንም ጭምር እየገለጠ እንደሆነ ልንነገረው እንችላለን። በእርሱ እግዚአብሔርም ሊገለጥ ይችላል፤ ነገር ግን ያልሞተው አኔነቱም አብሮ ይገለጣል። የእኛ ማንነት፤ የእኛ ጥንካሬ ሁልጊዜ ሌላውን ቢነካ የሚገርም ነውን? ያልተሰበረው የእኛ

ውጫዊ ማንነት ጥንካሬውን ለሌሎች ያሳያል። ይህ ከማስመሰል በላይ ነው። በቤትህ መንፈሳዊ ሳትሆን እንዴት መድረክ ላይ መንፈሳዊ ለመሆን ትጠብቃለህ? ይህ ከባድ ቢሆንም ውጪያዊው ማንነትህ ሊሞክረው ይችላል። እንደበትህን በምትከፍትበት ጊዜ ማንነትህ ይገለጣል።

በእውነት እርነት መውጣት የምትፈልግ ከሆነ፤ እግዚአብሔር በአንተ ጠንካራ ማንነት ላይ መሠረታዊ ለውጥ ማምጣት አለበት። ይህ ለታይታ (ሳይምስል) አይደለም። እርሱ አንተን ከሰበረ በኋላ ብቻ ነው መንፈስህ ሌሎችን ሳይጉዳ በንፅህና መፈታት፣ መለቀቅ የሚችለው።

በነፍስ ፈቃድ ማገልገል በጌታ አገልጋዮች ሕይወት ውስጥ የሚታይ የከፋ ችግር ነው። ሁልጊዜ በወንድሞች አገልግሎት ውስጥ ሕይወት እና ሞትን እንኳለን፤ እግዚአብሔርን ብቻ ሳይሆን እኔነትን፤ ትሁት መንፈስን ብቻ ሳይሆን ግትርነትን፤ የመንፈስ ቅዱስን ሥራ ብቻ ሳይሆን የሥጋንም ሥራ። እነዚህን ሁሉ በአንድ ሰው ውስጥ እናገኛለን። ይህ ሰው ለመናገር በሚቆምበት ጊዜ በሌሎች ውስጥ የተደባለቀ መንፈስ ይፈጥራል። መንፈሱ ንፁህ አይደለምና። ስለዚህ እግዚአብሔር የቃሉ አገልጋይ እንዲያደርግህ አንተም የእግዚአብሔር አፍ እንድትሆን፤ «ጌታ ሆይ የውጭው ሰውነቴ እንዲሰበር በእኔ ውስጥ ሥራ።» እያልክ ሁልጊዜ የእግዚአብሔርን ፀጋ በፀሎት መፈለግ አለብህ። ይህ ካልሆነ የጌታ ስም ይሰደባል። የእግዚአብሔርን ቃል በምታገለግልበት ጊዜ ራስህን ትገልጣለህ። የጌታ ስምም

ሆነ፤ ቤተክርስቲያን የምትሰደበው ሕይወት ስላጠረህ ብቻ ሳይሆን ከአንተ የሚወጣው ነገር ንፅህና ስለጉደለውም ነው።

የመንፈስ ቅዱስ ዲስፒሊንን አይተናል። የመንፈስ ቅዱስ መገለጥስ (Holy Spirit Revelation) ምንድር ነው? የመንፈስ ቅዱስ ዲስፒሊን የመንፈስ ቅዱስን መገለጥ ሊቀድመው ወይም ሊከተል ይችላል። የተወሰነ የአሠራር መንገድ የለውም። በአንዳንዶች ውስጥ እርሡ በዲስፒሊን ይጀምራል፤ በሌሎች ሕይወት ውስጥ ደግሞ በመገለጡ ይጀምራል። ይሁን እንጂ የመንፈስ ቅዱስ ዲስፒሊን የመንፈስ ቅዱስን መገለጥ እንደሚበልጥ እርግጥ ነው። እየጠቀስን ያለው የእግዚአብሔርን ልጆች ልምምድ እንጂ አስተምህሮ አይደለም። ለብዙዎች ዲስፒሊን ከመገለጥ ይበልጥ ብዙ ከፍተኛ አስተዋፅኦ ያለው ይመስላል።

ሕያው የእግዚአብሔር ቃል እንዴት ይለያያል?

«የእግዚአብሔር ቃል ሕያው እና የሚሰራ ሁለት አፍ ካለው ሰይፍ ሁሉ ይልቅ የተሳሳ ነው ነፍስን እና መንፈስን ጀማትን ቅልጥምን እስኪለይ ድረስ ይወጋል የልብንም ስሜት (አሳብ) ምኞት ይመረምራል። እኛን በሚቆጣጠር በእርሱ ዓይኖች ፊት ሁሉ ነገር የተራቀተና የተገለጠ ነው እንጂ በእርሱ ፊት የተሰወረ ፍጥረት የለም» (ዕብ 4÷12-13)

በመጀመሪያ ልብ ልንል የሚገባን ነገር የእግዚአብሔር ቃል ሕያው ነው። እኛ የእግዚአብሔርን ቃል ሕያውነት ካለወቅን ሕያው የሚለውን ቃል አናውቀውም። እኛ የመጽሐፍ

ቅዱስን ቃል ልናነብ እንችላለን። ነገር ግን እንደ ሕያው ነገር ካልተገነዘብነው የእግዚአብሔርን ቃል አልሰየነውም።

ዮሐ 3+16 እንዲህ ይላል፡- «በእርሱ የሚያምን ሁሉ የዘላለም ሕይወት እንዲኖረው እንጂ እንዲያጠፋ እግዚአብሔር አንድያ ልጁን አስከሰጥ ድረስ ዓለሙን እንዲሁ ወደክልና።» የቀረውስን ይህን ቃል የሰማ ሰው እንዴት ተንበርክኮ እንደሚፀልይ ተመልከት፤ «ጌታ ሆይ ስለወደድከኝና ስለአጻንከኝ አመሰግንሃለሁ፤ አመልክሃለሁ።» ይህ ሰው የእግዚአብሔር ቃል እንደነካው እኛ በፍጥነት እናውቃለን፤ ምክንያቱም ቃሉ ለእርሱ ሕያው ሆኗል።

ምናልባት አንድ ሰው ከእርሱ ጉን ተቀምጦ ያንኑ ቃል እየሰማ ይሆናል፤ ነገር ግን በእርግጠኝነት የእግዚአብሔርን ቃል ሳይሰማ ቢቀር፤ ሕያው ምላሽ ከእርሱ አንጠብቅም። ከዚህ በመነሳት አንድ ነገር መደምደም እንችላለን። የእግዚአብሔር ቃል ሕያው እስከሆነ ድረስ ማንም ሰምቶ የማይኖረው ከሆነ የእግዚአብሔርን ቃል አልሰማም ማለት ነው።

የእግዚአብሔር ቃል «ሕያው» ብቻ ሳይሆን «የሚሠራ»ም ነው። «ሕያውነቱ» የሚያሳየው ባህሪውን ሲሆን «የሚሠራ» የሚለው ደግሞ በሰው ውስጥ ሥራውን ለመፈፀም ያለውን ችሎታ ነው። የእግዚአብሔር ቃል በከንቱ አይመለስም፤ የሚሻውን ያደርጋል፤ ዓላማውንም ያሳካል። ቃል ባደረገው ፍሬ የማፍራት ችሎታም አለው።

የእግዚአብሔር ቃል ለእኛ ምን ያህል ይሠራል? ይወጋል፤ ይለያያል፤ ሁለትም አፍ ካለው ሰይፍ ሁሉ ይልቅ የተሳለ ነው። ስለታምንቱ የተመሰለው «መንፈስንና ነፍስንም ጀማትንና ቅልጥምንም እስኪለይ ድረስ ይወጋል።» እዚህ ላይ ያለውን ተዛምዶ አስተውል፡- ሁለት አፍ ያለው ሰይፍ ጀማትንና ቅልጥምን እንደሚለይ የእግዚአብሔር ቃል ደግሞ መንፈስንና ነፍስን መለያየት ይችላል። ጀማትና ቅልጥም በሰው አካል ውስጥ በጣም የተጣበቁ ናቸው። ጀማቱን ለመለየት አጥንቱን መሀል ለመሀል መቁረጥ ነው፤ ቅልጥሙን ለመለየት አጥንቱን መሰንጠቅ ነው። ሁለት አፍ ያለው ሰይፍ ረቂቅ በሆነው በሰውነታችን ክፍል ውስጥ ይህን ሥራ መሥራት ይችላል። ጀማትንና ቅልጥምን ከመለያየት የሚከብደው፤ ነፍስንና መንፈስን መለየት ነው። የትኛውም ሰይፍ የቱንም ያህል ስለታም ቢሆን ሁለቱን መለያየት አይችልም። እኛም ብንሆን በሁለቱ መካከል የትኛው ለነፍስ የትኛው ለመንፈስ እንደሆነ ፍፁም መለየት እንችልም። ነገር ግን ሕያው የእግዚአብሔር ቃል እንዴት ሥራውን መሥራት እንደሚችል ይነግረናል። ምክንያቱም ሁለት አፍ ካለው ሰይፍ ይልቅ የተሳለ ነው። የእግዚአብሔር ቃል ሕያው፤ የሚሠራ፤ መውጋትና መለያየት የሚችል ነው። የሚወጋውና የሚለየው ደግሞ ነፍስንና መንፈስን ነው።

አንድ ሰው እንዲህ ብሎ ጠየቀ እንበል፡- የእግዚአብሔር ቃል በውስጤ የሚባለውን ያህል ለውጥ አላመጣም። ቢያስፈልገውም ቃሉን እነብ ነበር፤ ባለመገለጥም

ነበርኩ። ነገር ግን በለ መለየትና ልላ መክፈል ግልጽ የሆነልኝ ነገር የለም። በአሁኑ ወቅት በግልጽ መናገር የምችለው ነገር ቢኖር ለሁለቱም ቃላት እንግዳ መሆኔን ነጠብ።

እንዲህ ዓይነቱን ጥያቄ (እንቅጥልሽ) መጽሐፋችን እንዴት ይመልሰዋል? እንዲህ ይላል፡- «ነፍስና መንፈስን፣ ድማትና ቅልጥምን እስኪለይ ድረስ ይወጋል» በመቀጠልም «የልብንም ስሜትና አሳብ ይመረምራል»። «አሳብ» የሚለው ቃል በልባችን የምናወጣውንና የምናወርደውን ሲያመለክት፣ «ስሜት» የሚለው ደግሞ ያልተገለጠውን ፈቃዳችንን ይወክላል።

ብዙ ጊዜ ከውጫዊ ማንነት (ከነፍሳችን) የሚወጣውን ብቀላሉ እንለያለን። እኛ ሳናስተውል ለመናገር እንፈጥናለን። ይህ ነፍሳዊነት (Soulish) ነው። ምክንያቱም ከራሳችን ነውና የወጣው። ነገር ግን ነፍስ ወይም «እኔነት» በእውነት ምን ማለት እንደሆነ አናውቅም። አንድ ወቅት የእግዚአብሔር ምሕረት ወደ እኛ ይመጣል። የእርሱ ብርሃን እኛ ላይ ይበራል። በዝርዝር እና በጥልቀት የእርሱን ድምፅ ለእኛ ያስታውቀናል። ሁልጊዜ «እኔ» ብለህ የምታወራው ራሱ እኔነቱ ነው። አንተ ሳይገባህ በቀላሉ ስለ ማንነትህ ትናገራለህ። እግዚአብሔር እንዴት እንደሚጠላው እና ይህ ነገር እንዲቀጥል እንደማይፈቅድ «ማየት» አለብህ።

ይህን ከማየታችን «በፊት» ስለ ሥጋ እንደቀልድ መናገር ቸለን ነበር፤ ነገር ግን አንድ ጊዜ ከብርሃን ጋር ቀላትናን ጎሰሐ እንገባለን፤ «ይህ ነው፤ ስለዚህ ነበር

የማወራው።» እንላለን። ስለነፍስና መንፈስ መለያየት ከአእምሮ ያለፈ ዕውቀት ይኖረናል። በልባችንም ውስጥ ያለውን አሳብና ዓላማ የሚገልጥልንም ወደ እኛ የመጣው የእግዚአብሔር ቃል ነው። በዚህ ሁኔታ ውስጥ ሁለት አጥፍ አብርሆትን እንቀበላለን። ከሥጋ የሆነው አሳባችን እንዴት እንደሚመነጭና የእኛ ምኞት እንዴት ፍፁም ራስ ወዳድነትን የተሞላ እንደሆነ እናያለን።

ይህን ለመግለፅ ሁለት ያልዳኑ ሰዎችን እንመልከት። አንዱ ኃጢአተኛ መሆኑን ራሱ ያውቃል። በብዙ ጉባኤዎች ላይ በመገኘት ስለኃጢአት ምንነት መልዕክት አድምጧል። ይህን ለራሱ ሲናገር ኃጢአት ችግር እንደሌለው እየሳቀ ሊያወራ ይችላል። ሁለተኛውና ከእርሱ ጋር ያለው እንደ እርሱ ተመሳሳይ የወንጌልን ቃል ሰምቷል፤ የእግዚአብሔርም ብርሃን በርቶለታል። መንፈስ ቅዱስ ስለወቀሰው ራሱን በማዋረድ በመሬት ላይ ወድቆ ይፀልያል። «እኔ ይህ ነኝ፡- ኃጢአተኛ» በእግዚአብሔር ቃል የሰማው ኃጢአተኛ መሆኑን ብቻ ሳይሆን የእርሱን እውነተኛ ማንነቱን «አይቷል»። መሬት ላይ ወድቆ ራሱን ይነቅፋል። አብርሆትን ስላገኘ ኃጢአቱን መናዘዝና ጌታን መቀበል ይችላል። ከዚህ በኋላ ስለኃጢአት እንደ ቀልድ አይናገርም፤ «አይቷልና»። ነገር ግን የመጀመሪያው ሰው ኃጢአተኛ ነኝ እያለ ሊቀልድ የሚችለው የኃጢአትን ምንነት «ስላላየ ነው»። ስለዚህም አልዳነም።

ዛሬ ለዚህ መልዕክት ምላሽ የምትሰጠው እንዴት ነው? የአንተ ውጫዊ ማንነት ከእግዚአብሔር ጋር ይጋጫል።

በእግዚአብሔር መሰበር አለበት? አንተ በቀላሉ እና በነፃነት ማውራት ከጀመርህ፤ በእርግጥ አልተነካህም። በሌላ በኩል አንተ ውጫዊውን ማንነት በትክክል ካወቅኸው፤ እንዲህ ትላለህ፡- «ጌታ ሆይ ዛሬ እኔ ራሴን ማወቅ ጀመርኩ፤ እስካሁን የእኔን ውጫዊ ማንነት አላውቀውም።» የእግዚአብሔር ብርሃን አንተን ሲለብክህ፤ የአንተን ውጫዊ ማንነት ሲገልጠው ወዲያውኑ በፍጥነት ማን መሆንህን «ታያለህ።»

አንድ ወቅት ጌታን እንደምትወድ ተናግረሃል፤ ግን በእግዚአብሔር ብርሃን ራስህን ስታየው እንደምታስበው አይደለህም። ራስህን ትወዳለህ፤ ይህ ብርሃን በእውነት አንተንና አንተን በመለያየት በርቀት ያስቀምጣል። አንተ በውስጥህ ተለያይተሃል፤ በአእምሮህ ወይም በትምህርት አይደለም፤ ነገር ግን በእግዚአብሔር ብርሃን ጭምር እንጂ። አንድ ወቅት በእግዚአብሔር እንደምትቀና ተናግረሃል፤ ነገር ግን አሁን የእግዚአብሔር ብርሃን የአንተ ቅንነት ፍፁም በሥጋ እና በደም የሚንቀሳቀስ (የሚሠራ) እንደሆነ ያሳይሃል። ወንጌል በምትሰብክበት ጊዜ ጋጢአተኞችን እንደምትወድ አስበሃል፤ ነገር ግን የአንተ ወንጌልን የመስበክ መውደድ በዋናነት የሚመነጩው ከአንተ መናገርን መውደድና ከተፈጥሮ ዝንባሌህ እንደሆነ ትገነዘባለህ። አሁን ብርሃን መጥቷል። ይህ መለኮታዊ ብርሃን በጥልቀት ሲበራ ይበልጥ የአንተ የልብ አሳብና ምኞት ይገለጣል። አንድ ወቅት የአንተ የልብ አሳብና ምኞት የጌታ እንደሆኑ አስበህ ነበር፤ ነገር ግን

ይህ ብርሃን ወደ እግዚአብሔር ፊት ያመጣሃል። ብዙ ጊዜ እኛ ከጌታ ነው ብለን የደመደምነው የራሳችን ሆኖ ይገኛል። ምንም እንኳን የእኛ መልዕክት ከጌታ የተቀበልነው እንደነበር ብንናገርም አሁን የሰማይ ብርሃን እኛን ንስሐ እንድንገባ አስገድዶናል። ምክንያቱም ጌታ አልተናገረንም፤ ወይም ትንሽ ነው የተናገረው። ስንቱ የጌታ ሥራ፤ የሥጋ ሥራ ሆኖ ተለውጧል፤ ይህ የተገለጠው ብርሃን የነገሮችን እውነተኛ ባሕሪ ማለትም የትኛው የእኛ ወይም የጌታ፤ ምን ያህሉ ከነፍስ ወይም ከመንፈስ እንደሆነ በትክክል እንድናውቅ ያደርገናል። ከማወቃችንም የተነሳ «የእርሱ ብርሃን በርቷል፤ የእኛ መንፈስ እና ነፍስ ተለያይተዋል። ስለዚህ የልባችን አሳብና ምኞት ተመርምረዋል።» ብለን ብናውጁ ምንኛ አስደሳች ይሆናል፤

ይህን የተለማመዳችሁ ሰዎች ይህ ዓይነቱ በመገለጥ የሆነ እውቀት ከትምህርት በላይ እንደሆነ ታውቁታላችሁ። በራሳችን ጥረት የቱ ከጌታ ወይም ከስጋ ከውጫዊው ወይም ከውስጣዊው ማንነት እንደሆነ ለመለየት በራሳችን የምናደርገው ጥረት ጉልበት እንደማባከን ይቆጠራል። አንተም ውጫዊ ማንነትህን ማስወገድ ስለማትችል እንደተለመደው በባህሪህ ትቀጥላለህ። ሥጋን ልታወግዝ (ልትወቅስ) ትችላለህ ምናልባትም ይሄ - ያ ከሥጋ ነው እያልክ በመለየትህ ልትኮራ ትችላለህ፤ ነገር ግን እስካሁን ከሥጋ አርነት አልወጣህም።

ከእግዚአብሔር ብርሃን የተነሳ ነው አርነት የሚመጣው። ያ ብርሃን በሚበራበት ጊዜ፤ የአንተ ሥጋን

መካድ እንዴት የውሸትና ሥጋዊ እንደሆነ ታያለህ። ሥጋዊነትን የምትተችበት ዕውቀት ራሱ እንዴት ሥጋዊ ነበር! አሁን ጌታ የልብህን አሳብና ምኞት በዓይኖችህ ፊት ገልጦአቸዋል። ስለዚህ በፊቱ ራሱን አዋርደህ እንዲህ በል፤ «ጌታ ሆይ አሁን እነዚህ ነገሮች በእውነት ከእኔ ውጫዊ ማንነት ናቸው። እኔም ይህን አውቄአለሁ። ይህ ብርሃን ብቻ በእውነት የእኔን ውጫዊ ማንነት ከውስጡ ማንነት ይለያል።»

ስለዚህ የእኛ ሥጋን ለመካድ እና ለመቃወም መወሰን ሳይቀር አይጠቅምም። አዎ ለጥፋታችን መናዘዛችን እንኳን አይጠቅምም፤ የንስሐ ዕንባችንም ቢሆን አይጠቅምም። የእኛ ኃጢአትን እንገልጣለን ብሎ ማሰብ እንዴት ያለ ሞኝነት ነው! ይህ የእርሱ መንፈስ ቅዱስ ኃይል የሚሰራው ሥራ መሆን አለበት እንጂ የእኛ የነፍስ ብርታት የሚያመጣው አይደለም። ያ - ማለት ከራሳችን አእምሮ አመንጭተን አይደለም፤ የእግዚአብሔር ብቸኛ መንገድ ነው።

ስዚህም ነው እግዚአብሔር ሲናገር «ቃሌ - የእኔ ቃል ሕያው እና የሚሠራ ነው፤ የእኔ ሰይፍ ከሁሉም እጅግ የተሳለ ነው። ሁለት አፍ ያለው ሰይፍ ጅማት እና ቅልጥምን መለየት እንደሚችል፤ የእኔ ቃል ወደ ሰው በሚመጣበት ጊዜ ነፍስ እና መንፈስን መለያየት ይችላል።» የሚለው።

እንዴት ነው የሚለያየው? የልባችንን አሳብና ምኞት በመግለጥ ነው። እኛ የራሳችንን ልብ እናውቀውም። የተወደዳችሁ ወገኖች በብርሃን ውስጥ ያሉ ብቻ የራሳቸውን ልብ ያውቃሉ። ማንም አያደርገውም! ማንም!!! ነገር ግን

የእግዚአብሔር ቃል ሲመጣ እኛ እናያለን፤ ማንነታችን ይገለጣል። ራሳችንን ማዕከል ያደረግን፤ ክብር የምንፈልግ፤ እርካታ ብቻ የምንፈልግ መሆናችን ይገለጣል። እግሮቹ ሥር እንድንወድቅ የሚያደርገን ይህ ብርሃን እንዴት የተባረከ ነው።

መገለጥ ምንድን ነው?

የእግዚአብሔር ቃል በመቀጠል እንዲህ ይላል፡- «ከእግዚአብሔር ዓይን ፊት የተሰወረ ምንም ፍጥረት የለም፤ ስለራሳችንም መልስ መስጠት በሚገባን በእርሱ ፊት ሁሉም ነገር የተራቀተና የተገለጠ ነው፤» (ቁ. 13) (እ.መ.ት)። እዚህ ላይ እግዚአብሔር ለመለያየት መሥፈርትን ሰጥቶናል። በመገለጥ ውስጥ ምን ይካተታል? ከመገለጥ በፊት እንዴት ማየት አለብን? እነዚህን ጥያቄዎች መመለስ ይረዳናል። መገለጥ እግዚአብሔር የሚያየውን ማየት ያስችለናል። ሁሉ ነገር በፊቱ የተገለጠ እና የተራቀቀ ነው። ከእኛ ዓይን የተሰወረ ማንኛውም ነገር ከእግዚአብሔር አይሰወርም። ጌታ ዓይኖቻችንን በሚከፍትበት ጊዜ የልባችንን ምኞትና በእኛ ውስጥ ያለውን ጥልቅ አሳብ እርሱ እኛን በሚያውቀን መጠን ማወቅ እንችላለን፤ ይህ መገለጥ ነው። በእርሱ ፊት የተገለጥንና የተራቀቅን እንደሆንን ለማወቅ መገለጥ ስንቀበል፤ እኛ በራሳችን ፊት የተገለጥን እና የተራቀቅን እንሆናለን። ይህ መገለጥ ጌታ የሚያየውን ማየት እንድንችል ያስችለናል።

እግዚአብሔር ለእኛ ምሕረት ቢያደርግልንና ጥቂት የመገለጥን ፀጋ ቢሰጠን፤ እርሱ እንደሚያየን ራሳችንን ማየት ብንችል፤ ያለምንም ጥርጥር በፍጥነት መሬት ላይ

እንወድቃለን። እኛ ትሁት ለመሆን አንሞክርም፤ በብርሃን የሚመላለሱ ትዕቢተኛ ሊሆኑ አይችሉም። በጨለማ ስንመላለስ ግን ትዕቢተኛ ልንሆን አችላለን። ከእግዚአብሔር ብርሃን ውጪ ያሉ ሰዎች አላዋቂዎች እና ፈዘኞች ሊሆኑ ይችላሉ፤ ነገር ግን በመገለጥ ብርሃን ስር ሊሆኑ በእርሱ ፊት ራሳቸውን ያዋርዳሉ።

አሁን ይህንን ርዕስ በቀጠልክ መጠን ውጫዊውን ማንነት ከውስጣዊው፣ ተፈጥሮአዊውን ከመንፈሳዊው መለየት የሚለው አሳብ አስቸጋሪ እየሆነ ይመጣል። መገለጥ ሲኖር ግን ችግሩ የሚፈታ ነው። የልብህን አሳብና ምኞት መለየት ከቻልህ የአንተ ነፍስ እና መንፈስ መለያየቱን እርግጠኛ መሆን ትችላለህ።

እግዚአብሔር እንዲጠቀምብህ ከፈለገህ ባልጠበቅህበት ጊዜ ብርሃን በአንተ ላይ ይበራል። ወደ እርሱ በመመለስ እንዲህ ትላለህ፤ «እግዚአብሔር ሆይ ፍፁም የማልጠቅም ነኝ። ማንን መውቀስ እንዳለብኝ ወይም የትኛውን ኃጢአት መናዘዝ እንዳለብኝ አላውቅም፤ ባንተ ብርሃን ብቻ ማወቅ እችላለሁ።» ይህንን አብርሆት ከመቀበልህ በፊት፣ ኃጢአተኛ ነኝ ልትል ትችላለህ፤ ነገር ግን እንደ ኃጢአተኛ የተዋረደ ልብ የለህም፤ ራስህን እንደ ካድህ ልታስብ ትችላለህ፤ ነገር ግን ሁሉንም የመናቅ ወይም የመተው ስሜት የለህም። ብርሃን ሲመጣ ቅርፊቱ (ሰንኩፋ) ይነሳና «እውነተኛው» ወይም «ዋናው» ማንነትህ ይገለጣል። የተሸፈነው ነገር ሲገለጥ «የማውቀው አራሴን ብቻ የምወድ፣ ጌታን እያታለልኩ እና

እያጭበረበርኩ የምኖርና የማልወደው መሆኔን ነው» ትላለህ። ይህ ብርሃን አንተ ማን እንደሆንክ እና ምን እየሠራህ እንደሆነ ያሳይሃል። ስለዚህ ስለ እኔነት ውስጣዊ ዕውቀት ይኖርሃል። ያለዚህ ብርሃን አገልግሎትህም ማስመሰል ነው። ነገር ግን አሁን የእግዚአብሔር ብርሃን መጥቷል። ነፍስ እና መንፈስ ተለያይተዋል፤ ማስመሰል የማይቻል ሆኗል።

ጌታ የሚያደርገው የእኛን የውስጥ ማንነት በብርሃን ዘልቆ መንካት ነው። ይህ የሚሆነው እየፀለይንና መልዕክት እየሰማን ሳለን፣ ከወንድሞች ጋር በህብረት ተቀምጠን ወይም ብቻችንን ስንሆን ሊሆን ይችላል። ይህ ድንቅ ብርሃን ምን ያህሉ የእኛ የራሳችን እንደሆነ ያሳየናል። ምንም ሳይሰውር ከጌታ የሚመጣውን ማንኛውንም ነገር ይገልጻልናል። በንግግር ውስጥ፣ በሥራ ውስጥ፣ በስብከት ውስጥ፣ በቅናት ውስጥ፣ በእያንዳንዱ የሕይወት እንቅስቃሴአችን ውስጥ የእኛ እኔነት እየበከለ ነው። ነገር ግን አንድ ጊዜ ድብቁ እኔነታችን ወደ ብርሃን ከመጣ፣ የውጫዊ ማንነታችን መውቀስ ይፈጥናል። በተከታታይ ሁኔታችን ውስጥ ራሱን በሚገልጥበት ጊዜ ስለምናውቀው በፍጥነት እንፀፀታለን። ከዚህ ዓይነት አብርሆት በጊላ ብቻ መንፈስ እና ነፍስን መለየት እንችላለን። በጌታ ፊትም በተፈታ መንፈስ እንኖራለን፤ ከአሁን በጊላም ለጌታ ምንም ዓይነት ምክንያት አናቀርብም።

ስለዚህ የመንፈስ እና የነፍስ መለያየት በአብርሆት ላይ ይመሰረታል፤ ያን ጊዜ እግዚአብሔር እንደሚያየው እኛም ማየት እንችላለን። እኛ የራሳችን ለሆነ ነገር ዕውሮች

እንደነበርን፤ ከጌታ ሳይሆን ከጌታ እንደሆነ እያሰብንና ጥሩ እንደሆነ እየቆጠርን የተናገርነውንም አሁን በብርሃኑ ስናየው እናወግዝዋለን። ትክክል እንደሆነ የቆጠርነውን አሁን አንቀበለውም። በመንፈሳዊነት የተሸፈነው አሁን ነፍሳዊነቱን እናውቃለን። የእግዚአብሔር እንደ ሆነ አስበን የነበረውን አሁን የእኛ መሆኑን እናውቃለን፤ ንስሐም እንገባለን። «ጌታ ሆይ! አሁን እኔ ራሴን ወደ ማወቅ መጣሁ፤ እኔ ለሃያ ወይም ለሠላሳ ዓመታት ዕውር ነበርኩ፤ ይህን አልተገነዘብኩም ነበር። አንተ እንደምታየው እኔ አላይም ነበር።»

እንዲህ ዓይነት ማየት እኔነት ከነገሰበት ማንነት እርነት ያወጣሃል። ማየት የእርሱ አሠራር ነው። የእግዚአብሔር ቃል የሚሠራ ነው። ምክንያቱም ውጫዊ ማንነትህን እንድትጠላው አብርሆት ያስችልሃል። የምትለወጠው የእግዚአብሔርን ቃል ከሰማህ በኋላ አይደለም። ማየት እንድ እርምጃ ከሆነ የውጫዊ ማንነትህ መጣል ቀጣይ ይሆናል። ሌላ አብርሆት መጥቶ አያስጥልህም፤ ሁለቱም በአንድ ጊዜ አንድ ላይ ይሆናሉ። ብርሃኑ እንደመጣ ሥጋ የሞተ ነው። የትኛውም ሥጋ በብርሃን ውስጥ አይኖርም። አንድ ሰው ወደ ብርሃን በመጣባት ወቅት እርሱ ራሱን ያዋርዳል። ብርሃኑ የእርሱን ሥጋ አስወግዶታል። በእርግጥ የእግዚአብሔር ቃል ሕያው እና የሚሠራ ነው። እግዚአብሔር ተናግሮህ አንተ በራስህ እስክትሰወጥ አይጠብቅም። የእርሱ ቃል በአንተ ሕይወት ውስጥ የሚሠራ ነው።

ጌታ ዓይኖቻችንን ከፍቶ የመንፈስ ቅዱስን አሰራርና መለኮታዊ መገለጥን ያሳየን። ሁለቱ አንድ ላይ ሲሰሩ የእኛ ውጫዊ ማንነት በደንብ ይሰበራል። ራሳችንን ከእርሱ ብርሃን በታች ማስቀመጥ እንድንችል ወደ እግዚአብሔር እንመልከት። አብርሆትም ለመቀበል ራሳችንን በፊቱ ዝቅ። በማድረግና በማመስገን «ከእኔ የሚወጣውን ከአንተ እንደመጣ አድርጌ እየተሳሳትኩ ለእነዚህ ሁሉ ዓመታት ኖራለሁ። እኔ እንዴት ዕውር እና ሞኝ ነበርኩ። ጌታ ሆይ ምሕረትህ ያግኝኝ።» አንበል።

ሰዎች ላይ ምን ዓይነት ተጽእኖ ይኖረዋል?

የጌታን ሥራ መስራታችን ወይም አለመስራታችን የሚወስነው በእኛ ንግግር ወይም ድርጊት ላይሆን በተገለጠውና በተሰራው ማንነታችን ነው። እኛ የምንናገረው ሌላ፣ በሕይወታችን የሚገጠው ደግሞ ሌላ ከሆነ ሌሎችን ማነፅ አንችልም። ስለዚህ ከእኛ ስለሚወጣው ትኩረት ልንሰጥ ይገባል።

አቅድሞን ጊዜ ስለ አንድ ሰው ያለን ግንዛቤ መጥፎ ወይም ጥፋ እንደሆነ ልንናገር አንችላለን። እንዲህ ዓይነት ግንዛቤ የምናገኘው እንዴት ነው? ከእርሱ ንግግር ወይም ድርጊት አይደለም። እርሱ በሚናገርበት ወይም በሚሠራበት ጊዜ የተሰየ አንድ ነገር በእርሱ ውስጥ ይገለጻል። ስለእኛ ግንዛቤን የሚሰጠን ይህ ነው።

ሌሎች ሰዎች ስለ እኛ የሚሰማቸው (የሚይዙት ግንዛቤ) እኛ የምንለይበት ይሆናል። የእኛ አእምሮ ያልታደሰና ዲስፕሊን የጎደለው ከሆነ ከሰዎች ጋር ስንገናኝም አእምሮአችንን መጠቀማችን የተሰመደ ነው። ስለዚህ

ባልተሰወጠው አዕምሮአችን ባህሪ ወይም ግትርነት ይካሉ፤ ወይም እኛ ተለዋዋጭ ስሜት ካለን፤ አንዴ የምንፈነጥዝ ሌላ ጊዜ ደግሞ የምናዝን ከሆነ፤ ሌሎች ስለ እኛ ይህንን ግንዛቤ ይይዛሉ። የትኛውም የእኛ ኃይለኛ ባህሪ በይፋ ተገልጦ ለሌሎች መታየቱ የማይቀር ነው። ድርጊታችንን ወይም ንግግራችንን መቆጣጠር ምናልባት እንችላለን፤ ነገር ግን የራሳችንን ባህሪ (የሚገለጠውን) መንደብ (መቆጣጠር) አንችልም። እኛ የሆነውን ነን፤ ሌላ መሆን አንችልም፤ ስለሆነም ባህሪያችን ወይም ማንነታችን ይገለጻል።

በ2ኛ ነገስት 4+8 ሱናማዊት ሴት ኤልሳባን እንዴት እንደተቀበለችው እናያለን። «አንድ ቀን እንዲህ ሆነ ኤልሳባ ወደ ሱንም አለፈ። በዚያም ታላቅ ሴት ነበረች። እንደራ ይበል ዘንድ ገድ አለችው።» በዚያም ባለፈ ቁጥር እንደራ ሌባ ወደዚያ ይገባ ነበር። ለባልዋም ይህ በእኛ ዘንድ ሁልጊዜ የሚያልፈው ትዱስ የእግዚአብሔር ሰው እኛን አውቃለሁ አለችው። ልብ በል። ኤልሳባ ምንም ስጦት አልሰበከም፤ ተዓምርም አልሰራም። በዚያ ቦታ በሚያልፍባት ጊዜ ወደ ቤቷ ይገባል፤ ይበላል። ሱናማዊቷ ሴት ኤልሳባ በሚበላበት ጊዜ የእግዚአብሔር ሰው መሆኑን አወቀች። ይህ ኤልሳባ በሌሎች ላይ ያሳደረው ግንዛቤ ነበር።

ራሳችንን ልንጠይቅ ይገባል። ለሌሎች የምንሰጠው ምን ዓይነት ግንዛቤ ነው? የውጫዊ ማንነት መሰበር አስፈላጊነት ላይ ትኩረት ያደረግንበት ምክንያት ይህ ነው። የውጫዊ ማንነታችን መሰበር ካልተጠናቀቀ ሰዎች የሚገናኙት

የውጫዊውን ማንነት ተጽእኖ ነው። በማንኛውም ጊዜ ከአነርሱ ጋር ስንሆን በአኒነታችን፣ በግትርነታችንና በአንደበተ ርዕዮታችን ምቹት አይሰማቸውም። ምናልባት በሰዎች ፊት ያሳደርነው ግንዛቤ ሞገስ አግኝቶ ይሆናል፤ ነገር ግን እግዚአብሔር ረከቷልን? እንዲህ ዓይነት ግንዛቤስ የቤተክርስቲያንን ፍላጎት ያሟላልን? እግዚአብሔር ካልረከ፣ ቤተክርስቲያንን ካልጠቀመ ማንኛውም የምናሳድረው ግንዛቤ ምንም አይጠቅምም።

እግዚአብሔር ከእኛ የሚፈልገው የመንፈሳችንን መፈታት ነው፤ ምክንያቱም ለቤተክርስቲያን ዕድገት አስፈላጊ ነው። የውጫዊ ማንነታችን መሰበር እንዴት አስቸኳይ ነው፤ የውጫዊ ማንነታችን ሳይሰበር የእኛ መንፈስ ወደ ውጭ መውጣት (መሰቀቅ) አይችልም። መንፈሳችን ካልተፈታ ለሌሎች የምንተወው ግንዛቤ መንፈሳዊ አይሆንም።

ለምሳሌ አንድ ወንድም ሰለ መንፈስ ቅዱስ እየተናገረ ነው። ምንም እርሱ የሚያወራበት ርዕስ መንፈስ ቅዱስ ቢሆንም የእርሱ ቃላት፣ የእርሱ አመለካከት እና ምሳሌው በሙሉ ራሱን የሚገልጥ ነው። ምናልባት ለምን እንደሆነ ባያውቀውም እርሱን የሚያደምጠው ሰው ውስጡ ይሰቃይበታል። የሚናገረው ሁሉ ስለ መንፈስ ቅዱስ ነው፤ ነገር ግን በአድማቴ ውስጥ የተወሰደ ግንዛቤ ራሱን ነው። እንዲህ ዓይነት ከንቱ ገግግር መንፈሳዊ ጥቅሙ ምንድን ነው? ምንም።

ትምህርት ላይ ትኩረት ከመስጠት ይልቅ ከእኛ ስለሚወጣው የበለጠ ትኩረት እንስጥ። እግዚአብሔር የእኛ ትምህርት ጥልቅ መሆኑን እየተመለከተ አይደለም፤ እርሱ እኛን እንደገለበጠ ሊይዝን (ሊያገኝን) ይፈልጋል። የእኛ ማንነት በትክክል የተለጠጠ ካልሆነ በዘልማድ መንፈሳዊ ትምህርት የሚባለውን ልንሰጥ እንችላለን፤ ነገር ግን መንፈሳዊ ፀጋንና ሕይወትን መካፈል አይኖርም። የውጫዊውን ማንነት ብቻ እያየን የውስጡን ማንነት ሕይወት ሳንካፈል ሲቀር እንዴት ያሳዝናል።

ደግሞ ደጋግሞ ጠንካራውን ማንነታችንን ለመስበር እግዚአብሔር ሁኔታዎችን ያዘጋጃል። አንዴ ወይም ሁለት ጊዜ ተነክተህ ይሆናል፤ ነገር ግን ለሦስተኛ ጊዜ ልትነካ ግድ ነው። እግዚአብሔር ሳትነካ አይተውህም። ወደ ፊት በግልፅ የሚታይ የተሰበረ ማንነት በአንተ ውስጥ እስኪኖር ድረስ አጁን አያነሳም።

መንፈስ ቅዱስ እኛ ቅዱሳን እንድንሆን የሚሰራው ሥራ ስብከትን ከምንሰማበት ጊዜ ፍፁም የተለየ ነው። የሰማነው ስብከት በእኛ ውስጥ ሥራ ከመስራቱ በፊት በአእምሮችን ውስጥ ለባዙ ወራት፣ ዓመታት ሊኖር ይችላል። ስለዚህ መስማት ወደ አውነተኛው ሕይወት ከመግባት በፊት ይቀድማል። ይሁን እንጂ በመንፈስ ቅዱስ ምሪት ውስጥ በፍጥነት እውነቱን እናያለን። ከዚህ በኋላ በእውነቱ እንወረሳለን። በመንፈስ ቅዱስ አሰራር ውስጥ በገሀድ ከምንማረው ይልቅ በስብከት ውስጥ እውቀት ለመያዝ

ፈጣኖች መሆናችን የሚገርም ነው። ስብከትን ከሰማን፤ እናስታውሳለን። ነገር ግን አባር ጊዜ ለምን ዲሳታሊን ተደረገን ብለን እንደነቃለን። ዲሳታሊን ዓላማውን በሚያጠናቅቅበት ቀን አንተ እውነቱን “ታያለህ”፤ ወደ እውነታው ውስጥ ትገባለህ። በተገለጠው እውነት ውስጥ ለመንፈስ ቅዱስ ተገኝ ትሆናለህ። ስለዚህ የመንፈስ ቅዱስ ስራ በአንድ በኩል አንተን መስበር ሊሆን በሌላ በኩል ደግሞ አንተን ማነፅ ነው። የአንተም ልብ እንዲህ ይላል፡- «ምስጋና ለጌታ ይሁን፤ ይህን ውጪያዊ ማንነት በመስበር ዲሳታሊንድ የምታደርገው ባርሱ እጅ በእኔ ላይ ስለነዚህ ለምስት ወይም ለባር ዓመታት ነበረች።»

የክብርሆት አስደናቂ ስራ

የመንፈስ ቅዱስን አሠራር ከተመለከትን ለሁን ደግሞ የውጭውን ማንነት ለመስበር ጌታ ሌላ መንገድ እንዴት እንደሚጠቀም እንመልከት። ከዲሳታሊን አሠራር በተጨማሪ ክብርሆት ወይም መገለጥ ይኖራል። አንዳንድ ጊዜ እነዚህ ሁለቱ (ዲሳታሊን እና ክብርሆት) አንድ ላይ የሚሠሩ ናቸው። በሌላ ጊዜ ደግሞ ከሁለቱ አንዱ ይሠራል። በዲሳታሊን ጊዜ በሁኔታዎች ውስጥ የሚታየው ዓላማው የወደፊት ማገኘታችንን (ባህሪ) መቅረፅ ነው። ሌላ ጊዜ ደግሞ እግዚአብሔር በፀጋው እኛን ለማንቃት ወይም እንድናውቅ ለማድረግ በእኛ ላይ ብርሃን ያበራል። እንደምናውቀው ሥጋ በጨለማ ውስጥ ተደብቶ ይኖራል። ብዙ የሥጋ ስራዎች እንዲኖሩ ተፈቅዶላቸዋል። ምክንያቱም ያን ያህል በእኛ

ለልታወቁም። አንድ ጊዜ የአርሱ ብርሃን ለእኛ ሲገለጥልን እንፈራለን፤ ለመንቀሳቀስም እንደኖርም።

ቤተክርስቲያን በእግዚአብሔር ቃል የበለፀገች በምትሆንበት ጊዜ የቃሉም አገልግሎት ጠገብ ስለሚሆን የትንቢት አገልግሎት እጦት ወይም እጥረት አይኖርም፤ ብርሃኑ ሁሉን ይገልጣል። በእዚህ ብርሃን ውስጥ ስለ ኩራት ያወራኸው አራሱ ኩራት እንደሆነ ትንክባላለህ። በእርግጥ ትዕቢትን ተቃውመህ የምታወራው ራሱ ትዕቢት ነው። ትዕቢትን በብርሃን ውስጥ በምታይበት ጊዜ እንዲህ ትላለህ፡ “ወየው ትዕቢት ይሄ ነው? እንዴት አፀያፊ እኛ ቀሻሻ ነው?” በመገለጥ ብርሃን የሚታየው ትዕቢት በስሜታዊነት ከምናወራው ፈፅሞ የተለየ ነው። ክብርሆት እውነተኛውን ማንነት ያጋልጣል። ስለ ራስህ ከነበረህ ቅድሞ ግንዛቤ (ግምት) ብዙ እጥፍ አንተ መጥፎ መሆንህን ያበራልሃል። ከዚህ በኋላ ትዕቢትህ፤ እኔነትህ እና ሥጋህ ወዲያውኑ መገምገሙ የመኖር ተስፋቸው ይሞታል።

ማንኛውም “ብርሃን” የተገለጠ ነገር በብርሃኑ ይገደላል (ይሞታል)። ይህ አስደናቂ ነው። ወደ ሞት የምንመጣው ክብርሆት ከተቀበልን በኋላ በጊዜ ሂደት አይደለም። ይልቁኑ ብርሃኑ ሊመጣ በፍጥነት እንወድቃለን። መንፈስ ቅዱስ እንደገለጠ ከመገለጡ ጋር እንለውጣለን። ስለዚህ መገለጥ ሁለቱንም ማየት እና መሞትን ያጠቃልላል። የእግዚአብሔር ልዩ የአሠራር መንገድ ነው። አንድ ጊዜ

ቆሻሻው ከተጋለጠ እንደነበረ አይቀጥልም። ስለዚህ ብርሃን ይገልጣል፤ ይገድላል።

ይህ በብርሃኑ መሞት (መገደል) እንደቻለውና ዋናው አስፈላጊ ልምምድ መሆን አለበት። ጸውሎስ ብርሃኑ እርሱ ላይ ሲበራ (ሐዋ 9+3-4) መሬት ላይ ወደቀ እንጂ ወደ መንገድ ርጦ አልተንበረከም።

ምንም እንኳን አቅም ያለውና በራሱ የሚተማመን ሰው ቢሆንም፤ ለብርሃኑ ምላሽ የሰጠው መሬት ላይ ባመውደት ነው። በጥቂቱ ግራ ቢጋባም ነገር ግን ውስጡ ተጋልጧል። እርሱን መሬት ላይ እንዲወድቅ የጣለው ብርሃን ስንዴት ውጤታማ ነበር። እኛም ይህን እናስተውል፤ ይህ ሁሉ የሆነው በአንድ ጊዜ ነው። እግዚአብሔር መጀመሪያ ለመፈቃታችን አብርሆት ከሰጠ በኋላ የቀረውን እንደንሠራው ለእኛ እንደሚተው ልናስብ እንችላለን። ያ- የእግዚአብሔር መንገድ አይደለም። እግዚአብሔር ሁልጊዜ እንዴት እንደተበከለንና እንደቆሸሸን ለእኛ ያሳየናል፤ የእኛ ምላሽ መሆን ያለብት፤ “ምን ለይነት አባዛኝ ሰው ነኝ፤ እኔ ገፁህ ደድደልሁ ክብር የማይገባኝ ፍጡር ነኝ” የሚል ነው። ምክንያቱም እግዚአብሔር የእኛን እውነተኛ ማንነት (እኔነት) ሲገልጥ አጣ ፈንታችን እንደሞተ ሰው መውደቅ ነው። አንድ ጊዜ አንድ ትዕቢተኛ ሰው በእውነት አብርሆት ከእግዚአብሔር ከተቀበለ፤ ትዕቢተኛ ለመሆን ያን ያህል ሙከራ ማድረግ አጅጃልም። የአብርሆቱ ተጽእኖ በእርሱ ላይ በዘመኑ ሁሉ የሚከተለውን ምልክት ያኖራል።

በሌላ በኩል የአብርሆት ጊዜ የማመን ወቅት ነው። ይህ ጊዜ ከእግሩ ስር የምንወድቅበት እንጂ ጥያቄ የምናነሳበት አይደለም። እግዚአብሔር እኛን ለማዳን የሚከተለው መርህ በእኛ ውስጥ ከሚሰራው ጋር ተመሳሳይ ነው። የወንጌል ብርሃን በእኛ ላይ ሲበራ፤ «ጌታ ሆይ አዳኝ እንድትሆን አፈልጋለሁ” ብለን እንፀልይም። እንዲህ ዓይነት ፀሎት ለቀናት መጸለይ ለደህንነት ዋስትና አያመጣም። እኛ የምንለው ነገር “ጌታ ሆይ የግል አዳኝ አድርጌ አቀበልሃለሁ።” ወዲያውኑ ድነት ይከናወናል፤ እንደ እግዚአብሔር የአሠራር ቅደም ተከተል ባህርይ ብርሃኑ ወደ እኛ እንደመጣ በፍጥነት ራሳችንን ከእርሱ ብርሃን ስር በማዋረድ ለጌታ እንናገራለን “ጌታ ሆይ ቃልህን አቀበላለሁ፤ ከፍርድህ ጋር እስማማለሁ።” ይህ እኛን ለበለጠ ብርሃን ያዘጋጃል።

ሁሉ ነገር በሚገልጥበት ጊዜ በጌታ ፍትህ እና ስም ለጌታ የተከናወነ መልካም ተግባሮች እንኳን ድምቀታቸውን በጥቂቱም ቢሆን ያጣሉ። በእያንዳንዱ ከፍ ያለ የእርሱ ዓላማ ውስጥ የአንተ ዝንባሌ እንዳለ ታውቃለህ። ሙሉ በሙሉ ለእግዚአብሔር የተለየ አድርገህ የቆጠርከውን ነገር እኔነት እንደተቀላቀለው ታስተውላለህ። በቃ እኔነት። በቃ እኔነት የእግዚአብሔርን ክብር እየሰረቀ በማንነትህ ውስጥ በእያንዳንዱ ቦታ ሳይቀር ገብቶ የተሰፋፋ ይመስላል።

ሰው ለራሱ እርሱ ሊያውቀው የማይችል ማንነት በእርሱ ውስጥ የሌለ ይመስለዋል። ነገር ግን የእግዚአብሔር መገለጥ የእኛን እውነተኛ ማንነት ይገልጣል። እርሱ

(እግዚአብሔር) እኛን ራቀታችንን ይገልጠናል። ያን ጊዜ እኛ ራሳችንን ማየት እንችላለን። ይህ እስኪሆን ድረስ እግዚአብሔር አያቆምም። መጀመሪያ እርሱ እኛን ያውቀናል፤ ምክንያቱም እኛ ሁልጊዜ በፊቱ የተገለጥንና የተራቆትን ነን። ነገር ግን አንድ ጊዜ እግዚአብሔር የልባችንን አሣብና ምኞት ከገለጠልን በኋላ ራሳችንን በሚገባ እናውቃለን። ራሳችንን ደግሞ እንዴት ጭምቀና እናደርጋለን? ከራሳችን ጋር ያለን ለዘብተኝነት ያለፈ ታሪክ ይሆናል። ምንም እንኳን ከሌሎች የተሻልን እንደነበር የምናስብ ቢሆንም፤ አሁን ግን እኛ ማን እንደሆንን አውቀናል። ራሳችንን ማየት ያስፈራናል። የራሳችንን ንፁህ አለመሆንና የተዋረድን መሆናችንን የሚገልጥ ቃል እንፈልጋለን። የእኛ ኃፍረት እኛን ይከብደናል፤ ምንም እንኳን እኛ የዓለም ሁሉ ኃፍረት ቢሰለቸንም እንደ ኢዮብ በጌታ ፊት ወድቀን ንሰሐ እንገባለን። “እኔ ራሴን አዋርዳለሁ፤ በእመድ እና በአባራ ንሰሐ እገባለሁ በእርግጥ ከፈውሰም በላይ ያስፈልገኛል።»

እንዲህ ዓይነት አብርሆት፤ እንዲህ አይነት ራስን መናት፤ እንዲህ አይነት አፍረት፤ ራስን ዝቅ ማድረግና እንዲህ አይነት ንሰሐ ከብዙ ዓመታት እስራት አርነት ያወጣናል። ጌታ ሲያነቃንና አብርሆት ሲሰጠን አርነት ያወጣናል። አብርሆት አርነት ነው። ማየት ነፃነት ነው። ይህ ብቻ የእኛ ሥጋ እንዳይሰራ ያቆመዋል፤ የእኛም ውጫዊ ማንነት ይለበራል።

ዲስፐሊን ከመገለጥ ጋር ሲነፃፅር

አሁን በመቀጠል የመንፈስ ቅዱስን አስራርና የመንፈስ ቅዱስን መገለጥ እናነፃፅር። የመንፈስ ቅዱስ የዲስፐሊን አስራር ሊሰበር የተገባው ማንነት እስኪሰበር ድረስ በሂደት የሚከናወን ሥራ ነው። ሥራው ብዙ ጊዜ ያለ አገልግሎት መሆንን ያጠቃልላል። መገለጥ በተናት ወይም በጥቂት ደቂቃ ውስጥ በፍጥነት ሊመጣ ይችላል። አንተም በጥቂት ደቂቃ ውስጥ በእግዚአብሔር ብርሃን ምንም ጥቅም የሌለውን ማንነትህን ታያለህ። በተጨማሪ መገለጥ ብዙ ጊዜ በቃሉ አገልግሎት ውስጥ ይመጣል። ቤተክርስቲያን ጠንካራ እና በእግዚአብሔር ቃል የበለፀገች ስትሆን የመንፈስ ቅዱስ መገለጥ የሚበዛው ለዚህ ነው።

ይሁን እንጂ እንዲህ ዓይነት የበለፀገ አገልግሎት በሌለበት የመገለጥ ፍላጎት ይኖራል ብሎ ማንም ሰው ማሰብ የለበትም። ሰው እንደውጫዊ ሰውነት ፈቃድ፤ ስሜት እና ሀሳብ መኖር ይችላል። የመንፈስ ቅዱስ ዲስፐሊን አሁንም እንደሚሠራ ማስተዋል በጣም አስፈላጊ ነው። ምንም እንኳን አንድ ሰው ከሌሎች አማኞች ጋር መገናኘትን ቢከለክል፤ በውስጡ ያለው የመንፈስ ቅዱስ መገኘት መልካም ወደ ሆነ መንፈሳዊ ዕድገት ሊያደርሰው ዋስትና ነው፤ እርሱ ለመንፈስ ቅዱስ ዲስፐሊን ምላሽ እስከሰጠ ድረስ። የቤተክርስቲያን ድካም በአንዳንድ አማኞች ላይ የእግዚአብሔር ቃል ዕውቀትን እጥረት ሊፈጥር ይችላል። ነገር ግን የመንፈስ ቅዱስ ዲስፐሊን ጥቅም ካላውቁ መውቀስ ያለባቸው ራሳቸውን ብቻ

ነው። ከዚህ በላይ የእነርሱ አለማወቅ መንፈስ ቅዱስ እነሱን ዲስፐሲን አላደረገም ወይም አያደርግም ማለት አይደለም። ይልቁኑ ይህ ማለት የዓመታት ዲስፐሲን ምንም ውጤት አላመጣም ማለት ነው። ምንም እንኳን ጌታ ደጋግሞ ቢነካቸውም፤ እነርሱ ግን የዚህን መነካት ትርጉም ሳያውቁ ቀርተዋል። እንዳልተገራ ፈረስ ወይም ማስተዋል እንደሌለው በቅሉ ከብዙ ዓመታት ዲስፐሲን በኋላም የጌታን አሣብ በትክክል የተረዱ አይመስሉም። እንዴት የሚያሳዝኑ ናቸው። እኛ በዚህ መደምደም እንችላለን። ዲስፐሲን በብዙ አማኞች ሕይወት ውስጥ የተተረፈረፈ ነው፤ ነገር ግን በዚህ ዲስፐሲን ውስጥ የእርሱን (የጌታን) እጅ የሚያውቁ በእርግጥ በጣም ጥቂቶች ናቸው።

እግዚአብሔር እኛን ሲነካ እኛ የምናየው የሰውን እጅ ብቻ ነው፤ ይህ ፍፁም ስህተት ነው። አስተሳሰባችን እንደ መዝሙረኛው ዳዊት መሆን አለበት “ይህን ያደረገህ አንተ ነህና ዝም እላለሁ፤ አፈን አልከፍትም።” (መዝ 36፥9)። እኛ ማስተዋል አለብን። ከእኛ ጋር እየሰራ ያለው የወንድማችን ወይም የእህታችን እጅ አይደለም። የእግዚአብሔር እጅ እንጂ።

ጌታ እኛን ለዓመታት ዲስፐሲንድ ሊያደርገን ቢሠራም የእርሱን እጅ በማወቅ ፈንታ ሌሎችን ተጠያቂ አያደረግን ነው፤ ወይም እንደ ዕድል እንቁጥረዋለን። እናስተውል እያንዳንዱ ነገር ለእኛ ከእግዚአብሔር የተወሰነ ነው። የእኛን ውጫዊ ማንነት ለመስበር ወደፊትም መንፈሳችንን ለመፍታት እርሱ ጊዜውን፤ ዳርቻውን፤ ጋደሱን ቀድሞ ወስኗል። ይህን

ውጫዊ ማንነት ጨርሶ ለመስበር በሚፈልግበት ጊዜ የእርሱን እጅ ትርጉም ለማወቅ ፀጋውን ይስጠን። ያ - እስኪሆን ድረስ ሰዎች የሚገናኙት ያልተለወጠውን እኒነት ብቻ ነው። መስበር እስከሚከናወን ድረስ የእኛ መንፈስ በነፃነት ወደ እነርሱ አይለቀቅም (መውጣት አይችልም)።

ቤተክርስቲያን እግዚአብሔርን የበለጠ እንድታወቀው፤ የእግዚአብሔር ልጆች ለእርሱ ፍሬ እንዲያፈሩ አጥብቀን ፀልየናል። ጌታ ወደ አንድ ደረጃ ሊያመጣን አስቧል። ይህም የእኛ የወንጌል መልዕክት እና የትምህርት አሰጣጥ ብቻ ሳይሆን እኛም ትክክል የምንሆንበት ደረጃ (ውጫዊ ማንነታችን ተሰብሮ መንፈሳችን የሚፈታበት) ነው። ቁም ነገሩ “እግዚአብሔር በእኛ መንፈስ ውስጥ መለቀቅ ችሏል?” የሚለው ነው።

መንፈስ በሚለቀቅበት ጊዜ የዓለምን ፍላጎት ያሟላል። የትኛውም ሥራ ከዚህ በላይ የሚያስፈልግ ወይም ሙሉ የሆነና ይህን ሊተካው የሚችል አይደለም። እግዚአብሔር ለሰዎች የምትሰጠውን (የምትተውውን) ግንዛቤ ያህል የአንተ ትምህርትና ስብከት ሳይ አያተኩርም። እግዚአብሔር ይበልጥ ትኩረት የሚሰጠው በሰዎች ውስጥ የምንተውውን ግንዛቤ (እይታ) ነው። ከአንተ የሚመጣው ነገር የመጨረሻው ዘንግ (መስኪያ) ነው። ሰዎች የአንተን ትምህርት ወይስ የአንተን ጌታ እንዲነኩ ነው የምትፈልገው? ሰዎችን በራስህ ወይስ በጌታ ነው የምታስደንቀው? ይህ በጣም አስፈላጊ ነው፤ ምክንያቱም የሁሉንም ሥራህንና ድካምህን ዋጋ ይወስናል።

ወገኖች እርግጠኛ ሁኑ፤ ጌታ ከአንደበታችሁ ከሚወጣው ይልቅ ከውስጣችሁ ለሚወጣው ሕይወት ነው ትኩረት የሚሰጠው። አትርሱ፤ ከማንኛውም ሰው ጋር በምትገናኙበት ጊዜ አንድ ነገር ከአናንተ ይወጣል። የአናንተ ውጫዊ ማንነት ወይም መንፈስ፤ ራሳችሁን ወይም እግዚአብሔርን የሚገልጥ ነው። በመጨረሻ እኔ አንድ ጥያቄ ልጠይቃችሁ፡- በሰዎች ፊት በምትቀመጡበት ጊዜ ከአናንተ የሚወጣው ምንድር ነው? መልስ ለመስጠት በጣም ፈጣኝ ነን። እናስተውል፤ ይህን መሠረታዊ ጥያቄ “በእርሱ ብርሃን ውስጥ” በመሆን ብቻ በትክክል መመለስ ይቻላል።

ፆራፍ ዘጠኝ

«ትህትና የመሰበር ፍሬ»

እግዚአብሔር የእኛን ውጫዊ ማንነት የሚሰበርበት መንገድ አንደ ገቡ ይለያያል። ገቡን በዚህ መንገድ እንግለፀው፡- አንዳንዶች ራሳቸውን መውደዳቸው፤ ሌሎች ደግሞ ትዕቢታቸው፤ ሌሎች በራስ መታመን እና ብልጠታቸውን እንዲያስወግዱ ያስፈልጋል። እንዲህ ዓይነት ሰዎች ራሳቸውን በእስቸጋሪ ሁኔታ ውስጥ ያገኛሉ፤ “እኛ የምንኖረው በእግዚአብሔር ፀጋ እንጂ በሥጋዊ ጥበብ አይደለም” የሚለውን ስብከት ድረስ በሁሉ ነገር ይሸነፋሉ። አንደገና ሁልጊዜ በአሳብ እና በእስተያየት የሚፈሉ አሉ። መፅሐፍ ቅዱስ የሚያስረግጥልን “ለእግዚአብሔር የሚሳነው ነገር አለን?” ነው። አንዳንድ ወንድሞች ለእነርሱ ምንም ከባድ ነገር የለም ብለው ይሰራሉ። ሁሉን መስራት ይችላሉ፤ ነገር ግን በሚገርም ሁኔታ በሁሉ ሥራቸው ይወድቃሉ። በጣም ቀላል የሚመስለው ነገር ከእነርሱ እጅ ይወድቃል። ግራ በመጋባት “ለምን?” ብለው ይጠይቃሉ። ይህ መንፈስ ቅዱስ ወደ ግብ ለመድረስ እነርሱን የሚቆጣጠርበት መንገድ ነው።

ይህ ማብራሪያ የመንፈስ ቅዱስ ግብ እንደ ግለሰብ ሁኔታ እንደሚለያይ ያሳያል።

በመንፈስ ቅዱስ አሠራር ውስጥ የፍጥነት ልዩነት አለ። ከአንድ ጊዜ በላይ መነካት ሲኖር ጊዜ ሳይሰጥ አንዱ ሌላውን ሊከተል ይችላል፤ ወይም የዝምታ ጊዜ ሊሆን ይችላል። ነገር ግን እግዚአብሔር የሚወዳቸውን ይቀጣቸዋል። ስለዚህ የእግዚአብሔር ልጆች በመንፈስ ቅዱስ የተዳሰሱበት (የተነኩበት) ቁስል ይኖራቸዋል። መነካቱ የተለያየ ሊሆን ይችላል። የሚያስከትሉት ውጤት ግን ተመሳሳይ ነው። በውስጥ ያለው እኔነት ይቆያል፤ ስሜታዊነታችንን ይካል። እስከነበርና በእጆቹ ውስጥ መሰራት የምንችልበት ቀን እስኪመጣ ድረስ እግዚአብሔር በእያንዳንዱ ሂደት ውስጥ እኛን የበለጠ ያደክማል። ስብራቱ ስሜታችንን ወይም አሳባችንን ይካል። የመጨረሻው ውጤት የተሰበረ ፈቃድን መፍጠር ነው። እኛ በተፈጥሮ ግትሮች ነን። ይህ ግትር ፈቃድ በአሳባችን፣ በአስተያየታችን፣ በስሜታችንና በራስ ወዳድነት ወይም በብልጠት የተደገፈ ነው። ይህ መንፈስ ቅዱስ በእኛ ላይ ያለውን አሠራር የጊዜ ፍጥነት ልዩነት ያሳያል። በመጨረሻም፤ እግዚአብሔር የሚሰራው ከፈቃዳችን ጋር ነው፤ ምክንያቱም ፈቃዳችን እኛን የሚወክል ነው። ዲስፕሊን እና አብርሃት የተቀበሉ ሰዎች የተለየ ምልክታቸው ትሁት መሆናቸው ነው። ትሁትና የመሰበር ምልክት ነው። በእግዚአብሔር የተሰበሩ ሁሉ በትሁትናቸው ይታወቃሉ። በፊት የግትርነት ባህሪን እናንፀባርቅ ይሆናል፤ ምክንያቱም

ዘሊህ ወትት ልክ በብዙ ምሰሶ (አምድ) የቀመ ቤት እንመሳለን። እግዚአብሔር ምሰሶውን እንድ በአንድ ሊያስወግደው የቤቱ እስር እንደሚፈርስ የውጥው ደጋፎች ሲወድቁ እኔነት አይኖርም።

ነገር ግን እኛ አውነተኛውን ትሁትና ለማወቅ መግር አለብን። ለሰላ ድምፅ የተሰበረ ፈቃድ ያላያል ብልህ እያሰብክ አትታለል። በእርግጥ ከሰላላው ድምፅ በስተደርሳ ያልተሰበረ ፈቃድ ይደቃል። ግትርነት የባህሪ አንጂ የድምፅ ጉላይ አይደለም። ከሌሎች ይልቅ ትሁት የሚመስሉ፤ በእግዚአብሔር ፊት ራስ ወዳድ እና ግትር ናቸው። ለእንዲህ ዓይነት ሰዎች የእግዚአብሔር ጠንክር ያለ አደራረግ አለ፤ እነርሱ በልብ ሙሉነት ደፍረው አስማይንቀሳቀሱ ድረስ ይሰበራሉ። እግዚአብሔር እኛ የቀምንበትን መሠረት እንዲካ ውጭ ነገር ያዘጋጃል። የጌታን እጅ መፍራት ስለሚገድብን እንዲህ ዓይነቱን ነገር ልንቃወም አንችልም። ደግሞም እኛን ትሁት የሚያደርገን እግዚአብሔርን መፍራት ነው። አውነተኛ ትሁትና ግለት ውስጣዊ መሰበርን ይዞ መገኘት ማለት ነው።

አንድ ምሳሌ አንድ፡፡ ከአንድ ወንድም ጋር ከተገናኛችሁ በኋላ በአውነት ተስጥኦ እንዳለው ይሰማችኋል። ነገር ግን እንዳልተሰበረ ታውቃላችሁ። ብዙዎች እንደዚህ ናቸው። ተስጥኦ አላቸው ነገር ግን አልተሰበሩም። እነርሱን እንደተገናኛችሁ የእነርሱ አለመሰበር በቀላሉ ይታወቃል። በውስጣቸው የተደበቀው ስሜት ይሰማችኋል። የእነርሱ ግትርነትም እንዲሁ። የተሰበረ ሰው እንዲህ አይደለም፤ ትሁት

የሚያደርገው የእግዚአብሔር መንፈስ አለ። በእግዚአብሔር የተቀጣ በየትኛውም ሁኔታ ውስጥ ለመታበይ አይደፍርም። በእዚህ ውስጥ እግዚአብሔርን መፍራት ተምሯል። ስለዚህ የተለወጠ ትሁት ሰው ነው።

አባክህ ልብ በል፡- የእግዚአብሔር ቃል መንፈስ ቅዱስን ለመግለፅ የተለያየ ምሳሌ ይጠቀማል። መንፈስ ቅዱስ እንደ ውሃ እና እሳት ነው። እሳት የእርሱን ኃይል፣ ውሃ ደግሞ ማንኛውንም ይገልጻል። በባህሪው ግን እንደ እርግብ የዋህ እና ትሁት ነው። የእግዚአብሔር መንፈስ እንደ እርግብ የዋህ እና ትሁት ነው። የእግዚአብሔር መንፈስ እርግብ እስክንመስል ድረስ ባህሪውን በእኛ ውስጥ ቀስ በቀስ ያሰርዛል። ትሁትና እግዚአብሔርን ከመፍራት ውስጥ ይወለዳል፤ መስበርም የመንፈስ ቅዱስ ምልክት ነው።

የትሁትና መለያዎች

በእግዚአብሔር መንፈስ የተሰበረ ሰው ሁልጊዜ ትሁትና አለው። እርሱ ከሰዎች ጋር ሲገናኝ ያልተሰበሩ ሰዎች መለያ በሆኑት በግትርነት፣ በኃይለኛነትና በመሳሰሉት አይታወቅም። ድምፁ ትሁት እንደሆነ ሁሉ አመለካከቱም ትሁት ወደ ሆነበት ደረጃ መጥቷል። በልቡ ያለው እግዚአብሔርን መፍራት ሁልጊዜ በእርሱ ንግግርና ባህሪ ውስጥ ይገለጻል።

(1) ተግባሩ ነው

ትሁት ሰውን የሚገልጡት ባህሪያት አሉ፡- እነርሱም ተግባሩ ነው። ከእርሱ ጋር ለመገናኘት፣ ለማውራት እና ጥያቄ ለመጠየቅ በጣም ቀላል ነው። እርሱ በፍጥነት ኃጢአቱን

ይናዘዛል፤ ስለዚህ እንባውን በነፃነት ያፈሳል። ለእንዳንድ ሰዎች ዕንባን ማፍሰስ እንዴት አስቸጋሪ ነው። በእንባ ውስጥ የተለየ ዋጋ የለም። ነገር ግን እሳቡ፣ ስሜቱ እና ፈቃዱ በእግዚአብሔር የተሰበረ፣ ስህተቱን ለማየት እና ለመቀበል የተዘጋጀ መሆኑን ያሳያል። ከእርሱ ጋር ለማውራት ቀላል ነው፤ ምክንያቱም የእርሱ ውጫዊ ማንነት ተሰብሯል። ለሌሎች አስተያየት ክፍት ነው። እርሱ ትዕዛዝን ይቀበላል። በዚህ አዲስ ማንነት ውስጥ በሁሉ ነገር መታነፅ ይቻላል።

(2) ንቁ ነው

እንደገና፡- ትሁት ሰው ለአካባቢው ንቁ ነው። መንፈሱ በቀላሉ መፈታት ስለሚችል በወንድሙ ውስጥ ያለውን መንፈስ ይነካል። በሌሎች መንፈስ ውስጥ ያለውን ትንሽ እንቅስቃሴ ሳይቀር ይረዳል። ፍጥነት ባለው መልኩ ሰዎች የሚጠቀሙትን ነገር በሁኔታዎች ውስጥ መለየት ይችላል። ሁኔታዎች ምንም ይሁኑ ምን የእርሱ መንፈስ በፍጥነት ምላሽ ይሰጣል። የእርሱ ድርጊቶች (እንቅስቃሴዎች) በጥንቃቄ የተሞሉ ናቸው። የሌላውን ስሜት ሳያስተውል አይገዛም።

የእኛ ውጫዊ ማንነት ካልተሰበረ ብዙ ጊዜ በሌሎች መንፈስ የተወገዘን ነገር ሳናቋርጥ እንሰራለን። ሌሎች ተሰምቷቸዋል፤ እኛ ግን አልተሰማንም። ይህ በፀሎት ጊዜ እንዴት ሊሆን እንደሚችል ተመልከት። ወንድሞች እና አህቶች ፀሎታችንን በመንፈሳቸው ሳይቀበሉ ይችላሉ፤ ነገር ግን እኛ በላይ በላዩ እናነበንባለን። የሌሎች መንፈስ ተፈቷል።

በሰዚህ ያለቅላል፤ «ወሎትን አቁሙ» ይላል። ነገር ግን እኛ ንቁ አይደለንም። ለሌላው ስሜት ምንም ምላሽ የለንም። ውጫዊ ማንነታቸው የተሰበረ እንዲህ አይደሉም፤ ምክንያቱም የእንዚአብሔር መንፈስ ጥልቅ መንቃትን በእነርሱ ውስጥ ሠርቷል። በሰዚህ የእነርሱ መንፈስ ሁልጊዜ ይካል፤ በሌሎችም መንፈስ ሊካ ይችላል። እንዲህ ዓይነት ሰው፤ ለሌላውም ሰው ድርጊት ደንቆር አይሆንም።

(3) አብሮ ለመሥራት ዝግጁ ነው

የተሰበሩ ሰዎች ብቻ የክርስቶስ አካል ምን እንደሆነ ያውቃሉ። ያለ ትህትና በጋራ (በአብሮነት) ውስጥ መሳተፍ የማይታሰብ ነው። እነርሱ የሌላውን ብልት ስሜት ሳይቀር የአካሉን መንፈስ መንካት ይችላሉ። አንድ ሰው ይህ የአካል ስሜት ከጉደለው እርሱ የውሽት የአካል ብልት ነው። እንደ ሰው ሰራሽ እጅ (እርቴፊል) ከአካሉ ጋር ሊንቀሳቀስ ይችላል፤ ነገር ግን ስሜት የለውም። ከሰው ሰራሽ እጅ በቀር ሁሉም የአካሉ ብልቶች ተሰምቶአቸዋል። ሰው ሰራሽ እጅ ግን ትዕዛዝንም ሆነ እርማትን በትህትና አይቀበልም። የተሰበረ ሰው ግን የቤተክርስቲያንን አሳብ መንካት ይችላል፤ የቤተክርስቲያንንም ስሜት ያውቃል። ምክንያቱም ማንኛውንም ግንኙነት ለመቀበል የእርሱ መንፈስ ለቤተክርስቲያን ክፍት ነው።

ይህ ንቃት እንዴት ጠቃሚ ነው! በማንኛውም ጊዜ ስህተት ሰንሰራ፤ ወዲያውኑ ስህተቱ ይሰማል። ስህተትን ከመሥራት ነፃ ባንሆንም፤ በፍጥነት ስህተታችንን የሚጠቁም

ችሎታ ባይኖረንም፤ መረዳቱ ግን ሊኖረን ይችላል። ወንድሞች እና አህቶች የአንተን መሳሳት አውቀዋል፤ ነገር ግን እነርሱ መኖር ከመጀመራቸው በፊት ከእነርሱ ጋር ባለ ግንኙነት ብቻ ወደ መረዳት መምጣት ትችላለህ። አንተ የእነርሱን መንፈስ ነክተሃል፤ በሰዚህ ይህ ለአንተ እነርሱ እንደተቀበሉህ ወይም እንዳልተቀበሉህ ያሳያል። ትህትና የመሰበር ፍሬ ለመሆኑ ማስረጃ ይሆናል፤ ያለትህትና የአካሉ ሕይወት የማይቻል ነው።

የክርስቶስ አካል ከእኛ የአካል ብልቶች ጋር ተመሳሳይነት አለው። ውሳኔ ላይ ለመድረስ ጠቅላላ ስብሰባ መጥራት አያስፈልገንም። ረጅም ውይይትም ቢሆን አያስፈልገንም። ሁሉም ብልቶች በተፈጥሮ የጋራ ስሜት አላቸው። ያ ስሜት የአካሉን አሳብ ይገልጣል። ከዚህ በተጨማሪ የአእምሮ (የጭንቅላቱ) አሳብ ነው። ይህ የአእምሮ አሳብ የሚታወቀው በአካሉ ውስጥ ነው። ውጫዊ ማንነታችን ከተሰበረ በኋላ በትብብርና በንቃት ከአካሉ ብልቶች ጋር መኖር እንጀምራለን። በቀላሉም እርማት የምንቀበል አገሆናለን። (1ቀር 12+12-21 ያንበቡ)

(4) በቀላሉ ይታነፃል

የመሰበር ጥቅም ስህተታችንን ለማረም (ለማስተካከል) ብቻ ሳይሆን፤ የሁሉንም አቅርቦት (አገልግሎት) መቀበል ለመቻል ነው። የእኛም መንፈስ ይፈታል። መንፈሳዊ ዕርዳታም ለማግኘት ክፍት ነው። አንድ ያልተሰበረ ሰው መታነፅ አይችልም። ለምሳሌ አንድ ወንድም ቡሩህ አእምሮ

አለው፤ ነገር ግን አልተሰበረም። ወደ ጉባኤም ሊመጣ ይችላል፤ ነገር ግን ያልተነካ ነው። በአእምሮው ከእርሱ የተሻለ ሰው ካላጋጠመው በቀር አይታነፅም። የሰባኪውን አሳብ ይተነትናል፤ እናም ትርጉም እንደሌለው አድርጎ ይተወዋል። ሳይነካ ወራት እና ዓመታት ሊያልፉ ይችላል። እርሱ በራሱ አእምሮ የታጠረ ነው፤ በአእምሮው ብቻ መታነፅ የሚችል ይመስላል። በዚህ ሁኔታ ውስጥ መንፈሳዊ መታነፅን መቀበል አይችልም። ይሁን እንጂ ጌታ መጥቶ አጥፋን ሊያፈርስበት፤ ፍሬ ቢሰ የሆነውን የራሱን አሳብ ለእርሱ ሊያሳየው፤ እንደ ህፃን ሌሎች ለሚናገሩት ትኩረት የሚሰጥ ይሆናል። ከእርሱ አቅም ወይም ችሎታ ያነሱ የሚመስሉትን ሰዎችን ፍፁም አይንቅም።

የቃላቱን ድምፅ ወይም የአስተምህሮው አቀራረብ ላይ ከማተኮር ጭልቅ፤ ስብከትን በሚሰማበት ጊዜ ከሰባኪው መንፈስ ጋር ለመገናኘት የእርሱን መንፈስ ይጠቀማል። የሰባኪው መንፈስ የጌታን ቃል ይዞ በሚፈታበት ጊዜ የእርሱ መንፈስ ይታደሳል፤ ይታነፃል። የአንድ ሰው መንፈስ ነፃ እና ክፍት ከሆነ፤ የወንድሙ መንፈስ በሚለቀቅበት ጊዜ መታነፅን ወይም እርዳታን ይቀበላል። ነገር ግን አስታውስ፤ ይህ በእስተምህሮ መልክ እንደምትታነፀው ተመሳሳይ አይደለም። ውሳኔ ማንነት ሙሉ በሙሉ በተሰበረ መጠን ትልቅ ዓመታነፅን መቀበል ይቻላል። የእግዚአብሔር መንፈስ በማንኛውም ወንድም በሚንቀሳቀስበት ጊዜ በዚያ ወንድም አንጻራቱ ላይ፤ በቃላቱ ወይም በአስተምህሮው የሚለይ

አይደለም። የአንድ ሰው የመታነፅ መጠን የሚወሰነው በመንፈሱ መፈታት ወይም አለመፈታት ነው።

አሁን መታነፅ የሚለውን በግልፅ መረዳት አለብን። አሳብን ማስፋት፤ ግንዛቤን ማሳደግ ወይም ትላልቅ አስተምህሮ መሰብሰብ ማለት ሊሆን አይችልም። መታነፅ ማለት የእኔ መንፈስ ከእግዚአብሔር መንፈስ ጋር ሲገናኝ ነው። የእግዚአብሔር መንፈስ በማንም ይሥራ ችግር የለውም፤ በጉባኤ ወይም በግለሰብ ቢሆን፤ እኔ ብርታት አግኝቼ ተነቃቅቻለሁ። የእኔ መንፈስ ሁልጊዜ እንደሚጠረግ መስታወት ነው።

ይህን በምሳሌ እንግለፀው። ከመንፈስ የሚወጣ የካውን ሁሉ ያበራል። እኛ እንደ ግለሰብ የቤት ውስጥ አምፖል ነን፤ የተለያዩ ቀለም ያላቸው አምፖሎች። ነገር ግን ቀለሙ የኤሌክትሪክ ኃይል በውስጡ ሲያልፍ ጣልቃ አልገባም፤ አላደናቀፈውም።

የኤሌክትሪክ ኃይል በውስጡ ሲያልፍ ግን ያበራዋል። በመንፈሳችንም ቢሆን እንደዚሁ ነው። የጌታ መንፈስ በመንፈሳችን በሚያልፍበት ጊዜ እኛ የተማርነውን ስነ-መለኮት እንረሳለን። በእውቀት ፈንታ «ውስጣዊ ብርሃን» ይኖረናል። በመንፈሱ መገኘት በርትተናል፤ ተነቃቅተናል። አንድ ወቅት የራሳችን አእምሮ (Intellect) እንዳንታነፅ አድርገናል፤ ነገር ግን አሁን በቀላሉ መታነፅ እንችላለን። ሌሎች ለምን መታነፅን መቀበል እንደማይችሉ ተረድተናል። እነርሱን በመንፈስ ከመንካታችን በፊት ብዙ የፀሎት ጊዜ ማሳለፍ እንዳለብን

ተረድተዋል። ገትር ሰውን ለማግኘት ሌላ መንገድ የለም።
በሚተገለጸው ምዕራፍ እንደምናየው ለአውነተኛ ፍረያማነት
እግዚአብሔር ያዘጋጀው መንገድ አለ።

ምዕራፍ አስር

ይሁዳ በጣም የተለያዩ መንገዶች

ከወከተኛውን የመታነስ መንገድ ግወት

ለት የተለያዩ የመታነስ መንገዶችን
ሁግወት አሉብን። አንደኛ፡- ትክክለኛ
መንገድ ይመስላል። በዚህ መንገድ
ወሰጥ መታነስን የምንተበለው ከውጭ፣ ከእስኖር ወሰጥ፣
ከአስተምህር እና ከአስተምህር ማብራሪያ ነው። ጤቶች በዚህ
መንገድ በጣም እንደታነሱ ያወራሉ። ነገር ግን ይህ "መታነስ"
እግዚአብሔር ካቀደው /ባሰበው/ መታነስ በጣም የተለየ፣ የራቀ
ነው።

ሁለተኛ፡- የእግዚአብሔርን መንገድ ማየት አሉብን።
የእግዚአብሔር መንገድ የመንፈስ መሃካት መንገድ ነው።
በእስኖር በማድገፍ አውተትን በማከማቸት ሳይሆን መታነስን
የምናገኘው በመንፈስ ነው። ማንም አይታለል፣ ይህን መንገድ
አስከናገኛው (አስከናውቀው) ድረስ አውነተኛውን ክርስትና
አላውቅነውም። ይህ የእኛ መንፈስ የሚታነሰበት ወይም
የሚገነባበት ብቸኛ መንገድ ነው።

ይህን በዚህ ምሳሌ እንግለፀው፡- ስብከትን የምታዳምጥ ከሆነ ከአንድ ሰባዚ ሁለት ተመሳሳይ መልዕክት መስማት እንደሚያስቆጣህ ጥርጥር የለውም፡፡ ያን ስብከት አንድ ጊዜ መስማት በቂ እንደሆነ ይሰማሃል፤ ምክንያቱም አንተ ለክርስትና ያለህ አመለካከት አስተምህሮአዊ ነው፤ በአእምሮህ ውስጥ ትክክለኛውን እውቀት ማስቀመጥ፡፡ መታነፅ የአስተምህሮ ጥያቄ ሳይሆን የመንፈስ እንደሆነ አልተገነዘብክም? የአንተ ወንድም በመንፈስ የሚናገር ከሆነ፤ የእርሱ መንፈስ ተፈቶ ሲነሳ አንተ ትታነሳለህ፤ ንፁህም ትሆናለህ፡፡ ስብከቱን ብታውቀውም ወይም ርዕሱን ብዙ ጊዜ የሰማኸው ቢሆንም፤ ማንኛውም ትምህርት ወይም አስተምህሮ መንፈስን የማያነቃቃ ከሆነ ፊደል ብቻ ሊሆን ይችላል፡፡

እንደገና የተሰበረን ሰው ለየት የሚያደርገው ነገር አለ፡፡ ሰዎችን በሚረዳበትና በሚያንጽበት ጊዜ አሉም ይታነሳል፡፡ አንተ ጥያቄ ትጠይቃለህ፤ መልሱን ስትቀበል እየታነፅክ ነው፡፡ ጌታን ከሚፈልግ ኃጢአተኛ ጋር እየፀለይክ ነው፤ አንተም በውስጥህ እየታነፅክ ነው፡፡ ስህተት የሠራን ወንድም እንድትገሰጽ ልትታዘዝ ትችላለህ፡፡ ያኔ የእርሱ መንፈስ ብቻ ሳይሆን የሚነቃቃው የአንተም ውስጥህ ይታነሳል፡፡ ከማንኛውም መንፈሳዊ ግንኙነት መታነፅን መቀበል ችለሃል፡፡ አንተ ትደነቃለህ፤ ሁሉም የአካሉ ብልቶች አንተን እንደ አንድ ብልት እያገለገሉ ነው፡፡ አንተ የሁሉም ብልት አገልግሎት ተቀባይ ሆነሃል፡፡ እንዴት ያለ ባለፀግነት መሆን አለበት፤ አንተ በእውነት መደሰት ትችላለህ፤ “የአንድ ብልት ባለፀግነት የአካል

ብልፅግና ነው፤ ስለዚህ የአካል ባለፀግነት የእኔ ነው፡፡” ይህ የአእምሮን እውቀት ከመጨመር በጣም ይለያል፡፡

መታነፅን የመቀበል ችሎታ፤ የሌላው መንፈስ የእኛን መንፈስ እንዲነሳ መፍቀድ መቻል፤ የእኛን መሰበር የሚያረጋግጥ ነው፡፡ እንዲህ ዓይነቱን ነገር ብልጠት አያደርገውም፡፡ ብልጥ ሰው በእግዚአብሔር ምህረት በጣም መሰበር አለበት፡፡ በብዙ መንገድ ብዙ ጊዜ ይሰበራል፤ ሁሉንም የቤተክርስቲያን አገልግሎት መቀበል የሚችልበት ቀን እስኪመጣ ድረስ፡፡ ራሳችንን እንጠይቅ “ይህን መታነፅ ከሌሎች መቀበል እንችላለን?” መቀበል ካልቻልን ሊሆን የሚችለው የእኛ ውጫዊ ማንነት የወንድማችን መንፈስ በሚለቀቅበት ጊዜ መንፈሳችን እንዳይገናኘው እየከሰከሰ ነው፡፡ ነገር ግን የተሰበርን ከሆነ የወንድማችን መንፈስ ሲንቀሳቀስ ወዲያውኑ እኛ እንታነሳለን፡፡ ጥያቄው፤ “መንፈስ እንዴት ኃይለኛ ነው?” አይደለም፤ ነገር ግን “መንፈሶች (የአንዱ መንፈስ የሌላውን መንፈስ) እርስ በእርስ ተነካክተዋል?” ነው፡፡ ይህ የመንፈስ መነካካት ነው አንድን ሰው የሚያነቃቃው እና የሚያንፀው፡፡ የውጫዊ ማንነት መሰበር (መወገድ) ጥቅሙ ምንድን ነው? የውጫዊ ማንነት መሰበር ለእኛ መታነፅ እንዲሁም ሌሎችንም ለማነፅ መሠረታዊ ነገርን ይዟል፡፡

በእግዚአብሔር መንፈስ የሆነ ህብረት

ብዙ ዓይነት ሕብረት አለ፤ መንፈሳዊ ሕብረት ግን አሳብ እና አስተያየትን ከመለዋወጥ የበለጠ ነው፡፡ እንዲህ ዓይነት ሕብረት ሊኖር የሚችለው የእኛ ውጫዊ ማንነት

ከተሰበረ በኋላ መንፈሳችን የሌለውን መንፈስ ለመገኘት ሲፈታ (ሲለቀቅ) ነው። በዚህ የመንፈስ ድርሻ ውስጥ የቅዱሳንን ሕብረት እንሰማመዳለን። የእግዚአብሔር ቃል “በመንፈስ የሆነ ሕብረት” ሲል ምን ማለቱ እንደሆነ እንገነዘባለን። በእውነት የመንፈስ ሕብረት ነው፤ የአሳብ መግባባት አይደለም። በዚህ የመንፈስ ሕብረት ውስጥ በአንድ አሳብ ተስማምተን መፀለይ እንችላለን፤ ምክንያቱም ብዙዎች መንፈሳቸውን ሳያዳምጡ በአእምሮ ብቻ ስለሚፀልዩ እንደ እነርሱ ተመሳሳይ አሳብ (አእምሮ) ይዞ የሚፀልይ ሰው ለማግኘት ከባድ ነው።

ማንም ላንም የተወለደና መንፈስ ቅዱስ በውስጡ ያደረ ሰው ከእኛ ጋር ሕብረት ሊኖረው ይችላል። ይህ የሚቻል ነው፤ ምክንያቱም የእኛ መንፈስ ለሕብረት ከፍት ነው። ለመቀበል የተዘጋጀ ስለሆነ የወንድማችንም መንፈስ እኛን የሚቀበል ነው። ስለዚህ የክርስቶስን አካል መገኘት እንችላለን፤ ምክንያቱም እኛ አካሉ ነን። መንፈሳችን የክርስቶስ አካል ነው ስንል ምን ተረድተናል? በእርግጥ በመዝሙር 42÷7 “በፈፅሎ ማስገምገም አንዱ ጥልቅ ሌላውን ጥልቅ ይጠራል።” ይላል እዚህ ላይ የፈፅሎዎች ጅረት እርስ በእርስ እንደሚጠራፋ ያሳያል። እንዲሁ በቅዱሳን ሕብረት ውስጥ የእኔ መንፈስ የአንተን መንፈስ ይነካል፤ የአንተም መንፈስ የእኔን ይነካል። ፈፅሎዎቹ እርስ በእርስ እንደሚጠራፋ በቅዱሳን ሕብረት ውስጥ የቅዱሳን መንፈስ እርስ በእርሱ ይጠራራል። በጌታ ፊት ጠቃሚ ለመሆን እና የቤተክርስቲያንን መንፈስ በትክክል ለመገኘት ይህ በጣም አስፈላጊ ነገር ነው።

ትህትና ከማስመስል በላይ

እኛ ትህት መሆን አለብን ብለን ስንናገር፤ አንተን ትህት እንድትመስል ለማድረግ እየሞከርን አይደለም። ብናደርግ እንኳን ያደረግነው መወገድ አለበት። እኛ መግር አለብን፤ ምክንያቱም ትህትናን ለማስመስል የሚደረግ፤ የሰው ጥረት (ትግል) ሁሉ ፍሬ ቢሰ ነው። ሁሉም የመንፈስ ቅዱስ መሆን አለበት፤ ምክንያቱም እርሱ ብቻውን የእኛን ፍላጎት ያውቃል። ወደ ውጫዊ ማንነታችን መሰበር የሚመሩንን ሁኔታዎች ያዘጋጃል፤ ሁሉን የሚችለውን የመንፈስ ቅዱስን እጅ ማወቅ እንድንችል ከእግዚአብሔር ብርሃንን መጠየቅ የእኛ ድርሻ ነው። ለእርሱ (ለመንፈስ ቅዱስ) መገዛትና እርሱ የሚያደርገው ሁሉ ትክክል እንደሆነ መገዝብ ይኖርብናል። ማስተዋል እንደሌላቸው ፈረስ እና በቅሉ አንሁን። ይልቁኑ እሱ በእኛ ውስጥ እንዲሠራ እጃችንን ወደ ጌታ እናገባ። በአንተ ውስጥ ምንም ፍሬ ያላፈራ ቢመስልህም የእርሱ ሰራ በእርግጥ የተጀመረው ከእምስት ወይም ከእስር ዓመት በፊት ራስህን ለጌታ የሰጠህ ጊዜ እንደሆነ ትገነዘባህ። ዛሬ ሰውጥ መጥቷል። በመጨረሻም መፀለይ ትችላለህ። “ጌታ ሆይ እኔ እውር ነበርኩ፤ እኔ እንዴት እየመራኸኝ እንደነበር እውቅም። አሁን አንተ ልትሰበረኝ እንደምትፈልግ አይቻልሁ። በዚህም እራሴን አሰጣለሁ።” ከዚህ በኋላ ለእምስት ወይም ለእስር ዓመት ፍሬ አልባ የነበረው ፍሬ ማፍራት ይጀምራል። እኛ መኖራቸውን የማናውቃቸው ብዙ ነገሮችን ለማስወገድ ጌታ

በጥበብ ሲንቀሳቀስ እናገኘዋለን። እኔነትን፣ ኩራትን፣ ራስን መውደድና የራስን ደስታ መፈለግ በማስወገድ፣ የእኛ መንፈስ ነፃ እንዲሆንና ሙሉ በሙሉ እንድንጠቅም ማድረግ የእርሱ (የጌታ) ዋና ሥራ ነው።

ሁለት ተዛማጅ ጥያቄዎች

እዚህ ላይ ሁለት ጥያቄዎች ይነሳሉ። አንደኛው ጥያቄ፡- የውጫዊ ማንነት መሰበር የሰውን ማስመሰል የሚያስወገድ የመንፈስ ቅዱስ ስራ እስከ ሆነ ድረስ የምናውቀውን ማንኛውንም የሥጋን ስራ ለማቆም መሞከር አለብን? ወይስ ያለ ስራ (Passively) ከስራው ባለቤት ከመንፈስ ቅዱስ የበለጠ ብርሃን እስኪመጣ መጠበቅ?

በእርግጥ ሁሉንም ሥጋዊ ስራዎች ባሉበት ማቆም ተገቢ እና ትክክል ነው። ነገር ግን እንዴት የመንፈስ ቅዱስን ሥራ ከማስመሰል መለየት እንደምንችል ማየት አለብን። ለምሳሌ፡- እኔ ኩራተኛ ብሆንም፣ ሁሉንም ኩራት እኔ መቃወም አለብኝ፣ ነገር ግን ትሁት ለመሆን አላስመስልም። ወይም ከሰዎች ጋር ትዕግስት ላጣ እችላለሁ፣ ነገር ግን ቁጣዬን አቆጣጠረዋለሁ። ይህ እኔን ትሁት አያደርገኝም። አሉታዊ ባህሪ (ትዕቢት፣ ቁጣ፣ እውቅና ፍለጋ ...) እየታገለኝ ከሆነ ያለማቋረጥ መቃወም አለብኝ። ነገር ግን አዎንታዊ ባህሪ (ትህትና ራስንመግዛት...) እንዳለኝ ማስመሰል የለብኝም። ይህ እስፈላጊ ልዩነት ነው። ኩራት አሉታዊ (Negative) ነገር ነው፣ ስለዚህ ከትዕቢት፣ ከኩራት ጋር መለያየት አለብኝ።

ትህትና አዎንታዊ (Positive) ነገር ነው፣ ስለዚህ እርሱን ማስመሰል አልችልም።

ለእኔ የታወቁኝን የሥጋ ስራዎች ያቆምኩ ቢሆንም አዎንታዊውን ባህሪ ማስመሰል አልፈልገም። እኔ ማድረግ የምፈልገው ራሴን ለጌታ መስጠት ነው። “ጌታ ሆይ ለማስመሰል የራሴን ጉልበት የማወጣበት ምክንያት የለም። አንተ ሥራውን እንደምትሰራ እታመናለሁ።” ብለን ለእርሱ መንገር አለብን።

ውጫዊ ማስመሰል ከእግዚአብሔር አይደለም፣ ከሰው ነው። ጌታን የሚፈልጉ ሁሉ ከውስጣቸው መማር አለባቸው። በውጭ የመገለጡን ማስረጃ ከመጠበቃችን በፊት፣ እግዚአብሔር ስራውን በእኛ ውስጥ እንዲጨርስ መፍቀድ አለብን። በውጫዊው የሚሰራ (Manufactured) ነገር ሁሉ ውሸት ነውና መወገድ ወይም መጥፋት የሚገባው ነው። አንድ ሰው ሳያቋርጥ ማስመሰልን ከተካነ ራሱንም ሆነ ሌሎችን ያጭበረብራል። የማስመሰል ባህሪ እየበዛ ሲሄድ፣ ሰውየው ራሱ እውነተኛ ማንነቱ አድርጎ ወደ ማመን ይመጣል። ስለሆነም የእርሱን እውነተኛ አለመሆን ማሳመን ከባድ ነው፣ ምክንያቱም እርሱ እውነትን ከውሸት መለየት አልቻለም። ስለዚህ እኛ በውጫዊ ማንነታችን ለማስመሰል መሞከር የለብንም። ለእኛ የሆነውን መሆን በጣም የተሻለ ነው። ይህ እግዚአብሔር በእኛ ውስጥ እንዲሰራ መንገድ ይከፍታል። እኛ የሆነውን እንሁን፣ ምንም ነገር አናስመስል፣ ጌታ ራሱ የእርሱን ባህሪ በእኛ ውስጥ እንደሚያኖር እንተማመን።

ሁለተኛው ጥያቄ፡- አንዳንዶች በተፈጥሮ የትህትና ባህሪ የተቸሩ ናቸው። በተፈጥሮ በሚመጣው ትህትና እና ከመንፈስ ቅዱስ ዲስፕሊን ውስጥ ከሚወጣው ትህትና መካከል ልዩነት አለን?

ይህን ጥያቄ ለመመለስ ሁለት የሚታዩ ሃሳቦችን እንይ። የመጀመሪያው (አንደኛው) ሁሉም ተፈጥሮአዊ ባህሪያት (ትህትናን ዉምሮ) ከመንፈስ ተጥፎ ነ (Independent) ናቸው። ከመንፈስ ቅዱስ ዲስፕሊን ውስጥ የሚወጣው ግን በመንፈስ ተጥፎ ስር ነው፤ መንፈስ ሊንተሳተስ ብቻ ይንተሳተላል። ተፈጥሮአዊ ትህትና ልዩነት ለመንፈስ አንትፋት ሊሆን ይችላል። በጣራው ትህት የሆነ ሰው ትህትናው በራሱ እንጂ “በጌታ” የሆነ ትህትና አይደለም። ሌላው፡- ጌታ እርሱ በሰው ፊት ቀጥ አንዳንድ ጠንካራ ቃል እንዲናገር ይፈልጋል። የእርሱ ተፈጥሮአዊ ትህትና ጌታን ከመከተልና ከመታዘዝ ፋንታ እንዲህ ይላል። “ይህን እኔ ግድረግ አልቸልም፤ በእይወቱ እንዲህ ጠንካራ ቃል ናፀም ተናግራ እገዛውታል፤ ሌላ ሰው ያደርገው። እኔ አልቸልም።” ይላል። የእርሱ ተፈጥሮአዊ ትህትና ለመንፈስ ተጥፎ ስር እንዳልሆነ አየህ። ግንኙኛውም ተፈጥሮአዊ የሆነ ነገር የራሱ ፈቃድ ያለውና ከመንፈስ ተጥፎ ውጪ የሆነ ነው። ይሁን እንጂ በመስበር ውስጥ የሚመጣው ትህትና ለመንፈስ አገልግሎት ሊውል ይችላል፤ ምክንያቱም እይገዳደርም፤ የራሱንም አስተያየት አያተርብም።

ሁለተኛ፡- በተፈጥሮ ትህት የሆነ ሰው ከእርሱ ፍቃድ ጋር እስከተራመድክ ወይም እስከተሰማማህ ድረስ ብቻ ትህት ነው። አንተ የማትወድደውን ነገር እንዳያደርግ እርሱን ብታስገድደው፤ እርሱ ለመሰካከቱን ይለውጣል። የተለመደው የሰው ባህሪ ራስን መካድ ይገድለዋል። የሁሉም ዓላማ ግልፅና የራስን ሕይወት መመሥረትና ማሳደግ ነው። ነገር ግን እኔነት ሲወገድ ሁሉም ባህሪያት ይጠፋሉ። ከዲስፕሊን የሚመነጨው ባህሪ የሚኖረው አስቀያሚው የእኔነት ሕይወት ከተወገደ በኋላ ብቻ ነው። አግዚአብሔር አንተነትህን ሊያወስግደው እውነተኛ ባህሪህ ይታያል። እኔነት በቀለል መጠን እውነተኛው ትህትና የበለጠ ያበራል። ተፈጥሮአዊ ትህትና እና መንፈሳዊ ፍሬ የሆነው ትህትና በመሠረቱ የተለያዩ ናቸው።

የመጨረሻው ምክር

የውጫዊ ማንነት መስበር አስፈላጊነት ላይ ብናተኩርም በሰው ሰራሽ መልክ ለእዩልኝ ራሳችንን ለመስበር እንዳንሞክር በጣም እንጠንቀቅ። ራሳችንን ከአግዚአብሔር እጅ በታች ማስገዛት፤ ሁሉንም አሠራር መቀበል አለብን። ውጫዊው ማንነት ሲደክም፤ የውስጡ ይበረታል። ጥቂቶች የውስጥ ማንነት ደካማነት ይሰማቸዋል። ይህን ለማስተካከል ለብርታት አትፀልይ፤ ምክንያቱም መፅሐፍ ቅዱስ “በርቱ” ብሎ ያዘናል። ብርቱ መሆን ያንተ ዓላማ መሆኑን አውጅ። አስደናቂው ነገር የአንተ ውጫዊ ማንነት ከተሰበረ በኋላ አንተ በምትፈልግበት ጊዜ ብርቱ መሆን ትችላለህ። የብርታት

(የአቅም) ጥያቄ ውጫዊ ማንነትህ ሲሰበር ምላሽ አግኝቷል።
ብርቱ ለመሆን ከፈለግህ ብርቱ ነህ። መንገድህን ማንም
ሊዘጋው አይችልም። ጌታ ተናግሯል «ብርቱ ሁን» ብሏል።
አንተ «በጌታ ብርቱ ነኝ» ባል። ብርቱ ሆነህ ታገኘዋለህ።

ውጫዊ ማንነትህ ሲሰበር የውስጥ ማንነትህ ነፃ
ይወጣል። ይህ ለአግቢአብሔር አገልግሎት መሠረታዊ መንገድ
ነው።